

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3
โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร
กรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2552

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3
โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร
กรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2552
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3
โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร
กรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2552

พระศราวุธ อภัยศิลา. (2552). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ เวย์น กริทอง, ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร.พาสนา จุลรัตน์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการ
เรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร โดย
จำแนกปัจจัยที่ศึกษาเป็น 3 ด้าน คือปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น บุคลิกภาพ ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน องค์ประกอบ
ด้านครอบครัว ได้แก่ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และความคาดหวังของ
ผู้ปกครองต่อการเรียน องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ
ทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์
เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 253 คน เป็นนักเรียนชาย 135 คน
และเป็นนักเรียนหญิง 118 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามองค์ประกอบที่มี
อิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์
เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์ของเพียร์สันและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย พบว่า:-

1. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วง
ชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ.05 มี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_6) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน
กับครู(X_{16}) องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วง
ชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ.01 มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ บุคลิกภาพ(X_{11}) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_{12}) ลักษณะ
มุ่งอนาคตทางการเรียน(X_{13}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_{15}) และสัมพันธภาพระหว่าง
นักเรียนกับเพื่อน(X_{17})

2. องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3
โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มี 10 องค์ประกอบ ได้แก่ เพศ:
ชาย(X_1) เพศ: หญิง(X_2) ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 1(X_3) ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 2(X_4)
ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 3(X_5) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว(X_7) สภาพครอบครัว: บิดา
มารดาอยู่ด้วยกัน(X_8) สภาพครอบครัว: บิดามารดาหย่าร้างกัน(X_9) สภาพครอบครัว: บิดามารดา
ถึงแก่กรรม(X_{10}) และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน(X_{14})

3. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มี 2 องค์ประกอบ โดยเรียงลำดับจากองค์ประกอบที่ส่งผลมากที่สุดไปหาองค์ประกอบที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ บุคลิกภาพ(X_{11}) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_{12}) ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 2 องค์ประกอบนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 17.0

4. สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 4.835 - .384X_{11} - .190X_{12}$$

4.2 สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = -.327X_{11} - .176X_{12}$$

FACTORS AFFECTING LEARNING ANXIETY OF THE THIRD LEVEL, SECONDARY
GRADES 1-3 STUDENTS AT MATTAYOMWATMAKUTKASAT SCHOOL
IN PHRANAKORN DISTRICT, BANGKOK

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2009

Phra Saravuth Apaisila. (2009). *Factors Affecting Learning Anxiety of the Third level, Secondary Grades 1-3 students at Mattayom Watmakutkasat School in Phranakorn District, Bangkok. Master thesis, M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Waythanee Greethong, Asst. Prof. Dr. Pasana Chularut.*

The purposes of this research were to study the factors affecting learning anxiety of the third level, secondary grades 1-3 students at Mattayom Watmakutkasat School in Phranakorn district, Bangkok. The factors were divided into 3 dimensions. The first dimension covered personal factors: gender, educational level, personality, learning achievement and further learning oriented; the second dimension covered family factors: family status, guardians' economic level and guardians' expectation towards students; and the third dimension covered learning environmental factors: physical learning environment, interpersonal relationship between students and their teachers and interpersonal relationship between students and their peer groups.

The 253 samples: 135 males and 118 females who were the third level, secondary grades 1-3 students at Mattayom Watmakutkasat School in Phranakorn District, Bangkok during academic year 2008. Questionnaires were the instrument used to obtain information about the factors affecting learning anxiety of the third level, secondary grades 1-3 Students at Mattayom Watmakutkasat School in Phranakorn District, Bangkok. The data was analyzed by the Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows :-

1. There were significant negative correlation among learning anxiety of the third level, secondary grades 1-3 students at Mattayom Watmakutkasat School in Phranakorn District, Bangkok and 2 factors; learning achievement(X_6) and interpersonal relationship between students and their teachers(X_{16}) at .05 level and there were significant negative correlation among learning anxiety of the third level, secondary grades 1-3 students at Mattayom Watmakutkasat School in Phranakorn District, Bangkok and 5 factors; personality(X_{11}), learning achievement motive(X_{12}), further learning oriented(X_{13}), physical learning environment(X_{15}) and interpersonal relationship between students and their guardians(X_{17}) at .01 level.

2. There were no significant correlation among learning anxiety of the third level, secondary grades 1-3 students at Mattayom Watmakutkasat School in Phranakorn District, Bangkok and 10 factors; gender: male (X_1), gender: female (X_2), educational level: matthayom suksa I (X_3), educational level: matthayom suksa II (X_4), educational level: mathayom suksa III (X_5), guardians' economic level (X_7), family status: couple (X_8), family status: divorce (X_9), family status: pass away (X_{10}) and guardians' expectation towards students (X_{14}).

3. There were 2 significant factors affecting learning anxiety of the third level, secondary grades 1-3 students at Mattayom Watmakutkasat School in Phranakorn District, Bangkok, at .01 level ranking from the most affected to the least affected; personality (X_{11}) and learning achievement motive (x_{12}). These 2 factors could predict of learning anxiety of the third level, secondary grades 1-3 students at Mattayom Watmakutkasat School in Phranakorn District, Bangkok at a percentage of 17.0

4. The significantly predicted equation of learning anxiety of the third level, secondary grades 1-3 students at Mattayom Watmakutkasat School in Phranakorn District, Bangkok at .01 level were as follows :-

4.1 In terms of raw scores were:

$$\hat{Y} = 4.835 - .384X_{11} - .190X_{12}$$

4.2 In terms of standard scores were:

$$Z = -.327X_{11} - .176X_{12}$$

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

ของ

พระศราวุธ อภัยศิลา

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2552

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์เวณิ กรีทอง)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภณ)

..... กรรมการ

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุฬรัตน์)

(รองศาสตราจารย์เวณิ กรีทอง)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุฬรัตน์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาของรองศาสตราจารย์เวชณี กรีทอง ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภาและรองศาสตราจารย์ดร.อารี พันธุ์มณี กรรมการที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติมเพื่อสอบปากเปล่าที่กรุณาให้แนวคิด ข้อเสนอแนะ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้นั้นกระทั้งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอเจริญพรขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขออนุโมทนาขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ที่กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอบคุณผู้บริหารโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ คณะครูทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณครูจุงใจ เจียมศรีพงษ์ ที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูล ตั้งแต่เริ่มต้นจนงานวิจัยครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ขอขอบใจนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบสอบถามการวิจัยครั้งนี้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณพระอมรเมธาจารย์ ที่เมตตาให้ที่พักอาศัยและส่งเสริมการศึกษาแก่ผู้วิจัยตลอดมา ขอกราบขอบพระคุณพระอาจารย์ในวัดปรีณายกวรวิหารทุกรูป ที่คอยช่วยเหลือให้ผู้วิจัยได้มีร่างกาย แรงใจและช่วยเหลือสนับสนุนให้ผู้วิจัยมีทุนทรัพย์ในการศึกษาเสมอมา

ในระหว่างเรียนและทำวิจัยผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือและกำลังใจจากเพื่อนนิสิตสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพร้อมชั้นเรียนเสมอมา จึงขออนุโมทนาขอบคุณทุกรูป ทุกคนไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขออนุโมทนาโยมพ่อ โยมแม่ ญาติ พี่น้องทุกคนที่ให้ความห่วงใยให้กำลังใจผู้วิจัยด้วยดีเสมอมาตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย

คุณค่าของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณพระศรีรัตนตรัยซึ่งเป็นบ่อเกิดแห่งคุณความดีทั้งมวล และแด่บูรพาจารย์ทุกท่านผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และอบรมสั่งสอนผู้วิจัยมาจนถึงปัจจุบัน

พระศราวุธ อภัยศิลา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	4
ตัวแปรที่ศึกษา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดการวิจัย	9
สมมุติฐานการวิจัย	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียน	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อ ความวิตกกังวลในการเรียน	20
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร	45
3 วิธีดำเนินการวิจัย	48
การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	48
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	49
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	50
การหาคุณภาพเครื่องมือ	63
การเก็บรวบรวมข้อมูล	65
การวิเคราะห์ข้อมูล	65
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	65
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	67
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	67

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 (ต่อ)	
การวิเคราะห์ข้อมูล	68
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	68
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	69
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	76
ความมุ่งหมายของการวิจัย	76
สมมุติฐานการวิจัย	76
วิธีดำเนินการวิจัย	76
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	77
การเก็บรวบรวมข้อมูล	78
การวิเคราะห์ข้อมูล	78
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	78
อภิปรายผลการวิจัย	79
ข้อเสนอแนะ	91
ข้อเสนอแนะทั่วไป	91
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	92
บรรณานุกรม	93
ภาคผนวก	102
ภาคผนวก ก	103
ภาคผนวก ข	117
ภาคผนวก ค	126
ประวัติย่อผู้วิจัย	132

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นและเพศ.....	49
2 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของนักเรียน.....	69
3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานองค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน และความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียน.....	70
4 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน และความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียน.....	72
5 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวล ในการเรียนของนักเรียน	73
6 แสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวล ในการเรียนของนักเรียน.....	74
7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามบุคลิกภาพ.....	118
8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทางการเรียน	119
9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ทางการเรียน	120
10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความคาดหวัง ของผู้ปกครองต่อการเรียน.....	121
11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ ทางการเรียน.....	122
12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพ ระหว่างนักเรียนกับครู	123
13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับเพื่อน	124
14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความวิตกกังวล ในการเรียน.....	125

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสภาวะสังคมปัจจุบันมีการพัฒนาด้านวัตถุเป็นอย่างมาก แต่ละประเทศต่างมุ่งพัฒนา โดยเน้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ ทำให้บุคคลจำเป็นต้องแข่งขันเพื่อให้ตนเองมีโอกาสทางสังคมและให้ได้ผลประโยชน์มากที่สุด จนลืมเรื่องคุณธรรมและจริยธรรมไป สะท้อนถึงความผิดปกติของสภาพจิตใจของบุคคลในสังคม ทำให้เกิดปัญหาในการดำเนินชีวิต ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นมักเกิดจากปัญหาครอบครัว สังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง และการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม ทำให้บุคคลพยายามปรับตัวเพื่อที่จะสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมให้ได้ จึงทำให้เกิดความกระวนกระวายใจ คับข้องใจ และความวิตกกังวลขึ้นได้ ซึ่งถ้าเก็บสะสมไว้เป็นระยะเวลานานทำให้สุขภาพจิตเสื่อมโทรมลง จะทำให้มีการแสดงออกที่ผิดไปจากปทัสถาน (Norms) ตามที่สังคมได้ตั้งไว้ เรียกว่าการที่ผิดแปลกไปจากปทัสถานนั้นว่า ความผิดปกติทางจิตหรือสุขภาพจิตเสื่อม (ลักษณะ สิริวัฒน์. 2540 : 54-61) และผลจากการสำรวจประชากรในกรุงเทพมหานคร เมื่อปี พ.ศ. 2540 ของกรมสุขภาพจิต พบว่า มีผู้ที่เป็นโรคจิตกกังวลถึงร้อยละ 11 และ 2 ใน 3 มีอาการทางร่างกายควบคู่ไปด้วย (ชูทิพย์ ปานปรีชา. 2544 : 33)

การพัฒนาคนในสังคมให้มีความรู้ความสามารถ เพื่อแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ให้ตนเองสามารถดำรงชีวิตได้อย่างเป็นสุขนั้น จำเป็นต้องพัฒนาทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 หมวด 1 มาตรา 6 การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ สติปัญญา มีความรู้และคุณธรรม จริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2545: 5) ถ้าบุคคลขาดทักษะในการแก้ปัญหาในการดำรงชีวิตที่ตนเองประสบย่อมทำให้เกิดความวิตกกังวลขึ้นได้ ซึ่งความวิตกกังวลนั้น เกิดขึ้นได้กับทุกคนเป็นความไม่สบายใจซึ่งจะออกมาในรูปของความกลัว (Fear) เช่น กลัวที่จะต้องออกไปรายงานหน้าชั้น กลัวจะปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้ และกลัวจะได้คะแนนสอบไม่ดี ซึ่งความกลัวเหล่านี้จะก่อให้เกิดความไม่สบายใจซึ่งเกิดขึ้นก่อนสถานการณ์ที่บุคคลนั้นต้องประสบ อาจเกิดขึ้นได้จากสิ่งเร้าภายนอกและภายใน เช่น ค่านิยม ความเชื่อถือ และสภาพสังคมเศรษฐกิจ(ลักษณะ สิริวัฒน์. 2544: 109) โดยเฉพาะวัยรุ่นมักจะมีการคับข้องใจและหงุดหงิดได้ง่าย (มาลินี จุฑะธพ. 2541: 315) และเป็นวัยรุ่นช่วงอายุคาบเกี่ยวระหว่าง วัยเด็กและก้าวเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต นอกจากวัยรุ่นจะต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายแล้ว วัยรุ่นยังจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้ ทดสอบความรู้ความสามารถ และต้องตัดสินใจด้วยตัวเองทำให้วัยรุ่นต้องปรับตัวมากกว่าวัยอื่น ๆ จึงทำให้วัยรุ่นเกิดความวิตกกังวลสูง สุชา จันทน์เอม (2541: 50-51) ดังที่ ผกา ผาติกรรม. (2550: 39-40) กล่าวว่า ความวิตกกังวลมีมากในเด็กวัยรุ่น เมื่อรู้สึกว่าจะไม่รู้

จะแก้ปัญหที่เกิดขึ้นอย่างไร จิตใจก็ครุ่นคิดกับสิ่งต่าง ๆ ทำให้จิตใจไม่สงบ ขาดสมาธิ ขาดความมั่นใจ และคิดว่าตนเองไม่สามารถทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ตามต้องการ สอดคล้องกับการสำรวจของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ(สสส.)ร่วมกับสำนักวิจัยเอแบคโพลล์มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ได้สำรวจพฤติกรรมของวัยรุ่นไทย เรื่อง “การสำรวจความคิดความเข้าใจ ความรู้สึกและปัญหาของเยาวชน” พบว่า วัยรุ่นไทยมีความวิตกกังวลในเรื่องการเรียนมากที่สุดถึงร้อยละ 39.3 เมื่อจำแนกกลุ่มคนที่มีความวิตกกังวลในเรื่องความวิตกกังวลในการเรียน และการดำเนินชีวิตกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า กลุ่มเยาวชนมีความวิตกกังวล มีปัญหาในการดำเนินชีวิตสูงกว่ากลุ่มเยาวชนทั่วไป (วิทยาลัยประชากรศาสตร์. 2548: ออนไลน์)

จากการที่ผู้วิจัยได้รู้จักและสัมภาษณ์ครูผู้สอนในช่วงชั้นที่ 3 พบว่านักเรียนบางคนมีปัญหาในด้านการเรียน เช่น ไม่ตั้งใจเรียน ไม่เข้าใจเนื้อหาที่ครูสอน พุดคุยกันเวลาเรียน ไม่ส่งงานที่มอบหมายและกังวลในผลการเรียน และจากการผู้วิจัยสังเกตและพูดคุยกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 พบว่านักเรียนบางคนไม่ตั้งใจเรียน เล่นกับเพื่อนเวลาเรียน เรียนไม่เข้าใจ เรียนไม่ทันเพื่อน ไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียน กลัวว่าจะสอบได้คะแนนไม่ดี ไม่สนใจเข้าเรียน รู้สึกอ่อนล้าจากการเรียน และวิตกกังวลในการเรียนผู้วิจัยจึงได้สำรวจปัญหาเบื้องต้นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 120 คน โดยใช้คำถามปลายเปิด 2 ข้อ ผลการสำรวจมีรายละเอียดดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ถามว่า “นักเรียนคิดว่าขณะที่เรียนนักเรียนมีปัญหาหรือไม่ถ้ามีคือปัญหาใด” พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 40 คน ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาการเรียน จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 52.5 ได้แก่ เรียนไม่รู้เรื่อง ไม่ตั้งใจเรียน เข้าใจบทเรียน ส่งงานไม่ทัน ครูสอนเร็ว ไม่มีสมาธิในการเรียนและกังวลกับการเรียน ปัญหาอันดับ 2 คือ ปัญหาการปรับตัว จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 35 ได้แก่ เข้ากับเพื่อนไม่ได้ ทะเลาะกับเพื่อน และปรับตัวเข้ากับโรงเรียนใหม่ไม่ได้ ปัญหาอันดับที่ 3 คือ ปัญหาด้านเศรษฐกิจ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 ได้แก่ เงินไม่พอใช้จ่าย และฐานะทางบ้านไม่ดี ปัญหาอันดับที่ 4 คือ ปัญหาด้านครอบครัว จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ได้แก่ คนในครอบครัวทะเลาะกัน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 40 คน ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาการเรียน จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ได้แก่ เรียนไม่รู้เรื่อง ไม่ตั้งใจเรียน ไม่เข้าใจบทเรียน เรียนไม่ทันเพื่อน ครูสอนเร็ว และสับสนเวลาเรียน ปัญหาอันดับ 2 คือ ปัญหาการปรับตัว จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 23 ได้แก่ การปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้ และการทำงานร่วมกับเพื่อน ปัญหาอันดับที่ 3 คือ ปัญหาด้านสภาพแวดล้อม จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 17 ได้แก่ มีเสียงรบกวนเวลาเรียน และมีกลิ่นเหม็น ปัญหาอันดับที่ 4 คือ ปัญหาด้านครอบครัว จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ได้แก่ ไม่ได้อาศัยอยู่กับพ่อแม่ และไม่เข้าใจกันในครอบครัว ปัญหาอันดับที่ 5 คือ ปัญหาด้านสุขภาพ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ได้แก่ ร่างกายไม่แข็งแรง และมีโรคประจำตัว

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 40 คน ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาการเรียน จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 ได้แก่ ไม่เข้าใจบทเรียน เรียนไม่รู้เรื่อง ไม่ตั้งใจเรียน เรียนไม่ทันเพื่อน ครูสอนเร็ว ไม่มีสมาธิในการเรียน กลัวว่าจะได้คะแนนไม่ดี และกังวลกับผลการเรียน ปัญหาอันดับที่ 2 คือ ปัญหาด้านสภาพแวดล้อม จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ได้แก่ เสียงรบกวนเวลาเรียนและมีกลิ่นเหม็น ปัญหาอันดับ 3 คือ ปัญหาการปรับตัว จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ได้แก่ การปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้ และการอยู่ร่วมกับเพื่อน ปัญหาอันดับที่ 4 คือ ปัญหาด้านครอบครัว จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2 ได้แก่ พ่อมีภรรยาใหม่

คำถามข้อที่ 2 ถามว่า “จากปัญหาข้อที่ 1 นักเรียนคิดว่าเกิดจากสาเหตุใดบ้าง” ผลสำรวจพบดังนี้

ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ได้แก่ ปัญหาการเรียน เกิดจากไม่ตั้งใจเรียน ไม่มีเวลาอ่านหนังสือ ครูสอนไม่เข้าใจ ครูสอนเร็ว อุปกรณ์การเรียนไม่พร้อมและกังวลกับผลการเรียน ปัญหาการปรับตัว เกิดจากเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ไม่พูดคุยกับเพื่อนและความคิดเห็นไม่ตรงกัน ปัญหาด้านเศรษฐกิจ เกิดจาก ครอบครัวมีรายได้น้อย ปัญหาด้านครอบครัว เกิดจาก ความคิดเห็นขัดแย้งกันในครอบครัว

ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 ได้แก่ ปัญหาการเรียน เกิดจากครูสอนไม่เข้าใจ ไม่ตั้งใจเรียน ไม่มีเวลาอ่านหนังสือ และครูสอนเร็ว ปัญหาการปรับตัว เกิดจากเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ไม่พูดคุยกับเพื่อน และความคิดเห็นไม่ตรงกัน ปัญหาด้านสภาพแวดล้อม เกิดจาก มีการก่อสร้างบริเวณโรงเรียนทำให้ส่งเสียงรบกวนและมีกลิ่นเหม็น

ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ได้แก่ ปัญหาการเรียน เกิดจาก ครูสอนไม่เข้าใจ เพื่อนคุยกันเสียงดัง ไม่ตั้งใจเรียน และครูสอนเร็ว กังวลกับการเรียน ปัญหาด้านสภาพแวดล้อม เกิดจากมีการก่อสร้างบริเวณโรงเรียน ทำให้ส่งเสียงดัง และมีกลิ่นเหม็น ปัญหาการปรับตัว เกิดจากเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ไม่มีความสามัคคี ไม่พูดคุยกับเพื่อน และความคิดเห็นไม่ตรงกัน ปัญหาด้านครอบครัว เกิดจาก พ่อแม่แยกทางกัน

จากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้น พบว่า นักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร น่าจะมีความวิตกกังวลในสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นในการเรียน เนื่องจากนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น เป็นวัยแห่งปัญหาและความเครียดทางอารมณ์ และเป็นวัยที่กำลังศึกษาเล่าเรียน มีการเปลี่ยนแปลงมากทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ ซึ่งเป็นไปอย่างรวดเร็วและรุนแรง จึงเกิดสภาพของความไม่สบายใจ ความคับข้องใจหรือวิตกกังวลในการเรียนขึ้นได้ ดังที่โทเบียส (Tobias. 1976: 56-59) กล่าวว่า ความวิตกกังวลของนักเรียนเกิดขึ้น 3 ช่วงเวลาของการเรียนการสอน ได้แก่ (1) ก่อนกระบวนการเรียนการสอน (Pre Processig) ซึ่งความวิตกกังวลนี้เกิดจากสภาพการณ์ภายนอกหรือสิ่งเร้าจากภายนอกที่มากระทบกับนักเรียน เช่น สภาพการณ์จากครอบครัว และบรรยากาศในชั้นเรียน (2) ระหว่างกระบวนการเรียนการสอน (During Processig) ความวิตกกังวลนี้เกิดจากผลกระทบในการสอนของครูและความยากง่ายของเนื้อหาวิชาที่สอนถ้าเนื้อหาวิชามีความยากผู้เรียนจะเกิดความวิตกกังวลสูง และถ้าเนื้อหาที่เรียนมีการถ่ายโยงจาก

เนื้อหาเดิมที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้วจะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีและนักเรียนจะมีความวิตกกังวลต่ำ (3) หลังกระบวนการเรียนการสอน (Post Processig) นักเรียนที่ตั้งใจเรียนและผลการเรียนดีจะมีความวิตกกังวลต่ำ ดังที่ ชุง และคาวินา (ศกวรรณ กาญจนภักดิ์. 2549: 49; อ้างอิงจาก Zung; & Cavenar. 1980: 348-357) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเป็นความรู้สึกตึงเครียดหวาดหวั่น ตื่นตระหนก ไม่สบายใจต่อสภาพการณ์ที่เผชิญอยู่และมีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์และด้านสรีรวิทยาที่เกิดขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ที่เกิดขึ้น การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีอิทธิพลทำให้ความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนลดลง

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ซึ่งได้แก่ ผู้บริหารระดับสูง ผู้บริหารโรงเรียน คณะครูอาจารย์ รวมถึงผู้ปกครองของนักเรียน เพื่อใช้ประกอบในการวางแผนนโยบายในการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนลดลง

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ปีการศึกษา 2551 ซึ่งศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 1,012 คน เป็นนักเรียนชาย 540 คน และนักเรียนหญิง 472 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ปีการศึกษา 2551 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 253 คน เป็นนักเรียนชาย 135 คน และนักเรียนหญิง 118 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane. 1970: 80-81) โดยใช้ระดับชั้นและเพศเป็นชั้น (Strata)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1.1 องค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่

- 1.1.1 เพศ
- 1.1.2 ระดับชั้น
- 1.1.3 บุคลิกภาพ
- 1.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 1.1.5 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 1.1.6 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

1.2 องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่

- 1.2.1 สภาพครอบครัว
- 1.2.2 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
- 1.2.3 ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน

1.3 องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่

- 1.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
- 1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- 1.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความวิตกกังวลในการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความวิตกกังวลในการเรียน** หมายถึง ความรู้สึกไม่สบายใจ อึดอัด ตึงเครียด ตื่นเต้น ขาดสมาธิ หมดกำลังใจในการเรียน และไม่สบายใจต่อเหตุการณ์ล่วงหน้าที่ยังไม่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นผลทำให้นักเรียนเกิดความกังวลแสดงอาการต่างๆ ออกมาทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ ดังนี้

1.1 อาการที่เกิดจากความวิตกกังวลทางร่างกาย ได้แก่ หัวใจและชีพจรเต้นเร็ว ตื่นเต้น ประหม่า เหงื่อออกมากกว่าปกติ และมือเท้าเย็น

1.2 อาการที่เกิดจากความวิตกกังวลทางจิตใจ ได้แก่ กระวนกระวายใจ หงุดหงิด เคร่งเครียด คิดมาก สับสน และขาดสมาธิ

2. องค์ประกอบที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียน หมายถึง สิ่งที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว และองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 องค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น บุคลิกภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1.1 เพศ ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง

2.1.2 ระดับชั้น ได้แก่ ระดับชั้นที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่ในขณะนี้ แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

2.1.2.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.1.2.2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.1.2.3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.1.3 บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะตัวของนักเรียนที่สะท้อนถึงความรู้สึกนึกคิดและการแสดงออกของนักเรียน เพื่อตอบสนองสถานการณ์ใดสถานการณ์ต่างๆ ในการดำเนินชีวิต ทำให้เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้แบ่งตามการกระทำของเจนกินส์ (Jenkins' Activity Survey) โดยแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

2.1.3.1 บุคลิกภาพแบบ เอ ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพของนักเรียนที่รักความก้าวหน้า ชอบฟันฝ่าอุปสรรค มีความก้าวร้าว โกรธง่าย ชอบทำงานให้ประสบความสำเร็จ ทำงานด้วยความรวดเร็ว และไม่ชอบการรอคอย

2.1.3.2 บุคลิกภาพแบบ บี ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพของนักเรียนที่ค่อนข้างจะเฉื่อยชา จิตใจเยือกเย็น ทำงานไปเรื่อยๆ ไม่ชอบฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ และอดทนรอได้

2.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักเรียนซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้และประสบการณ์ต่างๆ โดยวัดจากผลการเรียนที่เป็นระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average) ของทุกรายวิชาตั้งแต่เริ่มเรียนในภาคเรียนที่ 1 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จนถึงสุดท้ายภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551

2.1.5 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่ต้องการประสบความสำเร็จในการเรียนตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีความมุ่งมั่นในการเรียนโดยการกำหนดเป้าหมายที่มีความเป็นไปได้ที่จะทำให้สำเร็จเหมาะสมกับความสามารถของตน มีความ

มานะพยายาม มีความอดทน มีความรับผิดชอบในการเรียนและมีความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตน

2.1.6 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการควบคุม พฤติกรรมของตนเอง ให้แสดงออกในสถานการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ความสามารถในการคาดการณ์ การวางแผนการและการเลือกที่จะไม่รับผลประโยชน์เพียงเล็กน้อยในทันที แต่อดทนรอรับผลประโยชน์ที่มากกว่าหรือสำคัญกว่าในอนาคต และมีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรค โดยมุ่งที่จะให้เกิดความสำเร็จทางการเรียนในอนาคต

2.2 องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน ดังมีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 สภาพครอบครัว ได้แก่ สถานะภาพของครอบครัวระหว่างบิดามารดา รวมทั้งการมีชีวิตอยู่ของบิดามารดาของนักเรียน แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

2.2.1.1 บิดามารดาอยู่ด้วยกัน

2.2.1.2 บิดามารดาหย่าร้างกัน

2.2.1.3 บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม

2.2.2 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง รายได้ของบิดามารดาที่ได้รับรวมกันเป็นรายเดือน ในกรณีที่นักเรียนไม่มีบิดามารดาให้หมายถึง รายได้ของผู้ปกครองที่ได้รับในแต่ละเดือน

2.2.3 ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อความคิด ความรู้สึกของผู้ปกครองที่มีต่อเป้าหมายทางการเรียนของนักเรียน ได้แก่ การได้เรียนในระดับสูง มีความตั้งใจเรียน และสามารถสอบได้คะแนนดี

2.3 องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สถานที่เรียน และสื่อและอุปกรณ์ทางการเรียนการสอน ดังมีรายละเอียดดังนี้

2.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ได้แก่ สภาพการณ์ทางการเรียนที่เกิดขึ้นทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนที่มีผลต่อนักเรียน ซึ่งประกอบด้วยสถานที่เรียน สื่อและอุปกรณ์ทางการเรียนการสอน ดังนี้

2.3.1.1 สถานที่เรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพภายในห้องเรียน ความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในห้องเรียน ขนาดของห้อง เมื่อเทียบกับปริมาณของนักเรียน บริเวณห้องเรียนปราศจากสิ่งรบกวนต่างๆ ได้แก่ เสียงดัง และกลิ่นที่ไม่พึงประสงค์

2.3.1.2 สื่อและอุปกรณ์ทางการเรียนการสอน ได้แก่ ปริมาณของสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนเมื่อเทียบกับปริมาณของนักเรียน ความทันสมัย คุณภาพการใช้งาน รวมทั้งทักษะการใช้สื่อการเรียนการสอนนั้นๆ ของครูและนักเรียน

2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ได้แก่ การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู และการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

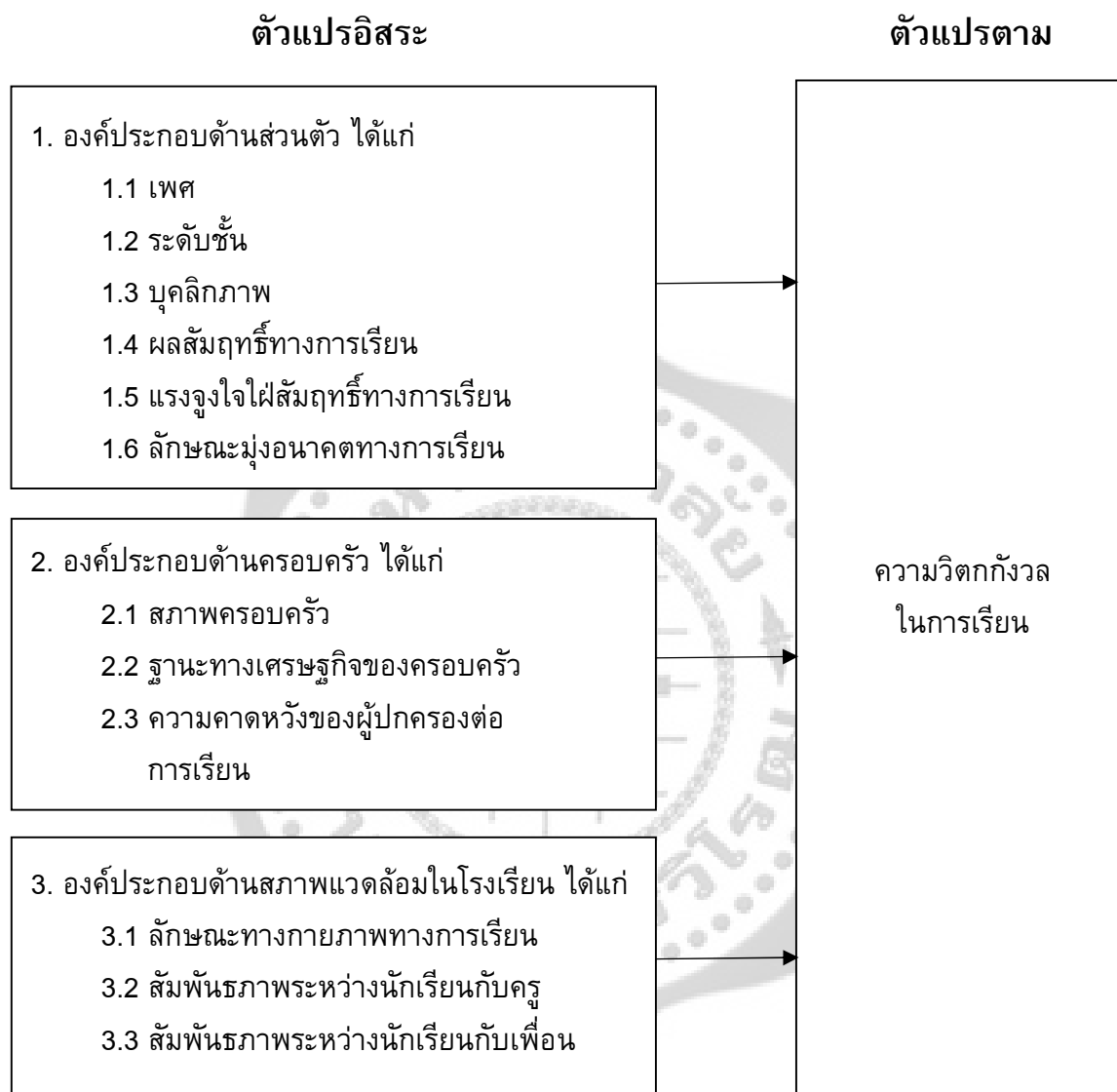
2.3.2.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู ได้แก่ การตั้งใจเรียน การขอคำแนะนำ การซักถามเมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการเรียน การให้ความเคารพเชื่อฟัง และการปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนของครู

2.3.2.2 การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรักความอบอุ่น การเอาใจใส่ ตั้งใจอบรมสั่งสอนนักเรียน ยอมรับฟังความคิดเห็น ให้ความเป็นกันเอง และดูแลให้คำปรึกษานักเรียนเมื่อเกิดปัญหาขึ้นกับนักเรียนอย่างใกล้ชิดด้วยความเต็มใจ

2.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนและเพื่อนที่มีต่อกันทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดี ได้แก่ การช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน และการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันกับกลุ่มเพื่อนเพื่อให้เกิดความสำเร็จด้านการเรียน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

องค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน คือ องค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น บุคลิกภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน น่าจะมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานในการวิจัย

1. องค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

2. องค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียน
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียน
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านส่วนตัว
 - 2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านครอบครัว
 - 2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียน

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียน

1.1.1 ความหมายของความวิตกกังวล

ความวิตกกังวลเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเรียนรู้และเป็นบุคลิกอย่างหนึ่งของบุคคลได้มีผู้กล่าวและให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้หลากหลายดังนี้

ไรคอฟฟ์ (ละออ ชุตวง. 2546: 9; อ้างอิงจาก Rycroff. 1978: 12) กล่าวว่าความวิตกกังวลเป็นความรู้สึกเตรียมพร้อมเมื่อเผชิญกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นและความเปลี่ยนแปลงต่างๆที่ไม่คุ้นเคยภาวะเช่นนี้เกิดขึ้นเมื่อบุคคลตระหนักว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่เป็นอันตรายต่อตนเอง และยังไม่สามารถกำจัดสิ่งนั้นได้ เนื่องจากยังไม่ได้เกิดขึ้นจริงๆหากสิ่งนั้นเกิดขึ้นแล้วหรือบุคคลรับรู้อย่างชัดเจนแล้ว ความวิตกกังวลก็จะหมดไปเพราะไม่ต้องเตรียมพร้อมที่จะเผชิญปัญหาแล้วเหลืออยู่แต่การลงมือปฏิบัติจริงและภาวะอารมณ์ชนิดอื่นจะเข้ามาแทนที่ความกังวล ไรคอฟฟ์ ยังเชื่อว่าเมื่อความวิตกกังวลเกิดกับสิ่งที่ไม่คุ้นเคยแสดงว่า ประสบการณ์ใหม่ทั้งหลายสามารถก่อให้เกิดความวิตกกังวลได้ทั้งสิ้นไม่ว่าประสบการณ์นั้นจะน่าพึงพอใจหรือไม่ก็ตาม

ซุง และคาวินา (ศกลวรรณ กาญจนภักดิ์. 2549: 49; อ้างอิงจาก Zung; & Cavenar. 1980: 348-357) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้ว่า ความวิตกกังวลเป็นความรู้สึกตึงเครียดหวาดหวั่น ตื่นตระหนก ไม่สบายใจและมีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์และด้านสรีรวิทยาที่เกิดขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ที่เกิดขึ้น ได้แก่ ความรู้สึกหงุดหงิด กระวนกระวาย หวาดกลัวโดยไม่มีเหตุผล เป็นต้น ส่วนการเปลี่ยนแปลงทางสรีรวิทยาที่เกิดขึ้น ได้แก่ ตัวสั่น ใจสั่น ปวดศีรษะ และปัสสาวะบ่อย เป็นต้น

ลักษณะ สิริวัฒน์ (2544: 109) กล่าวว่า ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นความไม่สบายใจซึ่งจะออกมาในรูปของความกลัว (Fear) เช่น กลัวสอบเรียนต่อมหาวิทยาลัยไม่ได้ กลัวสอบตก กลัวเรียนจบออกมาแล้วไม่มีงานทำ ซึ่งความกลัวเหล่านี้จะก่อให้เกิดความไม่สบายใจซึ่งอาจเกิดขึ้นได้จากสิ่งเร้าภายนอกและภายใน เช่น ค่านิยม ความเชื่อถือ และสภาพสังคมเศรษฐกิจ

วิไลลักษณ์ พงษ์โสภณ (2549: 169) ความวิตกกังวล จัดเป็นความกลัวที่เกิดจากความคิดและจินตนาการในสิ่งที่ยังมาไม่ถึง เพราะคนเราทุกคนต่างมีความวิตกกังวลต่อสถานการณ์และปัญหาในทุกสถานการณ์ บุคคลเหล่านั้นจะขาดความสุขกลายเป็นคนคิดมากไม่มั่นใจในตนเอง มีแต่ความไม่พร้อมทำให้เกิดความวิตกกังวลว่าจะต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมเดิมๆ ความซ้ำอีก

1.1.2 องค์ประกอบของความวิตกกังวล

องค์ประกอบของความวิตกกังวล ได้มีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบของความวิตกกังวลไว้หลายท่าน ดังนี้

ไลเบิร์ต และมอร์ริส (Liebert; & Morris. 1976: 321-326) ได้แบ่งองค์ประกอบของความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเนื่องจากสถานการณ์สอบออกเป็น 2 องค์ประกอบสรุปได้ดังนี้ คือ

1. ความกังวล (Worry) คือความคิดกังวลในทางลบเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง สิ่งที่น่าหวาดหวั่น สถานการณ์แวดล้อม และผลที่เกิดขึ้นเนื่องจากการปฏิบัติ
2. สภาวะทางอารมณ์ (Emotionality) คือการรับรู้ประสบการณ์เกี่ยวกับความวิตกกังวลของบุคคลแล้วแสดงออกทางด้านร่างกายและจิตใจ เป็นปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ หรือสภาวะความรู้สึกไม่พอใจ เช่น ความรู้สึกตื่นเต้นกระวนกระวาย กระสับกระส่ายและความเครียด เป็นต้น

มอร์ริส เคลลาเวลย์ และสมิธ (Morris, Kellaway; & Smith. 1978: 589-594) แบ่งองค์ประกอบของความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเนื่องจากสถานการณ์สอบออกเป็น 2 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความกังวล (Worry) เป็นองค์ประกอบด้านความคิดของความวิตกกังวล (Cognitive Component of Anxiety) หมายถึง ความกังวลที่เกิดจากความคิดทางด้านลบของผู้เรียนที่มีต่อตนเองในเรื่องของการปฏิบัติงาน หรือความกังวลถึงผลของการปฏิบัติงานว่าจะแตกต่างจากสิ่งที่ได้คาดหวังไว้ หรือเป้าหมายที่วางไว้หรือไม่ รวมถึงความคิดเกี่ยวกับความยาก ความสำคัญของการสอบ แบบทดสอบ และความกลัวต่อผลสะท้อนกลับเนื่องจากสภาพการณ์ต่างๆ ที่ได้ปฏิบัติไปแล้วตลอดจนอยากจะหลีกเลี่ยงหนีจากสิ่งเร้าเหล่านั้นไป

2. สภาวะทางอารมณ์ (Emotionality) เป็นองค์ประกอบทางด้านร่างกายและจิตใจของความวิตกกังวล (Physiological and Affective Component of Anxiety) หมายถึง สภาวะที่ร่างกายและจิตใจได้รับสิ่งเร้า เนื่องจากความกังวลในสถานการณ์ต่างๆ มากกระตุ้นให้เกิดการตอบสนองต่อสถานการณ์นั้นๆ ในทางลบทันที เช่น เกิดความรู้สึกหงุดหงิด เคร่งเครียด ปวดหัว ปวดท้อง เป็นต้น ต่อสถานการณ์ที่เกี่ยวกับการเรียนหรือการสอบ ทำให้ไม่สามารถบังคับความรู้สึก หรืออาการได้เมื่อมีสถานการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น

1.1.3 สาเหตุของความวิตกกังวล

ลินน์ (Linn.1980 : 1022-1023) ได้อธิบายถึงสาเหตุของความวิตกกังวลไว้ดังนี้

1. สาเหตุทางร่างกายและพันธุกรรม ความเชื่อในเรื่องนี้ยังมาแน่นอน เช่น บางคนเชื่อว่าพวกที่มีรูปร่างผอม สูง มีแนวโน้มที่จะเกิดความวิตกกังวลได้

2. ปัจจัยทางด้านจิตใจ ส่วนมากมีความเชื่อว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากกว่าอย่างอื่น ความกังวลเป็นสัญญาณบอกให้มนุษย์รับรู้ถึงอันตรายที่จะเกิดจากสถานการณ์ต่างๆ ในแต่ละวัยของชีวิต เช่น กลัวจะสูญเสียความรักจากพ่อแม่ หรือกลัวการพลัดพราก

3. ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม ด้านขนบธรรมเนียมประเพณี เศรษฐกิจ ลัทธิทางการเมือง กฎหมาย ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนมีผลต่อพัฒนาการต่าง ๆ ของมนุษย์ตั้งแต่วัยเด็กเพราะสังคมและวัฒนธรรมจะถูกถ่ายทอดจากผู้เลี้ยงดู เมื่อสภาพเหล่านี้ถูกเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ก็ย่อมเป็นการคุกคามต่อภาวะทางจิตใจ อันเป็นผลทำให้เกิดความวิตกกังวลได้

4. การเรียนรู้ มีทฤษฎีที่อธิบายพฤติกรรมนี้ 3 แนวคิด คือ

4.1 การเรียนรู้โดยการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning) เช่น ในการที่บุคคลมีความวิตกกังวลอยู่เดิม แล้วต้องไปพบกับนายจ้างที่เคยดูเขาหลายครั้ง การดูเป็นการสร้างเงื่อนไขขึ้นในทางที่ไม่พึงพอใจจนเกิดความวิตกกังวล เมื่อสิ่งเร้า 2 อย่าง คือ การถูกดูและนายจ้างเกิดรวมกันบ่อยขึ้น จะทำให้บุคคลนั้นเกิดความวิตกกังวลเมื่อพบนายจ้าง ไม่ว่าจะถูกดูหรือไม่ก็ตาม

4.2 การเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning) เช่น ความวิตกกังวลในเรื่องต่างๆ ถ้าได้รับการเสริมแรง (Reinforcement) โดยไม่รู้ตัวจากพ่อแม่หรือคนใกล้ชิด ด้วยความเอาใจใส่ช่วยเหลือเมื่อบุคคลนั้นเกิดความวิตกกังวล ถ้าเขาได้รับการเสริมแรงบ่อยๆ ความวิตกกังวลจะฝังแน่นจนกลายเป็นนิสัย

4.3 การลอกเลียนแบบ (Modeling Imitation) เช่น บุคคลที่ได้พบเห็นจากการที่พ่อแม่มีความวิตกกังวลเสมอและได้เรียนรู้พฤติกรรมของพ่อแม่เป็นประจำเลยลอกเลียนแบบมาเป็นบุคลิกลักษณะของตนได้

1.1.4 ประเภทของความวิตกกังวล

ไมซ์เนอร์ (Meisner.1980: 690) ได้อธิบายความวิตกกังวลออกมาในความหมายของความกลัว และจำแนกความวิตกกังวลออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ความวิตกกังวลตามความจริง (Reality Anxiety) คือ ความกลัวต่ออันตรายที่แท้จริงในโลกภายนอก

2. ความวิตกกังวลในโรคประสาท (Neurotic Anxiety) คือ ความกลัวว่าสิ่งที่ทำไปตามสัญญาณนั้นจะได้รับการลงโทษ ความวิตกกังวลแบบนี้มาจากความเป็นจริง ทั้งนี้เพราะเคยถูกพ่อแม่หรือผู้มีอำนาจลงโทษ การกระทำของเด็กๆ ทำไปตามแรงกระตุ้น

3. ความวิตกกังวลที่เกี่ยวกับศีลธรรม (Moral Anxiety) คือ ความกลัวต่อความรู้สึกผิดชอบ คือ กลัวว่าความคิดหรือการกระทำบางอย่างจะขัดต่อหลักศีลธรรมที่บุคคลได้รับการอบรมสั่งสอนมาแต่วัยเด็ก ความวิตกกังวลแบบนี้ มีรากฐานมาจากความเป็นจริงด้วยเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะบุคคลเคยถูกลงโทษ เนื่องจากฝ่าฝืนหลักศีลธรรมจึงกลัวว่าจะถูกลงโทษอีก

แมคอินไทร์และการ์ตเนอร์ (Macintyre; & Gardner, 1991, pp87-91) และสโกเวล (Scovel, 1978; อ้างอิงจาก Ellis, 1994, pp.479-480) ได้จำแนกประเภทของความวิตกกังวลออกเป็น 3 ประเภท คือ ความวิตกกังวลซึ่งเป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล ความวิตกกังวลต่อสภาพการณ์ และความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเฉพาะสถานการณ์ ดังนี้

1. ความวิตกกังวลซึ่งเป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล (Trait Anxiety) เป็นความวิตกกังวลที่มีลักษณะคงที่ที่มีอยู่ในตัวบุคคลหรือเป็นลักษณะประจำตัวของบุคคลนั้นๆ บุคคลที่มีความวิตกกังวลประเภทนี้สูงมีแนวโน้มที่จะรู้สึกกลัวหรือหวาดหวั่นในสถานการณ์ต่างๆ ไป ทุกสถานการณ์ และสามารถรับรู้สิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความไม่พอใจได้เร็วกว่าบุคคลที่มีความวิตกกังวลประเภทนี้ในระดับต่ำ ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อการกระบวนการรับรู้ ทำลายความทรงจำ และพฤติกรรมการหลีกเลี่ยง เป็นต้น

2. ความวิตกกังวลต่อสภาพการณ์ (State Anxiety) เป็นความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเฉพาะสถานการณ์และเกิดขึ้นชั่วคราว มักเกิดขึ้นเมื่อมีสิ่งเร้ามากระตุ้นให้เกิดความไม่พอใจหรือทำให้เกิดความไม่ปลอดภัย ดังนั้นบุคคลที่มีความวิตกกังวลซึ่งเป็นลักษณะประจำตัว (Trait Anxiety) จะมีระดับความวิตกกังวลต่อสภาพการณ์ซึ่งสูงขึ้นในสถานการณ์ที่มีความตึงเครียด

3. ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเฉพาะสถานการณ์ (Situation Specific Anxiety) เป็นความวิตกกังวลที่มีลักษณะเหมือนกับความวิตกกังวลซึ่งเป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล โดยเกิดขึ้นในสถานการณ์หรือเหตุการณ์เฉพาะ เช่น การพูดในที่สาธารณะ การสอบหรือการวัดผลและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

1.1.5 ระดับของความวิตกกังวล

เนโร และบุชเชลส์ (บุษกร ผาสุขดี. 2544: 55; อ้างอิงจาก Narrow; & Buschel. 1987: 378) ได้แบ่งระดับของความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นกับบุคคลในด้านความรู้สึกและพฤติกรรมที่แสดงออกได้ 4 ระดับ ดังนี้

1. ความวิตกกังวลระดับเล็กน้อย (Mild Anxiety) เป็นความรู้สึกไม่สุขสบายเล็กน้อยจะทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกตื่นเต้น บุคคลยังสามารถสังเกตความแตกต่างของสิ่งแวดล้อมสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทันทีและสามารถอธิบายความแตกต่างได้ ความรู้สึกไม่สบายใจในระดับนี้จะช่วยกระตุ้นให้บุคคลทำงานแก้ปัญหา ช่วยให้ตื่นตัวในการดูหนังสือมีสมาธิในการจดจำได้แม่นยำ เพิ่มความรู้และความตั้งใจ ช่วยให้บุคคลสามารถเผชิญกับสถานการณ์ที่สร้างความวิตกกังวลได้ ความวิตกกังวลในระดับนี้เป็นการเตรียมพร้อมที่จะรับรู้

ปรับตัวเข้ากับเหตุการณ์ในคนปกติเมื่อเกิดความวิตกกังวลเพียงเล็กน้อยจะสามารถปรับตัวกลับมาเป็นปกติได้

2. ความวิตกกังวลระดับปานกลาง (Moderate Anxiety) เป็นความวิตกกังวลเมื่อเผชิญกับสถานการณ์ การรับรู้ของบุคคลเริ่มแคบลงมีแรงผลักดันมากขึ้น ตื่นตัวมากขึ้นว่องไวมากขึ้นจนเกือบลืกลืม และเตรียมพร้อมที่จะต่อสู้เพื่อให้สุขสบายขึ้นด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การปฏิเสธการถอยหนี เป็นต้น

3. ความวิตกกังวลระดับรุนแรง (Severe Anxiety) ทำให้บุคคลมีความกระวนกระวายและการรับรู้แคบลงมาก บุคคลจะไม่สามารถเข้าใจความจริงที่เกิดขึ้นควบคุมตนเองไม่ได้ รู้สึกกลัวเพิ่มมากขึ้น มีอาการกระสับกระส่ายเห็นได้ชัดเจน อาจจะพูดมากและพูดเร็วขึ้น และไม่สามารถทำลายความรู้สึกไม่สบายใจได้

4. ความวิตกกังวลอย่างรุนแรงที่สุด (Panic Anxiety) เป็นภาวะที่บุคคลตื่นตัวสุดขีดควบคุมตนเองไม่ได้ การรับรู้เสีย ความตั้งใจลดลง ไม่รับความจริง จำไม่นาน ไม่สามารถตัดสินใจหรือควบคุมความรู้สึกและการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อได้ บุคคลจะไม่สามารถช่วยตัวเองพ้นจากภาวะที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลในใจได้ ถึงขนาดทำร้ายตนเองหรือผู้อื่นได้

องค์การอนามัยโลก (ละอ อ ชูดวง. 2546: 14-15) ได้กำหนดระดับความวิตกกังวลไว้โดยใช้เครื่องหมาย (+) เป็นตัวบอกระดับความวิตกกังวล 6 ระดับ คือ

1. ระดับที่ปราศจากความวิตกกังวล หรือน้อยจนไม่สามารถกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมได้ (-1) ความวิตกกังวลระดับนี้ถือว่าไม่ปกติ พบได้ในคนที่ได้รับความตกใจทันทีทันใด (Psychological Shock) แล้วเงียบเฉยไป อาจเป็นไปในผู้ป่วยที่ได้รับยาหล่อมประสาทในขนาดมากผู้ที่อยู่ภาวะกึ่งหมดสติ (Semiconscious) หรือหมดสติ (Unconscious) ซึ่งไม่มีการรับรู้ความรู้สึกภายนอกต่างๆ

2. ระดับปกติ (0) พบได้ทั่วไป เป็นระดับที่เกิดความรู้สึกสบายได้พักผ่อนเกิดขึ้นเมื่อได้รับประสบการณ์ที่พอใจ มีความวิตกกังวลได้แต่ก็สามารถปรับตัวได้ในเวลาอันสมควร

3. ความวิตกกังวลในระดับเล็กน้อย (+1) ความวิตกกังวลในระดับนี้จะทำให้เกิดความรู้สึกตื่นเต้นมากขึ้น บุคคลสามารถสังเกตความแตกต่างของสิ่งแวดล้อมได้สามารถมองเห็นความเกี่ยวพันระหว่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทันที และสามารถอธิบายความแตกต่างได้ ความรู้สึกไม่สบายจะถูกกระตุ้นให้ทำงาน แก้ปัญหาได้ บุคคลจะตื่นเต้นในการดูหนังสือมีสมาธิจดจำได้แม่นยำเพิ่มการรับรู้และความตั้งใจ ช่วยให้บุคคลมีความสามารถเผชิญกับสถานการณ์ที่สร้างความวิตกกังวลเตรียมพร้อมที่จะรับรู้และปรับตัวเข้ากับเหตุการณ์ในคนปกติ เมื่อเกิดความวิตกกังวลในระดับนี้จะสามารถปรับกลับมาเป็นระดับปกติได้

4. ความวิตกกังวลในระดับกลาง (+2) เป็นการเกิดความวิตกกังวลขณะเผชิญสถานการณ์ที่ไม่สบายใจมากขึ้นทำให้บุคคลแต่ละบุคคลรับรู้แคบลง มีแรงผลักดันมากขึ้นมีการตื่นเต้นมากขึ้นว่องไวมากขึ้นจนเกือบลืกลืม อาจมีการปรับตัวแบบสู้หรือหนี

5. ความวิตกกังวลในระดับรุนแรง (+3) ความวิตกกังวลระดับนี้บุคคลจะมีความกระวนกระวาย การรับรู้จะแคบมาก ไม่สามารถเข้าใจความจริงที่เกิดขึ้น คบคุมตัวเองไม่ได้รู้สึกกลัวเพิ่มมากขึ้น มีความกระสับกระส่ายอย่างเห็นได้ชัด อาจจะพูดมากและเร็วขึ้นไม่สามารถทำลายความรู้สึกไม่สบายใจได้

6. ความวิตกกังวลในระดับกลัวสุดขีด (+4) เป็นความวิตกกังวลระดับรุนแรงตื่นกลัวสุดขีด เป็นภาวะที่ควบคุมตัวเองไม่ได้ การรับรู้เสียไป ความตั้งใจลดลง ไม่รับรู้ความจริง จำได้ไม่นานไม่สามารถตัดสินใจหรือควบคุมความรู้สึก และการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ บุคคลไม่สามารถช่วยตนเองให้พ้นภาวะที่ก่อให้เกิดความลึกลับใจได้จะมีอาการซึมเศร้าสุดขีด ระดับความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นในบุคคลแต่ละครั้งนั้นมีความรุนแรงไม่เท่ากัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งกระตุ้น ความหมายของเหตุการณ์ และบุคลิกภาพของบุคคลนั้นๆบุคคลที่หวั่นไหวง่าย เหตุการณ์เพียงเล็กน้อยก็สามารถทำให้เกิดความวิตกกังวลในระดับที่รุนแรงได้ ระดับความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นจะมากหรือน้อยจึงไม่สามารถกำหนดให้แน่ชัดได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบุคคลและเหตุการณ์โดยทั่วไป

1.1.6 การวัดระดับความวิตกกังวล

เอ็นเดอร์ และเอ็ดเวิร์ด (ละออ ชูดวง. 2546: 15-16; อ้างอิงจาก Endler; & Edward. 1982: 41) กล่าวถึงการวัดระดับความวิตกกังวลสามารถวัดได้ 4 วิธี ดังนี้

1. การวัดความเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย โดยดูจากอาการที่แสดงออกทางระบบอัตโนมัติ เช่น การวัดอัตราการเต้นของหัวใจ อัตราการหายใจ ระดับความดันโลหิต การหลั่งของน้ำลาย การหลั่งฮอร์โมนจากต่อมหมวกไต การตึงของกล้ามเนื้อ ความเกร็งของผิวหนัง และการตรวจคลื่นสมอง

2. การวัดโดยการตอบแบบสอบถามการรายงานตนเอง (Self-Report Questionnaire) เป็นการประเมินความวิตกกังวลซึ่งเป็นการรับรู้ที่ตนเองรับรู้ได้ โดยการตอบแบบสอบถามแล้วนำมาประเมินความวิตกกังวลว่ามีขนาดใด

3. การวัดโดยใช้เทคนิคฉายภาพ (Projective Techniques) เช่น แบบวัดของรอร์ช (Rorschach)

4. การวัดโดยการสังเกตพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออก โดยการสังเกตอาการที่บุคคลแสดงออก ซึ่งเป็นปฏิกิริยาสะท้อนจากอารมณ์ภายในจิตใจ เช่น อาการกระสับกระส่าย ลุกลุกลงนอน หายใจ พูดเร็ว หงุดหงิด ไม่มีสมาธิ นอนไม่หลับ และร้องไห้ เป็นต้น

1.1.7 ผลของความวิตกกังวล

ความวิตกกังวลมีผลต่อบุคคลทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ ความคิด และพฤติกรรมซึ่งสรุปผลของความวิตกกังวลได้ดังนี้ (สาโรจน์ ปรปักษ์ขามและคนอื่นๆ 2519: 310, 315-320; สุวณีย์ ดันติพัฒนานันต์. 2522; 127-130; Deffenbacher; & Suinn. 1982: 391-442; Izard 1972: 37-41)

1.1.7.1 ผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านชีวเคมีและสรีรวิทยา

(1) มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นที่ระบบประสาท กระตุ้นใช้ต่อมพิทูอิทารี (Pituitary Gland) หลั่งฮอร์โมนคอร์ติคอล (Cortical Hormone) มีผลทำให้ร่างกายทนทานต่อภาวะวิตกกังวล และกระตุ้นไฮโป ทาลามัส หรือศูนย์กลางของอารมณ์ (The Seat of Emotions) ซึ่งมีผลทำให้กล้ามเนื้อหดตัวเกร็งเตรียมสู้ หรือหนี

(2) มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านชีวเคมีในภาวะวิตกกังวล ฮอร์โมนต่าง ๆ จะถูกขับออกมาสู่กระแสเลือดมากขึ้น ซึ่งฮอร์โมนที่ถูกขับออกมานั้นมีหน้าที่ควบคุมความสมดุลย์ของเกลือแร่ในร่างกาย การเผาผลาญอาหาร และมีผลต่อระบบกล้ามเนื้อ

(3) มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงด้านสรีรวิทยา ความวิตกกังวลในระดับต่ำ(Mild) และระดับปานกลาง (Moderate) จะเพิ่มการทำงานของระบบต่าง ๆ ภายในร่างกาย แต่ถ้าถึงระดับสูง (Severe) และระดับรุนแรง (Panic) แล้วจะทำให้ระบบต่าง ๆ หยุดทำงานได้เช่นกัน การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ได้แก่ หัวใจจะเต้นเร็วและถี่ขึ้น การหายใจจะลึกและเร็วขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิร่างกาย และความดันโลหิต ประจำเดือนมีการเปลี่ยนแปลง ปัสสาวะบ่อย ความอยากอาหารลดลง เหงื่อออก นอนไม่หลับ ม่านตาขยายใหญ่ขึ้น ตัวสั่น เป็นต้น ถ้ามีความวิตกกังวลมากขึ้น การทำงานของระบบต่าง ๆ อาจหยุดชะงักไป (Paralyze) ซึ่งอยู่ในระดับรุนแรง (Panic)

1.1.7.2 ผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ ความวิตกกังวลทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกหวั่นไหว ความตึงเครียด และความกลัว ซึ่งอาจแสดงออกมาในลักษณะต่าง ๆ เช่น ตกใจง่าย หงุดหงิด โกรธ กระสับกระส่าย โศกเศร้า เสียใจร้องไห้ง่าย และเหนื่อยหน่าย เป็นต้น

1.1.7.3 ผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิด ความจำ และการรับรู้ ได้แก่ ลืมง่าย ประสิทธิภาพในการจำลดลง ระบบความคิดถูกรบกวน เช่น สับสน ย้ำคิดย้ำทำ การตัดสินใจได้ช้า ความคิดคับแคบและไม่ยืดหยุ่นในการแก้ปัญหา ความสับสน ขาดสมาธิ และการรับรู้ผิดพลาด บุคคลที่มีความวิตกกังวลมีแนวโน้มที่จะคิดไปในทางลดคุณค่าของตนเอง

1.1.7.4 ผลต่อพฤติกรรมการแสดงออก เมื่อเกิดความวิตกกังวลขึ้น พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกโดยมากจะเป็นพฤติกรรมอัตโนมัติพฤติกรรมเหล่านี้จำแนกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ คือ

(1) พฤติกรรมที่แสดงความรู้สึกภายในออกมาทั้งอย่างเปิดเผยและอย่างซ่อนเร้น เช่น ความหงุดหงิด โมโหง่าย กระสับกระส่ายไม่อยู่นิ่ง และความรู้สึกขุ่นเคืองไม่เป็นมิตร เป็นต้น

(2) พฤติกรรมที่เป็นความสนใจจากภาวะวิตกกังวล ไปสู่อาการเจ็บป่วยทางร่างกาย ได้แก่ จิตสรีระแปรปรวน (psychophysiological Disorders)ทั้งหลายทำให้ความสามารถในการกระทำสิ่งต่าง ๆ น้อยลง

(3) การชะงักงันอยู่ในภาวะที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวล พฤติกรรมการแสดงออก ได้แก่ การถอนตัวหนีจากเหตุการณ์ การเก็บความรู้สึกไว้ภายใน และกลายเป็นอาการซึมเศร้ามีพฤติกรรมถดถอยไปสู่พัฒนาการในวัยต้นๆ

(4) พฤติกรรมที่พยายามทำความเข้าใจถึงเหตุของความวิตกกังวล และวิธีการที่ตนเองใช้เพื่อจัดการภาวะวิตกกังวล ซึ่งทำให้ตนอึดอัดไม่สบายนั้นเสีย

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ความวิตกกังวลเกิดขึ้นได้จากหลายสาเหตุ ซึ่งความวิตกกังวลของแต่ละคนอาจใช้ระยะเวลาที่แตกต่างกันในการลดความวิตกกังวล และถ้าบุคคลนั้นสามารถแก้ไขความวิตกกังวลได้แล้ว บุคคลก็จะกลับสู่สภาวะปกติ สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียน

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮาร์ท และเลบอร์ (Hart; & Labourne. 1967: 118811-A) ได้ศึกษากับเด็กเกรด 2-8 จำนวน 184 คน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านระหว่างกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูงกับกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ พบว่ากลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง

แมนเลย์ (Manley. 1969: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแนวโน้มของความวิตกกังวลของเด็กในเกรด 7 ถึงเกรด 12 ทั้งความวิตกกังวลทั่วไป และความวิตกกังวลในการสอบ พบว่ามีความแตกต่างระหว่างเพศในนักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนชาย และยังพบว่านักเรียนที่เรียนดีกว่าและนักเรียนที่เรียนอยู่ชั้นสูงกว่าจะสามารถปรับตัวได้ดีและมีความวิตกกังวลต่ำกว่านักเรียนที่เรียนอ่อนและอยู่ชั้นต่ำกว่า

สติเวนสัน และอดัม (นิวรณ์ เนื้อทอง. 2534: 35; อ้างอิงจาก Stevenson and Adam. 1969: 24-28) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนเกรด 4 ถึงเกรด 6 จำนวน 318 คน พบว่า คะแนนจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวล นั่นคือ ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ ถ้าระดับความวิตกกังวลต่ำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูง แต่ถ้าระดับความวิตกกังวลสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต่ำ

วิกฟิลด์ และมีซ (Wigfield; & Meece. 1988: 210-216) ทำการศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เจตคติในวิชาคณิตศาสตร์ และการปฏิบัติในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 6 ถึงระดับ 12 จำนวน 564 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบวัดความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ แบบวัดเจตคติในวิชาคณิตศาสตร์ และแบบทดสอบความสามารถในการปฏิบัติในวิชาคณิตศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่า ตัวประกอบของความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์มีน้ำหนักมากที่สุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ปฏิภาณเกี่ยวกับจิตใจ ซึ่งแสดงออกในทางลบรองลงมาคือ ความกังวลเกี่ยวกับการทำคณิตศาสตร์ให้ได้ผลดีโดย ตัวประกอบของความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่เกี่ยวกับจิตใจ มีความสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติในวิชาคณิตศาสตร์และความสามารถในการปฏิบัติในวิชาคณิตศาสตร์ในระดับสูงกว่าตัวประกอบของความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่เกี่ยวกับความกังวล

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

จินดา บุญยสาระนัย (2538: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพิษณุโลก จำนวน 402 คน พบว่า นักเรียนมีความวิตกกังวลเฉลี่ย รวมทั้งหมดอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาแยกเป็นราย องค์ประกอบแล้วพบว่า ความวิตกกังวลในองค์ประกอบ Q4 เคร่งเครียด-ผ่อนคลาย องค์ประกอบ C อารมณ์มั่นคง-อารมณ์อ่อนไหว อยู่ในระดับสูง องค์ประกอบ D ตื่นเต้นง่าย-สงบ องค์ประกอบ O หวาดกลัว-ประสาทมั่นคง องค์ประกอบ Q3 ควบคุมตนเองได้-ขาดวินัยในตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง 2.เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีสังกัดของสถานศึกษาต่างกัน พบความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาความวิตกกังวลแต่ละองค์ประกอบแล้วพบความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 3.เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองแตกต่างกัน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และ เมื่อพิจารณาความวิตกกังวลในแต่ละองค์ประกอบแล้วพบว่า องค์ประกอบ D ตื่นเต้นง่าย-สงบ มีความแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4.เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีบ้านพักอาศัยแตกต่างกัน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และเมื่อพิจารณาความวิตกกังวลในแต่ละองค์ประกอบแล้วพบว่า องค์ประกอบ Q4 เคร่งเครียด-ผ่อนคลาย องค์ประกอบ C อารมณ์มั่นคง-อารมณ์อ่อนไหว มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ.05 5.เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีจำนวนเพื่อนสนิทแตกต่างกัน พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาในแต่ละองค์ประกอบแล้วพบความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จุฑาภรณ์ วงศ์สังกาศ (2544: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อำเภอนามน จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 132 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอนก เตชะสุข (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ เจตคติต่อครูผู้สอน ความสนใจในการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ ความมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการศึกษาพบว่า ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความวิตกกังวลทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่า ความวิตกกังวลมีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ความรับผิดชอบ และความเชื่อมั่นในตนเอง จึงถือได้ว่าความวิตกกังวลเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งต่อการเรียนรู้ของนักเรียน และส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียน

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านส่วนตัว

2.1.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

2.1.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542: 801) ได้ให้ความหมายของเพศว่า หมายถึง รูปที่แสดงให้รู้ว่าเป็นชายเป็นหญิง เวบสเตอร์ (ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์. 2526: 11-12; อ้างอิงจาก Webster's Dictionary. 1978) กล่าวว่าเพศ หมายถึง

1. การแบ่งสิ่งมีชีวิตโดยเฉพาะมนุษย์ออกเป็นเพศชายหรือเพศหญิง
2. ลักษณะโครงสร้างของร่างกายของสิ่งมีชีวิตซึ่งเกิดจากการสืบพันธุ์ของมารดา โดยการแยกและรวมกันทางโครโมโซม จนแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงเป็นชายหรือหญิง
3. ขอบเขตของพฤติกรรมระหว่างบุคคลโดยเฉพาะระหว่างชายหรือหญิงที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการอยู่ร่วมกัน

อารี พันธุ์ณี (2544: 33) กล่าวว่า ความแตกต่างทางเพศ หมายถึง ความแตกต่างในเรื่องต่างๆ ทางเพศชายและเพศหญิง ซึ่งวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดบทบาทของหญิงและชายให้แตกต่าง เช่น บางวัฒนธรรมถือว่า ชายเป็นช้างเท้าหน้า หญิงเป็นช้างเท้าหลัง หรือชายเป็นผู้นำ หญิงเป็นผู้ตาม เป็นต้น หรือผู้ชายมีโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงานมากกว่าผู้หญิง เพราะในบางตำแหน่งไม่เปิดให้ผู้หญิงทำงานในตำแหน่งหน้าที่การงานสูงกว่า ซึ่งสิ่งเหล่านั้นเป็นการแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างเพศ โดยมีเรื่องวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง

เบ็นเน็ตและโคเฮน (อารี พันธุ์ณี. 2546: 37-38; อ้างอิงจาก Bennett; & Cohen. 1959) ได้สรุปเกี่ยวกับธรรมชาติของความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงไว้ดังนี้

1. เพศชายมีความคิดหนักแน่นมากกว่าความคิดของเพศหญิง
2. เพศชายมักคิดการล่วงหน้าถึงรางวัลและการลงโทษที่เป็นผลของความเหมาะสมและไม่เหมาะสมที่เกิดขึ้นกับตนเอง ในขณะที่เพศหญิงคิดคาดการณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับรางวัลและการลงโทษ ในฐานะเป็นผลของความเป็นมิตรหรือความเป็นศัตรูกันของสิ่งแวดล้อม
3. เพศชายมักคิดถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จส่วนตัว ในขณะที่เพศหญิงคิดถึงเกี่ยวกับความปรารถนาด้านความรักทางสังคมและมิตรภาพมากกว่า

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า เพศชายและเพศหญิง มีความคิดและความสนใจแตกต่างกัน ผู้ชายจะให้ความสำคัญกับอาชีพและการวางแผนครอบครัว ส่วนเพศหญิงจะให้ความสำคัญกับอนาคตของครอบครัวและชีวิตหลังแต่งงานดังนั้น เพศ น่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียน

2.1.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

2.1.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แมนเลย์ (อุษณีย์ ทองสธรรม. 2538: 18; อ้างอิงจาก Manlay. 1969) ได้ศึกษาแนวโน้มของความวิตกกังวลของนักเรียนเกรด 7-12 ทั้งความวิตกกังวลทั่วไป และความวิตกกังวลพบว่า มีความแตกต่างระหว่างเพศ ในนักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนชาย

ปอร์เทียส (Porteous. 1985: 465-478) ได้สำรวจปัญหาในวัยรุ่นเปรียบเทียบวัยรุ่นในอังกฤษและวัยรุ่นในไอร์แลนด์ พบว่าเด็กชายมีวุฒิภาวะน้อยกว่าเด็กหญิงในประสบการณ์ที่เป็นปัญหาเดียวกันและมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับความเป็นตัวของตัวเอง ความคิดของตัวเองมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เด็กหญิงมีความกังวลเกี่ยวกับบุคลิกภาพและอารมณ์ ทั้งสองเพศมีความกังวลเกี่ยวกับความไม่เป็นอิสระ และรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองเมื่อเทียบกับอายุ วัยรุ่นในอังกฤษมีปัญหาด้านวุฒิภาวะน้อยกว่าวัยรุ่นในไอร์แลนด์ แต่มีความวิตกกังวลเหมือนกัน วัฒนธรรมที่ต่างกันเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงประสบการณ์ที่เป็นปัญหาของวัยรุ่นแตกต่างกัน

มังก์ส์ (Nurmi. 1991: 21; citing Monks. 1968) ได้ศึกษาการมองอนาคตของนักศึกษาชาวเดนมาร์ก จำนวน 1,424 คน ที่มีอายุระหว่าง 14-21 ปี ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นมีความสนใจในเรื่องการเรียน การประกอบอาชีพ และอนาคตของครอบครัวที่อาศัยอยู่มาก โดยเด็กชายสนใจในเรื่องการเรียนและการประกอบอาชีพมาก ในขณะที่เด็กหญิงสนใจเกี่ยวกับอนาคตของครอบครัวและการแต่งงานมาก และเด็กชายยังมีความสนใจเกี่ยวกับนโยบายและความเปลี่ยนแปลงทางสังคมอีกด้วย

ไรท์และรอสต์ (Nurmi. 1991: 26; citing Wright; & Rauste. 1977) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอนาคตของวัยรุ่นฟินแลนด์ จำนวน 209 คนที่มีอายุ 17-18 ปี ผลการศึกษาพบว่า เด็กชายสนใจในอนาคตยาวไกลกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงสนใจในเรื่องการเรียนและการประกอบอาชีพมากเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กชาย

คาร์ตรอน และเลวี (Nurmi. 1991: 18; citing Cartron Guerin; & Levy. 1980) ได้ศึกษาการมองอนาคตด้านครอบครัวและอาชีพของวัยรุ่นชาวฝรั่งเศส จำนวน 80 คน อายุ ระหว่าง 12-15 ปี ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นที่มีอายุมากกว่ามีการวางแผนอนาคตยาวไกลกว่าวัยรุ่นที่มีอายุน้อย วัยรุ่นชายมีการวางแผนอนาคตยาวไกลกว่าวัยรุ่นหญิง วัยรุ่นที่มีอายุมากกว่าให้ความสำคัญกับอนาคตมากกว่าวัยรุ่นที่มีอายุน้อยกว่าและวัยรุ่นหญิงให้ความสำคัญกับอนาคตมากกว่าวัยรุ่นชาย

เฟนโกลด์ (โยธิน อ้าพัก. 2546: 18; อ้างอิงจาก Feingold. 1992) ได้วิเคราะห์เชิงปริมาณงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างทางเพศในเรื่องบุคลิกภาพพบว่า เพศชายมีลักษณะการกล้าแสดงออกสูงกว่า เพศหญิง เพศหญิงมีลักษณะความวิตกกังวล การเข้าสังคม ความรับผิดชอบ โดยเฉพาะลักษณะการมีจิตใจอ่อนโยน เช่น ความมีน้ำใจ เป็นต้น สูงกว่าเพศชาย ส่วนลักษณะที่ไม่พบความแตกต่างได้แก่ ลักษณะความหุนหันพลันแล่น ความมีชีวิตชีวา ความคิด และลักษณะความเป็นลักษณะความเป็นระเบียบ และยังพบว่าเพศชายมีความเห็นว่าเพศหญิงส่วนใหญ่มีลักษณะการ

เข้าสังคมสูง และมีลักษณะความวิตกกังวลน้อยกว่าเพศชาย เพศหญิงส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเพศชายมีลักษณะการมีอิทธิพลเหนือผู้อื่นสูงกว่าเพศหญิง ทั้งชายและหญิงมีความเห็นว่าเพศหญิงมีลักษณะการมีจิตใจอ่อนโยนสูงกว่าเพศชาย

มาร์ค (มาร์ศรี สีมารพวงศ์พันธุ์, 2546. อ้างอิงจาก Mark: 1997). ได้ทำการศึกษาประสบการณ์และทัศนคติของวัยรุ่นตอนปลายที่มีต่อวิดีโอเกม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 102 คนและนักศึกษาวิทยาลัย 127 คน มีอายุระหว่าง 15-19 ปี ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมการเล่นเกมคอมพิวเตอร์จะพบมากในกลุ่มเพศชายมากกว่าเพศหญิง

2.1.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

จิรศักดิ์ ทองอ่อน (2540: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องสุขภาพจิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยาย โอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกำแพงเพชร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเพศชายและนักเรียนเพศหญิง มีระดับ สุขภาพจิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านการย่ำคิด ย่ำทำ ด้านการไม่ชอบติดต่อกับคนอื่น ด้านความซึมเศร้า ด้าน ความวิตกกังวล ด้านความโกรธก้าวร้าวทำลาย ด้านความกลัว โดยปราศจากเหตุผล และด้านความวิตกกังวล

สินีนาฏ สุทจินดา (2543: 101) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพาณิชยการโรงเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานและคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเพศหญิงและนักเรียนเพศชายมีวินัยในตนเองโดยรวม วินัยในตนเองในด้านการปฏิบัติในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า นักเรียนเพศหญิงมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนเพศชายทุกด้าน

มณธิรา เสนารักษ์. (2547: 55). ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมความก้าวร้าวและความคิดอย่างมีเหตุผลจากการเล่นเกมคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนชายที่เล่นเกมคอมพิวเตอร์มีระดับความก้าวร้าวมากกว่านักเรียนหญิงที่เล่นเกมคอมพิวเตอร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า บทบาททางเพศมีความแตกต่างกันระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ไม่ว่าจะเป็นการคิด หรือการกระทำ ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าเพศน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

2.1.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

2.1.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

พรรณี ข. เจนจิต (2538: 264) ได้สรุปลักษณะทั่วไปของวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาไว้ว่า เมื่ออยู่ในชั้นมัธยมศึกษาส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงวัยรุ่น จะมีลักษณะการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย ทางด้านชีววิทยา และทางด้านการปรับสภาพจิตใจ เด็กจะเริ่มสนใจเกี่ยวกับรูปร่าง หน้าตา และสรีระของตัวเองอย่างมาก เป็นวัยที่ถือว่ามีช่องว่างกับพ่อแม่มากที่สุด แต่สิ่งนี้จะถือเป็นกฎเกณฑ์คง

ไม่ได้ เพราะในปัจจุบันพ่อแม่ส่วนใหญ่ได้มีการเปลี่ยนแปลงความคิดของตนและพร้อมที่จะทำความเข้าใจกับวัยรุ่นมากขึ้น

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น ที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าระดับชั้นที่แตกต่างกันทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน เช่น เด็กเล็กจะมีพฤติกรรมละเมิดกฎของโรงเรียน ไม่ตั้งใจเรียน ขาดความสนใจและความรับผิดชอบในตนเองน้อยกว่าเด็กโต ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า ระดับชั้นน่าจะเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

2.1.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

2.1.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

อีตัน และคนอื่นๆ (สุริ ปิ่นเจริญ, 2549: 19; อ้างอิงจาก Eaton; etal.1965) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของการฝ่าฝืนกฎระเบียบและพฤติกรรมที่ขัดต่อศีลธรรมของเด็กระดับต่างๆ ผลการศึกษพบว่า การฝ่าฝืนกฎระเบียบและพฤติกรรมที่ขัดต่อศีลธรรมมีความสัมพันธ์กับเด็กระดับชั้นต่างๆ กล่าวคือ เด็กชั้นที่ 7-9 มีการฝ่าฝืนร้อยละ 77 ส่วนเด็กชั้นที่ 10-12 มีการฝ่าฝืนร้อยละ 23

โจนส์ (พระมหาพะเต็ด ชุ่มเพ็งจันทร์, 2548: 14; อ้างอิงจาก Jones. 1970) ได้ศึกษาความเปลี่ยนแปลงความรู้สึกผิดชอบของเด็กตามอายุ พบว่า เด็กอายุ 9-11 ปี มีความรู้สึกผิดชอบน้อยและมีช่วงความรับผิดชอบไม่แตกต่างกันเลย อายุ 13 ปี ขึ้นไปจะมีความรับผิดชอบสูงขึ้นเรื่อยๆ จนถึง 16-17 ปีจะคงที่ครั้งหนึ่ง

นัท (Nutt. 1972: 650-A) ได้ทำการศึกษาปัญหาของเด็กวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 7-12 จำนวน 607 คน พบว่า นักเรียนประสบปัญหาเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้คือ ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร การปรับตัวให้เข้ากับงานของโรงเรียน ความสัมพันธ์ทางจิตวิทยาสวนบุคคล ปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมทางสังคมและสันตนาการ นอกจากนี้ยังพบว่า เพศและระดับชั้นมีอิทธิพลต่อลำดับความสำคัญของปัญหาของนักเรียนอีกด้วย

2.1.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วรพจน์ พวงสุวรรณ (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการเล่นเกมนคอมพิวเตอร์ของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมุ่งประเด็นความสนใจไปที่พฤติกรรมการเล่นเกมนของเด็กนักเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลาย ทั้งเพศชายและเพศหญิงว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเล่นเกมนของเด็กชั้นมัธยมต้นและมัธยมปลายในด้านประเภทของเกมที่เล่น ได้มีการศึกษาโดยแยกประเภทของเกมน พบว่ามีการเลือกประเภทของเกมนที่แตกต่างกันอยู่เช่น เกมผจญภัยเด็กนักเรียนมัธยมต้นเล่นมากกว่าเด็กนักเรียนมัธยมปลาย

มณธิรา เสนารักษ์. (2547: 55). ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมความก้าวร้าวและความคิดอย่างมีเหตุผลจากการเล่นเกมนคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนที่อยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เล่นเกมนคอมพิวเตอร์มีระดับความก้าวร้าวต่ำกว่านักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เล่นเกมนคอมพิวเตอร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปิยพล คำมุงคุณ (2549: 63) ได้ทำการศึกษาปัญหาการเรียนวิชาสังคมศึกษาและวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนที่มีระดับชั้นต่างกันมีปัญหาการเรียนวิชาสังคมศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ระดับชั้นและอายุปีที่ต่างกัน ทำให้นักเรียนมีลักษณะหรือบุคลิกลักษณะบางประการแตกต่างกัน เช่น ด้านความรับผิดชอบ ด้านความเชื่อมั่นในตนเองที่ยิ่งบุคคลมีอายุมากขึ้นจะมีแนวโน้มลักษณะดังกล่าวมากขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่านักเรียนที่ระดับชั้นการศึกษาแตกต่างกันย่อมมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 แตกต่างกันไป

2.1.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกลักษณะ

2.1.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกลักษณะ

2.1.3.1.1 ความหมายของบุคลิกลักษณะ

กูต (Good. 1995: 417) กล่าวว่า บุคลิกลักษณะเป็นภาพรวมของพันธุกรรมและประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2540: 5-6) ได้ให้ความหมายของบุคลิกลักษณะไว้อย่างกว้างๆ ว่า บุคลิกลักษณะ คือ ลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลในด้านต่างๆ ทั้งส่วนภายนอกและส่วนภายใน โดยที่ส่วนภายนอกคือ ส่วนที่มองเห็นได้ชัดเจน เช่น รูปร่างหน้าตา กิริยามารยาท การแต่งตัว วิธีการพูดจา การนั่ง การยืน ฯลฯ และส่วนภายในคือส่วนที่มองเห็นได้ยาก แต่อาจทราบได้โดยการอนุมาน เช่น สติปัญญา ความถนัด ลักษณะอารมณ์ประจำตัว ความใฝ่ฝัน ปรารถนา ปรัชญาชีวิต ค่านิยม และความสนใจ เป็นต้น

โฟรดี และคนอื่นๆ (สิริชัย ประทีปฉาย. 2543: 170; อ้างอิงจาก Frodi ; & Others. 1977) ได้กล่าวไว้ว่า บุคลิกลักษณะของบุคคลย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามอายุหรือไปพร้อมๆ กับอายุ

ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม (2544: 106) กล่าวว่า บุคลิกลักษณะ คือ รูปแบบของความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของบุคคลที่ค่อนข้างเด่นชัดและถาวร บุคลิกลักษณะเป็นตัวอธิบายลักษณะของแต่ละบุคคลว่ามีความแตกต่างกันอย่างไรบ้าง และลักษณะที่เด่นที่สุดของแต่ละบุคคลเป็นอย่างไร

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2544: 31) กล่าวว่า บุคลิกลักษณะ คือคุณลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคลแสดงออกโดยพฤติกรรมที่บุคคลนั้นมีต่อสิ่งแวดล้อมที่ตนกำลังเผชิญอยู่และพฤติกรรมนี้จะคงเส้นคงวาพอสมควร

อารี พันธุ์ณี (2546: 67) กล่าวว่า บุคลิกลักษณะ หมายถึง แบบแผนพฤติกรรมของบุคคลซึ่งเป็นลักษณะเอกลักษณ์ที่แสดงออกทั้งทางด้านความคิด ความรู้สึก ความสนใจ สติปัญญารวมทั้งด้านสรีระ บุคลิกลักษณะภายนอกภายใน ทำให้แยกแยะความแตกต่างของบุคคลได้และบุคลิกลักษณะของบุคคลเป็นผลมาจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าบุคลิกภาพเป็นการแสดงออกทั้งด้านการกระทำและความคิด ซึ่งเป็นผลมาจากพันธุกรรมกับสิ่งแวดล้อมรวมทั้งประสบการณ์ต่างๆ ที่บุคคลได้รับจึงกลายเป็นลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล

2.1.3.1.2 ประเภทของบุคลิกภาพ

ฟรีดแมน และโรเซนแมน (Farmer; & Others. 1984: 34; citing Friedman; & Rosenman. 1974) ได้แบ่งบุคลิกภาพของคนตามลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ บุคลิกภาพแบบเอและบุคลิกภาพแบบบี รายละเอียดของบุคลิกภาพทั้ง 2 มีดังนี้

1. บุคลิกภาพแบบ เอ (Type A Personality) เป็นบุคลิกภาพของบุคคลที่มีพฤติกรรมดังต่อไปนี้ (Organ; & Hamner. 1982: 272-273; Farmer; & others.)

1.1 มีความทะเยอทะยาน (Intense Ambition) เป็นบุคลิกภาพที่มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะประสบความสำเร็จ

1.2 ชอบแข่งขัน (Competitive Drive) เป็นบุคคลที่ชอบต่อสู้แข่งขันกับผู้อื่นเพื่อให้ตนเองได้ดีกว่าผู้อื่น

1.3 แข่งขันกับเวลา (Time Urgency) เป็นบุคคลที่กระทำสิ่งต่างๆ อย่างเร่งด่วนใช้เวลาให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ทำงานตามแผนเวลา

1.4 สร้างศัตรู (Hostility) เป็นบุคคลที่ยึดตนเองเป็นที่ตั้ง ชอบแสดงออกนอกทางข่มขู่ผู้อื่น อาฆาตแค้น และขาดความเห็นใจผู้อื่น

1.5 ออดทนต่ำ (Impatient) เป็นบุคคลที่มีความอดทนต่ำต่อการรอคอยและอดทนต่ำต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ทนไม่ได้กับความเฉื่อย

1.6 มีความก้าวร้าว (Aggressiveness) เป็นบุคคลที่นิยมใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาความคับข้องใจ แบ่งเป็นความก้าวร้าวทางวาจา และความก้าวร้าวทางร่างกาย

2. บุคลิกภาพแบบ บี (Type B Personality) เป็นบุคลิกภาพที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับบุคลิกภาพแบบเอ ซึ่งเป็นบุคลิกภาพที่ไม่ทะเยอทะยาน ไม่มุ่งชนะ มีความสงบเสถียร ทำงานไปพักผ่อนไป ไม่รีบร้อน (Greene; & Others. 1985: 165)

การพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะที่แสดงออกทางกายภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะเค้าโครงหรือโครงสร้างต่าง ๆ ของร่างกายและบุคลิกภาพ เป็นความเชื่อที่มนุษย์เรานั้นมีลักษณะทางสรีระเป็นแบบแผนไป แต่ละแบบอาจเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแต่ละอย่าง (Luthan. 1980: 160) ดังนั้น จึงมีผู้แบ่งบุคลิกภาพของคนออกเป็นหลายประเภท เช่น ความคิดของ จุง (Hergentharn.1990: 58-85; citing Jung.N.d.) ได้พิจารณาบุคลิกภาพของคนโดยยึดถือสังคมเป็นหลัก เขาได้แบ่งบุคลิกภาพของคนออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. บุคลิกภาพที่ชอบเก็บตัว (Introvert) เป็นคนที่ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับผู้อื่น เครื่องคิดต่อระเบียบแบบแผน มีมาตรฐานและกฎเกณฑ์ที่แน่นอนในการควบคุมอุปนิสัยของตนเอง เชื่อตนเอง และการกระทำทุกอย่างมักจะขึ้นอยู่กับตัวเองเป็นใหญ่ บุคคลประเภทนี้จะผูกพันกับตนเองมากกว่าที่จะผูกพันกับสังคม หรือบุคคลอื่น

2. บุคลิกภาพที่ชอบแสดงตัว (Extrovert) เป็นคนเปิดเผย คุยเก่ง ร่าเริง ปรับตัวได้ดี ในสิ่งแวดล้อมต่างๆ มีความเชื่อมั่นในตนเองบนรากฐานของเหตุผลและความจริง

2.1.3.1.3 การวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ และบุคลิกภาพแบบ บี

บุคลิกภาพแบบ เอ และ บี แบบวัดที่ใช้ในปัจจุบันมี 3 แบบ (จรรยา เกษศรีสังข์. 2537: 15; อ้างอิงจาก Friedman; & Roseman. 1974) คือ

แบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง (Structured Interview: SI) ประกอบด้วยข้อคำถาม 25 ข้อ เป็นการถามโดยให้ผู้ตอบรายงานพฤติกรรมตนเองในสถานการณ์ต่างๆ ที่ทำให้คนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ ไม่สามารถทน เช่น สถานการณ์ที่ทำให้เกิดความโกรธ สถานการณ์ที่มีการแข่งขันอย่างมาก แบบสัมภาษณ์นี้เป็นการวัดการแสดงออกทางด้านกายภาพ

มาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ ของเฟรมมิงแฮม (Framingham Type A Scale: FTAS) เป็นแบบวัดรายงานตนเองเช่นเดียวกับแบบที่หนึ่ง ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ วัดทางด้านแรงขับเคลื่อนมุ่งสัมฤทธิ์ การมีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว และการรับรู้ถึงความกดดันในการทำงาน

แบบสำรวจการกระทำกิจกรรมของ เจนกินส์ (Jenkins Activity Survey: JAS) เป็นแบบสอบถามที่ประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ บุคคลที่ได้คะแนนจากแบบวัดนี้สูงเป็นบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ โดยกลุ่มบุคคลนี้รายงานว่า มีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทำงานด้วยความรีบเร่ง ไม่ลดละต่อความอ่อนล้าหรือการทำงานที่ประสบความล้มเหลว นอกจากนี้ยังรายงานว่าตนเองทำงานหนักและมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่า โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ รายงานว่า มีความต้องการความก้าวหน้าในอาชีพ มีความตั้งใจเพิ่มสถานภาพอาชีพให้สูงขึ้น รับรู้ที่ได้รับแรงเสริมจากการทำงานสูงกว่าอีกครั้งทั้งยังระดับการศึกษาสูงกว่า

นอกจากนี้ สตรูบ และคนอื่นๆ (Strube; & Others. 1987) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบสำรวจกิจกรรมของเจนกินส์ว่า เป็นแบบวัดบุคลิกภาพแบบ เอ โดยให้ผู้ตอบรายงานพฤติกรรมตนเองว่ามีการแสดงออกอย่างไร และได้ศึกษาพบว่า คนที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีความเชื่อมั่นในความสำเร็จของงานมากกว่าความล้มเหลว มีแรงขับในการแข่งขันสูง มุ่งสัมฤทธิ์ และมีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า บุคลิกภาพเป็นการแสดงออกทั้งด้านการกระทำและความคิด ซึ่งเป็นผลมาจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งประสบการณ์ต่างๆ ที่บุคคลได้รับจึงกลายเป็นลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล

2.1.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

2.1.3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เคลลีและฮุสตัน (Kelly; & Houston. 1985: 634) ได้ศึกษาบุคลิกภาพแบบ เอและแบบ บี จำแนกตามความแตกต่างทางด้านลักษณะชีวิตสังคมภูมิหลังและการทำงาน กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้หญิงที่ทำงานนอกบ้านจำนวน 220 คน โดยแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่า หญิงที่ทำงานนอกบ้านมีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีระดับการศึกษาสูงกว่าระดับสถานภาพทางอาชีพสูงกว่า มีชั่วโมงการทำงานมากกว่า มีปริมาณงานที่ทำมากกว่า มีความสับสนในบทบาทการทำงาน ความเครียดในการทำงาน และต้องการประสบการณ์การทำงานมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ บี

ชวาทซ์ และคนอื่นๆ (Schawartz; & Others. 1986: 235) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมของบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และแบบ บี ที่ประสบความสำเร็จในสถานการณ์ที่ไม่มีผู้ใดเคยประสบความสำเร็จเลย และในสถานการณ์ที่มีบางคนประสบความสำเร็จ ผลการศึกษาพบว่า คนที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีความมุ่งหวังความสำเร็จในสถานการณ์ที่มีโอกาสประสบความสำเร็จได้ แต่จะไม่เอาตัวไปผูกมัดกับงานที่ไม่มีโอกาสประสบความสำเร็จ

ไคลเวอร์และไวต์เนอร์ (Kleiver; & Weidner. 1987: 204) ได้ศึกษาเรื่องลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และระดับความมุ่งหวัง โดยศึกษาจากการตั้งเป้าหมายของความสำเร็จของเด็กและผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชาย จำนวน 32 คน และเด็กหญิงจำนวน 41 คนมีอายุระหว่าง 9-12 ปี โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นเด็กที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และแบบบี พบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มได้ตั้งเป้าหมายความสำเร็จแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในการกระทำพฤติกรรมเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะทำงานสำเร็จมากกว่า และมีความเพียรพยายามเพื่อให้ประสบความสำเร็จมากกว่า

2.1.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ชุตินัน ศรีแก้ว (2546: 77) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศพอสรุปได้ว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะมีความเพียรพยายามในการทำงาน ชอบการแข่งขัน ชอบฝ่าฟันอุปสรรค รักความก้าวหน้ามีความเครียดและวิตกกังวลในการทำงานสูง ส่วนบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบบีจะเป็นคนไม่รีบร้อนดำเนินชีวิตแบบเรียบง่ายและไม่ชอบฟันฝ่าอุปสรรค ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า บุคลิกภาพน่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

2.1.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) เป็นตัวแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวของผู้เรียน เป็นตัวแสดงผลหรือการแบ่งกลุ่มของผู้เรียนออกเป็นประเภทต่างๆ ตามความรู้และความสามารถของผู้เรียนเป็นระดับเก่ง ปานกลาง อ่อน (นภา เมธาวีชัย. 2536: 9) เป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจเป็นอย่างมากในวงการศึกษา โดยนักการศึกษาทั้งหลายถือว่าเป็นหน้าที่ที่สำคัญในการค้นคว้าหาความรู้ที่ได้ไปใช้ช่วยเหลือและป้องกันปัญหาที่มีผลต่อการเรียนรู้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด คาร์โรล (วัลลภา ตันติสุนทร. 2532; อ้างอิงจาก Caroll. 1971) อันจะเป็นแนวทางส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถและศักยภาพที่มีอยู่ในตนเอง เพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้มากที่สุด

อัจฉรา สุขารมณ และอรพินท์ ชูชม (2530: 10) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดความสำเร็จที่ได้จากการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ตัวที่บ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องการอาศัยการทดสอบ (Nontesting Procedures) เช่น จากการสังเกต หรือการตรวจการบ้าน หรืออาจอยู่ในรูปของเกรดที่ได้ที่โรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อน และช่วงเวลาในการประเมินอันยาวนานหรือวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป (Published Achievement Tests) จะพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้กันทั่วไป มักอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน เนื่องจากให้ผลที่เชื่อถือได้มากกว่า อย่างน้อยก่อนการประเมินผลการเรียนของนักเรียน ครูจะต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ อีกหลายๆ ด้าน จึงยอมดีกว่าการแสดงขนาดความล้มเหลว หรือความสำเร็จทางการเรียน จากการทดสอบนักเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วๆ ไป เพียงครั้งเดียว

นอกจากนี้ ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ (254: 81) ได้กล่าวถึงการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นการวัดความสามารถทางการเรียนหลังจากได้เรียนเนื้อหา (Content) ของวิชาใดวิชาหนึ่งแล้วผู้เรียนสามารถเรียนรู้น้อยเพียงใด ดังนั้น การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะยึดเนื้อหาวิชาเป็นหลัก

สมบัติ จำปาเงิน (2542: 59-62) ได้อธิบายถึงประสิทธิภาพในการเรียน คือ การเรียนที่ใช้กำลังความสามารถทุกด้านเต็มที่มีหลักหรือวิธีการที่ถูก เป็นผลให้การเรียนได้ผลอันน่าพึงพอใจ และประสบความสำเร็จ สรุปได้ดังนี้

1. ต้องสร้างเจตคติ หรือทัศนคติที่ดีในการเรียน
2. ต้องตั้งความหวังที่จะสอบได้ในระดับดีด้วยการพยายามทำตามหลักการเงื่อนไขเหตุผล กลวิธีต่างๆ ให้เกิดความสำเร็จให้ได้

3. ต้องรู้จักแบ่งเวลา ใช้เวลาให้เหมาะสมและคุ้มค่า
4. ต้องสร้างตารางการเรียนรู้และปฏิบัติตามให้ถูกต้อง เรียกว่า ปฏิบัติการเรียนรู้ “ครบวงจร” ได้แก่
 - 4.1 ตอนเย็น จัดตารางสอน เตรียมหนังสือ แบบฝึกหัด สมุด และอุปกรณ์การเรียนรู้ให้ครบ
 - 4.2 อ่านบททวน และเตรียมบทเรียนล่วงหน้า
 - 4.3 เตรียมปัญหาข้อสงสัยถามเพื่อนหรือซักถามครู
 - 4.4 ตั้งใจฟังครูสอน และคิดตาม
 - 4.5 มีสมุดจดบันทึกย่อ สรุปความสำคัญ
 - 4.6 ซักถามข้อสงสัย บันทึก และค้นคว้าเพิ่มเติม
 - 4.7 ฝึกซ่อมทำแบบฝึกหัด ทำงาน หรือการบ้านที่ครูมอบหมาย อย่าให้ค้าง ถ้าเป็นงานใหญ่ งานสำคัญต้องมีแผน และทำตามแผนเป็นขั้นๆ
5. ใช้หัวใจนักปราชญ์ “สุ จิ ปุ ลิ”

สุ (สุต) ฟัง ตั้งใจฟัง จับเรื่องให้ได้ ถ้าเป็นการอ่านก็อ่านให้รู้เรื่อง
 จิ (จินต) คิด คิดหาเหตุผล ความต่อเนื่อง และต่อไป
 ปุ (ปุจฉา) ถาม เมื่อสงสัยอย่าเก็บไว้ เพื่อให้รู้แจ้งแทงตลอด
 ลิ (ลิขิต) เขียน จดเอาไว้ บันทึกเอาไว้เป็นหลักฐานกันลืม
6. ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมถ้าสงสัย หรือด้วยใจรักในวิชาการ
7. อุทิศ ทูมเท ขยันหมั่นเพียรอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะการศึกษาเล่าเรียน
8. พิจารณา พิจารณา และศึกษาข้อสอบเก่าๆ เกี่ยวกับวิชาที่เรียนหรือจะต้องสอบ เพื่อดูลู่ทาง สร้างความเข้าใจให้กว้างขวางหลายแง่มุมยิ่งขึ้น
9. ศึกษาหลักการอ่าน การค้นคว้า ซึ่งจะช่วยให้หาความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
10. ต้องทำการบ้าน งานที่ครูสั่งให้ครบถ้วน และควรฝึกทำข้อสอบเก่าๆ หรือแบบฝึกหัดเพิ่มเติม
11. ต้องมีการอ่านบททวนบทเรียน และอ่านล่วงหน้าเตรียมไว้ เพื่อให้การเรียนรู้เข้าใจราบรื่น
12. ทบทวนงานที่ได้รับมอบหมายว่าสำเร็จเพียงใด ยังค้างอีกเท่าไร แล้วรีบสะสางจัดการให้เรียบร้อย
13. ต้องตั้งใจฟังคำบรรยาย คำสอน ติดตามอย่างต่อเนื่อง ร่วมกิจกรรม อภิปราย ซักถามโต้แย้ง เสนอข้อคิดเห็นตามความเหมาะสม
14. มีการบันทึกย่อสรุปเรื่องสำคัญทั้งจากห้องเรียน และนอกห้องเรียนที่ได้ค้นคว้าเพิ่มเติม
15. ระวังสุขภาพทางกาย และทางจิต โดยเฉพาะเรื่องอาหาร การกิน และการพักผ่อนเวลานอนต้องให้เต็มอิ่ม อย่างน้อยประมาณ 7 ชั่วโมง สุขภาพทางกาย มีการออกกำลังกาย

ระวังการเจ็บป่วย สุขภาพทางจิต ต้องพยายามทำให้สงบ ทำลายความร้ายกาจทางอารมณ์ เช่น ความขุ่นมัว ความวิตกกังวล ความอิจฉาริษยา ความโกรธ ความมีปมด้อย พร้อมจะเผชิญปัญหา ด้วยปัญญา มองโลกในแง่ดี และยอมรับความจริง

นอกจากนี้ สมบัติ จำปาเงิน (2542: 63) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเรียน และการสอบ ตกต่ำ ดังนี้

1. การแบ่งเวลาไม่เป็น
2. แรงจูงใจไม่มี
3. การจัดระบบตัวเองไม่ดี
4. ไม่รู้วิธีเรียน หรือรู้แต่ไม่ปฏิบัติ
5. มีปัญหาส่วนตัว อารมณ์ สังคม

จากเอกสารข้างต้น จะเห็นได้ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงพยายามที่จะรักษาระดับผลการเรียนที่ดีของตนเองเอาไว้ จึงมีพฤติกรรมในการเรียนดี รู้จักวิธีการเรียนที่ถูกต้อง รู้จักวางแผนการเรียน และปฏิบัติตามแผนได้ มีความมานะ อดทน ขยันหมั่นเพียรซึ่งถ้านักเรียนเกิดความวิตกกังวลในการเรียนอาจจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน่าจะมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนช่วงชั้นที่ 3 มากน้อยเพียงใด

2.1.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.4.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เทอร์แมน และโอเดน (ประหยัดศรี เกื้อนศิริ. 2536: 48; อ้างอิงจาก Terman; & Oden. 1974) ได้ศึกษาพบว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีลักษณะต่อไปนี้คือ ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่มีความมานะพยายาม ไม่มีแรงจูงใจ ไม่มีความมุ่งมั่นไปสู่เป้าหมาย ไม่มีความมั่นคงทางอารมณ์ ส่วนผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีลักษณะที่ต้องการจะประสบความสำเร็จ มีแรงจูงใจสูง มีความพากเพียรและมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคม

ราย (ปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. 2542: 22; อ้างอิงจาก Rai. 1980) ได้ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยศึกษากับนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 300 คน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลาสแมน และมีเนียมินอฟ (พัชรินทร์ สมหมาย. 2549: 48; อ้างอิงจาก Glassman; & Miniaminov. 1981) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของนักเรียนระดับมัธยม จำนวน 1,200 คน พบว่า ลักษณะภูมิหลังของนักเรียนจะมีผลโดยตรงต่อสภาพของโรงเรียน ทักษะคตินักเรียนจะมีผลโดยตรงต่อผลการเรียน ครูผู้สอนจะมีอิทธิพลโดยตรงต่อทัศนคติของ

นักเรียน สภาพโรงเรียนจะมีอิทธิพลโดยตรงต่อครูและทัศนคติของนักเรียน สภาพของโรงเรียนจะมีอิทธิพลโดยอ้อมต่อผลการเรียนของนักเรียน

2.1.4.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ฉวีวรรณ ไหมคามิ (2541: 53-54) ได้ศึกษาความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและต่ำ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

จุฑาภรณ์ วงศ์สังกาศ (2544: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อำเภอนามน จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 132 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนของนักเรียนเป็นอย่างมาก ทั้งในทางบวกและทางลบ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังมีผลต่อจิตใจ และพฤติกรรมของนักเรียนด้วย นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลของนักเรียนเช่นกัน

2.1.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.5.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

นวลละอ อสุภาพผล (2536: 30) กล่าวว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ซึ่งบางครั้งเรียกว่า ความต้องการสัมฤทธิ์ผล หมายถึง พลังความต้องการของบุคคลในสิ่งที่ดีเยี่ยม มีความมานะบากบั่น พยายามฝ่าอุปสรรคในการทำงาน ต้องการความสำเร็จในการทำงานที่ยาก และทำได้ดีกว่าคนอื่น ๆ รู้วิธีแก้ปัญหาจนประสบความสำเร็จอย่างถาวร ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงเป็นผู้ที่ตั้งใจทำงานเพื่อให้ได้ผลงานที่คุณภาพสูง เห็นความสำคัญของงาน และคุณภาพมากกว่า ลาภ ยศ สรรเสริญ

พงษ์พันธ์ พงโสภา (2542: 140) ได้อธิบายว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลมีความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ทั้งในหน้าที่การงานและเรื่องราวส่วนตัวให้สำเร็จลุล่วง

โลเวล (Lovell. 1980: 109) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความมานะ พยายามเพื่อสนองตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จได้

สุรางค์ โค้วตระกูล (2544: 172) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐานความเป็นเลิศ (Standard Excellence) ที่ตนเองตั้งไว้

กัลยา อริยเหิร (2545: 38) ได้สรุปความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึงความปรารถนาที่จะทำในสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยการกระทำนั้นต้องเป็นความพยายาม และมีความอดทนที่จะทำงานดังกล่าวให้ไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

ไวเนอร์ (สุวรี ปิ่นเจริญ. 2549: 29; อ้างอิงจาก Weiner. 1972) ได้สรุปลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเปรียบเทียบกับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไว้ดังนี้

1. ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ตั้งใจทำงานดีกว่า อดทนต่อความล้มเหลวชอบเลือกงานสลับซับซ้อนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
2. ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ชอบริเริ่มกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยความคิดของตนเองมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

2.1.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.5.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ซูสแตนเลย์ (Sue-Stanley. 1985: 198) ได้ศึกษาความสำเร็จในด้านการเรียนกับการปรับตัวของนักศึกษาในประเทศจีน พบว่า นักศึกษาที่ได้รับคะแนนจากการเรียนสูงจะปรับตัวได้ดีกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ และสอดคล้องกับการศึกษาของโอโนดา (Onoda. 1975: 772) เกี่ยวกับบุคลิกภาพของนักเรียนญี่ปุ่นที่ศึกษาในสหรัฐอเมริกา พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ ควบคุมตัวเองได้ดี มีความสัมพันธ์ที่ดีกับครู ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะเป็นคนที่เกียจ มีความสัมพันธ์กับคนอื่นไม่ดี มีความสับสนวุ่นวายใจ

ริโอแดน และนอยซ์ (Riodan; & Noyce. 2001: 368-A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของหลักสูตรมาตรฐานหลักวิชาคณิตศาสตร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 5 ถึงเกรด 8 ศึกษาโดยการเปรียบเทียบกับนักเรียน 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เรียนตามหลักสูตรเดิม กลุ่มที่ 2 เรียนตามหลักสูตรมาตรฐานหลัก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรมาตรฐานหลักมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรเดิม

ฟินน์ และคนอื่นๆ (Finn; et al. 2003: 228-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของครูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้หลักสูตรมาตรฐานหลัก โดยศึกษากับครู 40 คน นักเรียน 1,466 คน จาก 26 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการเตรียมการสอนตามหลักสูตร รองลงมาคือพฤติกรรมการสอนของครูซึ่งมีผลในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

จากที่เอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความรู้สึก หรือความปรารถนาของบุคคลที่เป็นแรงส่งเสริมให้ทำงานสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งวางไว้ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค แต่จะมีความเพียรพยายามที่จะฝ่าฝืนอุปสรรคให้หมดไป

2.1.5.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ประกายทิพย์ พิชัย (2539: 55-58) ที่ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง กรุงเทพมหานคร พบว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพในครอบครัว บรรยากาศทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 115) ได้ศึกษาเรื่อง ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียน อย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปาริฉัตร อ้นประเสริฐ (2543: 49 – 50) ได้ทำการวิจัยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาวน์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า เชาวน์ปัญญา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพอจะสรุปได้ว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีโอกาสประสบความสำเร็จได้มากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่า เช่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีประสิทธิภาพในการเรียน และการแก้ปัญหาได้ดี กว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนน่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

2.1.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.1.6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.1.6.1.1 ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

พรทิพย์ เจนจริยานนท์ (2542: 15) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่า เป็นการมองอนาคตของบุคคล ซึ่งผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตนั้น จะเป็นผู้ที่สามารถคาดการณ์ไกล การวางแผนเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคต มีแนวทางในการแก้ปัญหาและสามารถตัดสินใจเลือกกระทำได้อย่างเหมาะสม มีความเพียรพยายามและอดได้รอได้เพื่อความสำเร็จในอนาคต

สุคนธ์ทิพย์ หนูนวล (2544: 30) ได้ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่า หมายถึงความสามารถของบุคคลในการคาดการณ์ไกล เน้นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เล็งเห็นผลที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำได้ ทำให้สามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรองรับผลดีและป้องกันผลเสียที่อาจเกิดขึ้น

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเห็นผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และความสามารถวางแผนการปฏิบัติเกี่ยวกับอนาคตได้อย่างเหมาะสม

2.1.6.1.2 ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

เรย์เนอร์ (Raynor. 1982: 71-116) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นจิตลักษณะที่แยกต่างหากจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลใดมีลักษณะสองประการนี้สูงก็อาจคาดได้ว่า เขามีพลังผลักดันให้กระทำการกิจกรรมต่าง ๆ ในปัจจุบันได้อย่างขยันขันแข็งที่สุดถ้าผลงานนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของผลประโยชน์ที่จะได้รับในระยะยาว เช่น ขยันเรียนหนังสือในปัจจุบันเพื่อจะได้งานดีมีชีวิตก้าวหน้าและสุขสบายในอนาคต

สมดุล ชาญนวงศ์ (2533: 51) ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่มุ่งอนาคตและมีการควบคุมตนเองสูง ไว้ดังนี้

1. สามารถวางแผนล่วงหน้าได้ และสามารถคาดการณ์ถึงผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้
2. สามารถอดใจรอได้ “สามารถอดเปรี้ยวไว้กินหวาน”
3. มีความเชื่อมั่นในผลของการกระทำว่า ทำดีย่อมได้ผลดีตอบแทน
4. เป็นบุคคลที่สามารถอธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ อย่างสมเหตุสมผล
5. สามารถถ่วงน้ำหนักจากการกระทำบางชนิดที่สังคมไม่ยอมรับ หรือเป็นผลเสียต่อสุขภาพได้

จากความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตดังกล่าว สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสำคัญกับนักเรียนเพราะเป็นลักษณะหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรค รู้จักการวางแผนเพื่ออนาคต และสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนให้ปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม

2.1.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.1.6.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ซังค์ (เบญจวรรณ เหมือนสุวรรณ. 2547: 52; อ้างอิงจาก Sung. 1981: 93-104) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเพิ่มความเพียรและทักษะในการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำโดยทฤษฎีและวิธีการศึกษาวิจัยของแบนดูลา เป็นแบบในการดำเนินการวิจัยซังค์ เชื่อว่าเด็กที่มีความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนสูงจะใช้ความสามารถของตนในการทำงาน ส่วนเด็กที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถต่ำจะพยายามเลี่ยงงานที่ต้องใช้ความสามารถของตนหรือจะทำงานอย่างไม่เต็มใจและเมื่อมีอุปสรรคใดๆ ก็จะไม่เผชิญกับงานนั้น การเพิ่มประสบการณ์ เพื่อเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองจะเป็นการเพิ่มความเพียรและทักษะในการทำงานนั้น กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนอายุ 9 ถึง 11 ปี จำนวน 56 คน ก่อนและหลังการทดลอง ซังค์จะวัดความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถในการหาคำตอบจากโจทย์คณิตศาสตร์ในการทดลอง ซังค์ให้นักเรียนดูตัวอย่างวิธีการหาคำตอบจากโจทย์คณิตศาสตร์ ตามขั้นตอนอย่างละเอียด จากนั้นให้ทำแบบฝึกหัดโดยมีผู้ช่วยวิจัยให้คำแนะนำ เมื่อนักเรียนสงสัยเกี่ยวกับวิธีทำและมีการแจ้งผลทำแบบฝึกหัดให้นักเรียนทราบ ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนรับรู้ความ

สามารถของตนเพิ่มขึ้น และคาดหวังว่าตนจะสามารถทำงานได้ถูกต้องมากขึ้น และ (2) นักเรียนมีความสามารถในการทำงานมากขึ้น และทำงานได้ดีกว่าเดิม

แลมม์ รอล์ฟ และกีซาล่า (Lamm, Rolf; & Gisel. 1976: 317) ศึกษาเพศและชนชั้นที่มีผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นชั้นกลางชั้นต่ำที่เป็นเด็กหญิงและเด็กชาย กลุ่มละ 100 คน ที่มีอายุระหว่าง 14-16 ปี โดยวัดลักษณะมุ่งอนาคตด้านความหวัง ความกลัว จากคำบอกเล่าของเด็ก การตัดสินใจเกี่ยวกับระยะเวลาในการมองอนาคต การมองโลกในแง่ดีและแง่ร้าย พบว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นต่ำมองโลกในแง่ดีมากกว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นกลาง และเด็กชายที่มาจากชนชั้นต่ำได้แสดงความหวังและความกลัวในด้านอาชีพมาก และจะเพิ่มขึ้นในอนาคตมากกว่าเด็กหญิงจากชนชั้นต่ำ

2.1.6.2.2 งานวิจัยในประเทศ

จักรวาล ภูวนันท์ (2537: 72) ได้ศึกษาผลของการเข้ากิจกรรมกลุ่มที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร จำนวน 24 คน โดยใช้กิจกรรมกลุ่มและการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนที่ได้ใช้กิจกรรมกลุ่มการสอนตามปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เนตรชนก พุ่มพวง (2546: 76-77) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า การศึกษามารดาระดับมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางลบกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษา มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย ทั้งนี้เพราะ เด็กมีความรู้สึกว่า ถ้าตนเองมีการศึกษาเท่ามารดาก็เพียงพอแล้ว ทำให้เด็กไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่มีความพยายามในการแก้ปัญหาและวางแผนเกี่ยวกับการเรียน และการประกอบอาชีพในอนาคต

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพอจะสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการคาดการณ์ไกล การวางแผน ความเพียรพยายาม ซึ่งเป็นตัวชี้ถึงการมีลักษณะมุ่งอนาคตในตัวของผู้เรียนแต่ละคน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนน่าจะเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านครอบครัว

2.2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพครอบครัว

2.2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสภาพครอบครัว

ซอง และแฮทตี (Song; & Hattie. 1984: 1267-1281) ได้กล่าวถึง คุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัวว่า เป็นสภาพแวดล้อมที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของเด็กมากกว่าสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา

ฝน แสงสิงแก้ว (นวดิ โมกเซเวส. 2551: 49; อ้างอิงจาก ฝน แสงสิงแก้ว. 2526) กล่าวไว้ว่าถ้าครอบครัวเป็นสุข ภายในบ้านก็จะมีอารมณ์อบอุ่น สมาชิกในครอบครัวมีความเข้าใจเป็นอันดี

ต่อกันมีการเชื้อฟังกัน ร่วมมือกัน แต่ถ้าหากครอบครัวไม่สงบสุขและอารมณ์ของสมาชิกในครอบครัวก็ไม่เป็นสุขแล้ว ความอบอุ่นและความพอใจในชีวิตจะไม่มี จะมีแต่ความหงุดหงิดฉุนเฉียว สุขภาพของบุคคลทุกด้านทั้งร่างกายและจิตใจ ตลอดจนการทำงานต่างๆ ที่ตามมาจะแปรปรวนไปในทางไม่ดี

วิชา มหาคุณ (2538: 20) กล่าวว่า ลักษณะของวัยรุ่นที่ถูกทอดทิ้งให้โดดเดี่ยวต้องใช้ชีวิตตามลำพังเนื่องจากบิดามารดาหย่าร้างกันแยกกันอยู่หรือวัยรุ่นต้องดิ้นรนหางาน ทำให้ถูกชักจูงให้กระทำผิดได้ง่าย รวมทั้งการมีมุมมองทางเพศโดยขาดความยับยั้งชั่งใจ

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า สภาพครอบครัวที่แตกแยก มีปัญหาภายในครอบครัว จะทำให้เด็กเก็บกดไม่กล้าเผชิญกับความจริง แต่ถ้าครอบครัวที่มีสภาพครอบครัวที่สมบูรณ์ก็จะมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนที่ดีได้

2.2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพครอบครัว

2.2.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

อมาโต้ (เสาวภา เอกอติศักดิ์. 2540: 52; อ้างอิงจาก Amato.1988) ได้สำรวจเจตคติต่อครอบครัวโดยใช้กลุ่มตัวอย่างชาวออสเตรเลียที่มีอายุระหว่าง 13-18 ปีที่ประสบการณ์ครอบครัวหย่าร้างเมื่ออยู่ในวัยเด็ก หรือพ่อแม่เสียชีวิตขณะที่ยังเด็กอยู่ โดยเปรียบเทียบกับคนที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่ครบ โดยการใช้แบบวัดเจตคติที่มีต่อการแต่งงาน และชีวิตครอบครัว ผลการศึกษาพบว่า คนที่มาจากครอบครัวที่หย่าร้างมีเจตคติต่อครอบครัวทางลบ

2.2.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ประเทิน มหาพันธ์ (2521: 65) ได้ศึกษาการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน ผลการศึกษาพบว่า สภาพครอบครัวมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชนอย่างใกล้ชิด และสามารถส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของเด็กอย่างใหญ่หลวง คือเมื่อเด็กขาดบิดามารดา เด็กจะถูกทอดทิ้งให้อยู่ในสภาพที่ด้อยเศรษฐกิจเกิดความคับข้องใจมีปัญหาการปรับตัวเมื่ออยู่ในสังคมเด็กที่ขาดทั้งบิดามารดาจะรู้สึกว่ตนขาดความรักความอบอุ่นในชีวิต

ปิยฉัตร เนนเลิศ (2524: 55) ศึกษาปัญหาทางสังคมของผู้ที่พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรม กรมพบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 30 เกิดความรู้สึกว่า ครอบครัวไม่มีความสุข ร้อยละ 32 เกิดความรู้สึกว่า ครอบครัวมีความสุขน้อย ส่วนด้านความสนิทสนม พบว่า คนเหล่านี้ไม่มีความสนิทสนมกันเลยระหว่างพี่น้อง

จากเอกสารและงานวิจัยดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นแสดงให้เห็นว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก ครอบครัวที่ขาดพ่อแม่หรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ส่งผลให้เด็กปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ยาก มีอารมณ์เศร้า รู้สึกอ้างว้าง มีปมด้อยในตนเอง ทำให้เกิดปัญหาทางสุขภาพจิต ดังนั้น สถานภาพสมรสของบิดามารดาน่าจะเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

2.2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

2.2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

สิปปนนท์ เกตุทัต (สุกัญญา แยมยัม. 2541: 27; อ้างอิงจาก สิปปนนท์ เกตุทัต. 2533) กล่าวว่า การพัฒนาความเจริญก้าวหน้าเชิงวัตถุก่อให้เกิดผลกระทบตามมามากมาย ไม่ว่าจะเป็นทางด้านวัตถุหรือจิตใจ โดยเฉพาะพัฒนาการความรู้สึกนึกคิดของเด็กและเยาวชนรุ่นใหม่ที่มีต่อสังคมปัจจุบัน ซึ่งเสนอเป็นภาพลักษณ์ได้ 3 กลุ่ม คือ เด็กที่มีครอบครัวฐานะปานกลางขึ้นไป เป็นกลุ่มที่มีโอกาสในสังคมและได้เปรียบกว่าเด็กกลุ่มอื่น เด็กย่อมมีแรงจูงใจและโอกาสทางการศึกษามากกว่ากลุ่มอื่น แต่หากอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจดีมาก ความต้องการเชิงวัตถุได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอหรืออาจมากเกินไปจนความต้องการ แต่ขาดความอบอุ่นทางจิตใจ พ่อแม่ไม่มีเวลาเอาใจใส่ การศึกษาทางจิตวิทยากล่าวว่า เด็กเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะดิ้นรนให้ได้รับการเอาใจใส่ซึ่งลบเมื่อเขาทำผิด ส่วนเด็กที่มาจากครอบครัวเศรษฐกิจใหม่ เป็นเด็กที่เคยยากจน ด้อยโอกาสในสังคม แต่พ่อแม่ร่ำรวยขึ้นเนื่องจากที่ดินอยู่ในเขตความเจริญทางเศรษฐกิจ เมื่อขายที่ดินก็มักจะอพยพมาใช้ชีวิตอยู่ในเขตชุมชน ใช้เงินแสวงหาความสุขทางวัตถุ มีแนวโน้มเอียงที่จะฟุ้งเฟ้อจ่ายอย่างไม่รู้คุณค่า และเด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจนและห่างไกลความเจริญ และเด็กที่ด้อยทางสมองและร่างกาย เป็นกลุ่มที่ด้อยโอกาสที่สุดในสังคม เพราะเกิดในครอบครัวที่เป็นชาวนาชาวไร่ ที่มีการศึกษาดำรงชีวิตแบบดั้งเดิมหรือเกิดในสลัมโดยพ่อแม่ไม่ได้ตั้งใจ เด็กมักมีสภาพร่างกายและสมองบกพร่อง ขาดโอกาสทางการศึกษาและสังคม เพราะการมีปัญหาด้านเศรษฐกิจทำให้ครอบครัวไม่สามารถส่งเสียด้านการเรียนได้ เด็กต้องลาออกจากโรงเรียนกลางคัน ช่วยพ่อแม่ทำงานหารายได้ เด็กกลุ่มนี้จึงเป็นบุคคลที่น้อยเนื้อต่ำใจได้ง่าย หากไม่ได้รับความช่วยเหลือให้ถูกทาง อาจเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ขาดการมีส่วนร่วมในสังคม

นุชนาฏ วรยศศรี (2544: 23) ได้ให้ความหมายว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง หมายถึง ระดับฐานะของผู้ปกครองของนักเรียน อันได้แก่ รายได้ของบิดา รายได้ของมารดา ของแต่ละครอบครัว เป็นปัจจัยด้านสังคมประการหนึ่งที่มีความสำคัญ เพราะเมื่อฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน ย่อมส่งผลถึงค่าใช้จ่ายในการเรียน การอบรมเลี้ยงดูต่างกันย่อมส่งผลกระทบต่อผลของการเรียนด้วย

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองนั้นเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลของนักเรียน รวมทั้งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่อาจจะก่อให้เกิดปัญหาทั้งในด้านส่วนตัวและด้านการเรียนของนักเรียน

2.2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

2.2.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

มอทเลย์ (พัชรินทร์ สมหมาย. 2549: 52; อ้างอิงจาก Motley. 1970: 2501) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการทำนายค่าขององค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในวิทยาลัยชั้นปีที่ 2 จำนวน 1,185 คน ผลการศึกษาพบว่าสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม

เป็นตัวหนึ่งที่ใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ สภาพครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ จะมีผลต่อการดำรงชีวิต และนำไปสู่ปัญหาความประพฤติที่ขัดต่อสังคม และปัญหาทางด้านอารมณ์ด้วย ดังที่ ริงเนสส์ (Ringness. 1968: 270) ได้ใช้แบบสอบถามวัดบุคลิกภาพ พบว่า พวกชั้นกลางจะเป็นคนที่มีความมั่นคงทางด้านอารมณ์ เป็นตัวของตัวเอง ขณะที่พวกที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำมีแนวโน้มขาดความอบอุ่น หงุดหงิดง่าย และมีอาการทางประสาท เช่น กัดเล็บ พวกนี้มีความยากลำบากในการควบคุมอารมณ์ มีความวิตกกังวล ปรับตัวเข้าสังคมไม่ค่อยได้มากกว่าพวกชนชั้นกลางและชนชั้นสูง

เรคริก (พัชรินทร์ สมหมาย. 2549: 58; อ้างอิงจาก Redlich. 1978: 229-230) ได้ศึกษาจากคนไข้ที่มาอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวช พบว่า มีคนไข้ที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำร้อยละ 78 ซึ่งสอดคล้องกับ สปริงเกอร์ (Springer. 1958: 321-328) ได้ค้นพบว่า ความมั่นคงทางอารมณ์ของเด็กมีความสัมพันธ์อย่างมากกับฐานะ ความเป็นอยู่ของครอบครัว กล่าวคือ เด็กที่มาจากบ้านที่ยากจนมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมตกต่ำจะเป็นคนที่ปรับตัวไม่ดีและมีอารมณ์ไม่มั่นคง มีปริมาณมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมปานกลาง

2.2.2.2.1 งานวิจัยในประเทศ

ศศิกันต์ เพียรธัญญกรณ์ (2539: บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปร ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา มีผลโดยทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

จรัมพร สุวรรณวัฒน์ (2542: 57) ได้สำรวจปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษา โรงเรียนธรรมศาสตร์ คลองหลวงวิทยาเขต ปทุมธานี พบว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจของครอบครัวที่กล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่แตกต่างมีความสัมพันธ์กับลักษณะบางประการ ได้แก่ เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีแนวโน้มมีลักษณะเป็นผู้มีความซื่อสัตย์ มีความรับผิดชอบหรือมีความมั่นคงทางอารมณ์สูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่าฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวน่าจะเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

2.2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน

2.2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน

แบนดูรา (นวดิ โมกขะเวส. 2551: 60-61; อ้างอิงจาก Bandura. 1977: 84-85) ได้เสนอลักษณะความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของบุคคลเป็น 3 มิติ มิติที่หนึ่งเกี่ยวกับปริมาณของความคาดหวัง (Magnitude) กล่าวคือ ความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนในการกระทำ

พฤติกรรมหนึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล หรือแตกต่างกันไปในบุคคลเดียวกันเมื่อต้องทำพฤติกรรมที่มีความยากง่ายแตกต่างกันเป็นการคาดหวังของบุคคลว่าตนจะทำงานสำเร็จถึงระดับใด เมื่อถูกเสนองานที่มีระดับความยากแตกต่างกัน มิติที่สองเกี่ยวกับการแผ่ขยาย (Generality) ความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตน อาจจะแผ่ขยายจากสถานการณ์หนึ่งไปสู่สถานการณ์อื่นในปริมาณที่แตกต่างกันได้ ประสบการณ์บางอย่างไม่ทำให้ความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนแผ่ขยายไปสู่สถานการณ์อื่น มิติที่สามเกี่ยวกับความเข้มหรือความมั่นใจ (Strength) ถ้าความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนมีความเข้มน้อย หมายถึง บุคคลไม่มั่นใจในความสามารถของตน เมื่อเหตุการณ์ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง จะทำให้ความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนลดลง แต่ถ้ามีความเข้มหรือมั่นใจมาก บุคคลจะมีความบากบั่นมานะพยายามมาก แม้ว่าจะประสบเหตุการณ์ที่ไม่สอดคล้องกับความคาดหวังบ้างก็ตาม

พรณี ชุทัย เจนจิต (อรรถนอลันซ์ เพชรทองคำ, 2551: 23; อ้างอิงจาก พรณี ชุทัย เจนจิต, 2538: 597-605) กล่าวว่า เด็กที่เข้าโรงเรียนด้วยความคาดหวังว่าจะต้องเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จ มีความสุข มักจะเป็นผู้อาสางาน มีความรับผิดชอบ ซึ่งความคาดหวังของเขาสอดคล้องกับความรู้สึกนึกคิดที่ดีที่มีต่อตนเอง ซึ่งจะช่วยให้เขาประสบความสำเร็จในด้านการเรียนและสังคม

อัจฉรา สุขารมณ (2542: 1) กล่าวว่า บิดามารดา เลี้ยงดูลูกมักมุ่งหวังให้ลูกเป็นเด็กฉลาดและเก่งมาก่อนเป็นอันดับหนึ่ง บิดา มารดา มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาด้านสติปัญญาให้แก่ลูก พยายามเสริมสร้างทุกวิถีทางเพื่อให้ลูกฉลาดและเก่ง

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ผู้ปกครองมีความคาดหวังที่จะให้นักเรียนเป็นคนเก่ง มีความรู้ ประสบความสำเร็จในการเรียน มีความสุข และเจริญก้าวหน้าในอนาคต

2.2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน

2.2.3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แจสแซน (Jassen. 1983: 280-A) ศึกษาความปรารถนาและความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร กับกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 1,031 คน พบว่า อาชีพของบิดามีความสำคัญต่อการปรารถนาและความคาดหวังในการศึกษาและอาชีพของบุตร ในขณะที่อาชีพของมารดามีความสำคัญต่อความปรารถนาและความคาดหวังในการศึกษาและอาชีพของบุตรสาว

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1995: 15-33) ศึกษาผลกระทบของบรรยากาศทางสังคมในห้องเรียนต่อการเรียนรายบุคคล พบว่าความคาดหวังของบิดามารดามีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและการอบรมเลี้ยงดู ทำให้ลูกเกิดความพยายามที่จะประสบความสำเร็จตามที่บิดามารดาคาดหวัง

2.2.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

เพ็ญศรี จินดาคักดี (2535: 90) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพของนักเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชลบุรี พบว่า การเลือกอาชีพของนักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับเพศ ความสนใจในอาชีพ ค่านิยม และความคาดหวังของผู้ปกครอง

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 116-117) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองเป็นส่วนองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความคิด เจตคติและแรงจูงใจต่อพฤติกรรมต่างๆ ของนักเรียน และอาจเป็นแรงกดดันให้นักเรียนเกิดความวิตกกังวลในการเรียน ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่าความคาดหวังของผู้ปกครองในการเรียนน่าจะเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน

2.3.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

2.3.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ทศพร ประเสริฐสุข (2541: 96) เสนอแนะว่า การจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน การใช้สื่อ วิธีการสอนต่าง ๆ ก็สามารถเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้กับนักเรียนได้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541: 50) ได้กล่าวถึงการจัดสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ หมายถึง การจัดสภาพต่างๆ ด้านกายภาพ กิจกรรม บรรยากาศทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน เช่น การจัดโต๊ะ เก้าอี้ ให้สามารถเคลื่อนย้ายได้อย่างอิสระ การจัดมุมประสบการณ์ต่างๆ ในห้องเรียน การจัดที่ให้นักเรียนนำเสนอผลงานของตน การจัดสถานที่ให้นักเรียนสร้างสรรค์ผลงานที่ได้รับมอบหมาย การให้นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับท้องถิ่นจากผู้รู้และแหล่งข้อมูลการจัดระบบนิเวศวิทยาในโรงเรียนและชุมชนเพื่อเรียนรู้เรื่องความสัมพันธ์ของสิ่งมีชีวิตที่ต่างมีประโยชน์เกื้อกูลกัน การจัดโรงเรียนสีขาว ห้องเรียนสีเขียว เป็นต้น นอกจากนี้สิ่งสำคัญที่สุดคือ ความเป็นกัลยาณมิตรของครูผู้สอนที่รักเมตตาเอาใจใส่นักเรียนทุกคนอย่างจริงใจ ส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อกันช่วยเหลือกัน และทำงานร่วมกันได้อย่างมีความสุข

พิมพ์พันธ์ เดชคุปต์ (2544: 10-14) ได้กล่าวถึงบรรยากาศทางกายภาพในการเรียนการสอนไว้ว่า บรรยากาศทางกายภาพ คือลักษณะของห้องเรียนที่มีบรรยากาศทางกายภาพที่เหมาะสมควรเป็นดังนี้

1. ห้องเรียนควรมีสีสันน่าดู และเหมาะสมสบายตา อากาศถ่ายเทดีปราศจากเสียงรบกวน กว้างขวางพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน
2. ห้องเรียนควรมีบรรยากาศอิสระของการเรียนรู้ การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ตลอดจนการเคลื่อนไหวกิจกรรมการเรียนการสอนทุกประเภท
3. ห้องเรียนสะอาดถูกสุขลักษณะ น่าอยู่ ตลอดจนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย
4. สิ่งที่อยู่ภายในห้องเรียน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ สื่อการสอนประเภทต่างๆ สามารถเคลื่อนย้ายได้ และสามารถดัดแปลงให้เอื้ออำนวยการสอนและการจัดกิจกรรมประเภทต่างๆ ได้

5. การจัดห้องเรียนให้พร้อมต่อการสอนในแต่ละครั้ง เช่น ให้มีความเหมาะสมต่อการสอนวิธีต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น เหมาะต่อการสอนโดยกระบวนการกลุ่ม วิธีบรรยาย และ วิธีการแสดงละคร เป็นต้น

สมพร สุทัศน์ีย์ (2544: 134-136) ได้กล่าวถึงการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนไว้ว่า บรรยากาศในห้องเรียนไม่ร้อนอบอ้าว โปร่ง อากาศถ่ายเทได้สะดวก จัดโต๊ะเก้าอี้ให้เด็กนั่งสบาย ๆ เหมาะกับวัยและรูปร่างของเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกมั่นคงปลอดภัยทั้งร่างกายและจิตใจ เช่น โต๊ะเรียนม้านั่งควรอยู่ในสภาพที่แข็งแรงทนทาน อาคารเรียนมั่นคงแข็งแรง และอุปกรณ์เครื่องใช้ในห้องเรียน เช่น พัดลมติดเพดานอยู่ในสภาพที่แข็งแรง และเครื่องใช้ไฟฟ้าอยู่ในสภาพดีปลอดภัย

จากเอกสารที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนที่ดีจะต้องเป็นห้องเรียนที่มีบรรยากาศที่ปลอดโปร่ง มีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัยตลอดจนการจัดสิ่งแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการเรียน มีความกระตือรือร้นและมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียน แต่ถ้ามีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนไม่เหมาะสมอาจทำให้นักเรียนเกิดความวิตกกังวลขึ้นได้

2.3.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

2.3.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

यी (วิรัชาม์ กุลเพ็ญทวิรัชต์. 2547: 42; อ้างอิงจาก Yee. 1971) ได้ทำการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนมีอิทธิพลต่อการประสบความสำเร็จอย่างไร โดยแยกเด็กเป็นสองพวก คือ พวกที่ถือตัวครูเป็นศูนย์กลาง และพวกที่ถือนักเรียนเป็นศูนย์กลาง พบว่า พฤติกรรมที่แสดงความจงเกลียดจงชังของครูต่อเด็กทำให้เด็กเป็นคนเฉยเมย ถอยหนี เงียบขาดต่อการแก้ปัญหาเป็นปฏิปักษ์กับคนอื่นก้าวร้าว ปรับตัวไม่ได้

วูร์น (Voorn.1990:125) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างศิลปะขนาดเล็กกับสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย โดยสำรวจความคิดเห็นและสัมภาษณ์ผู้บริหารที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจาก 119 วิทยาลัย ใน 5 รัฐ ของเขตตะวันตกของประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการศึกษาพบว่า ศิลปะขนาดเล็กจะเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ เข้าด้วยกันเมื่อมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสม

2.3.1.2.1 งานวิจัยในประเทศ

สุรีตา หงษาชาติ (2539: 84-85) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในสถาบันบุคลิกภาพ และพฤติกรรมการรับข่าวสารกับความรู้ และการตอบสนองต่อภาวะวิกฤตทางสังคมและสภาพแวดล้อมของนักศึกษาพยาบาลผลการศึกษาพบว่าบุคลิกภาพด้านมนุษยธรรม การเข้าถึงสังคม การควบคุมอารมณ์ สถานการณ์ด้านการสื่อสารและสภาพแวดล้อมในสถาบัน การมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ทางสังคมและการเมืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สิริพร ดาวัน (สุภาพรณ์ ศศิติกุลธรรม. 2543: 41; อ้างอิงจาก สิริพร ดาวัน: 2540) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ผลการวิจัยพบว่าบรรยากาศในการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์กับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และถ้าโรงเรียนมีบรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี เด็กจะเกิดความขยันหมั่นเพียร กระตือรือร้นในการเรียน

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน คือความพร้อมในเรื่องสถานที่และอุปกรณ์ซึ่งจัดเป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งที่มีส่วนทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ทำให้บุคลิกของผู้เรียนบางประการสูง ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าลักษณะทางกายภาพทางการเรียนน่าจะมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

2.3.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.3.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ประทีป อึ้งทรงธรรม (2542: 36) ได้แสดงทัศนะต่อความสัมพันธ์ของความเป็นครูผู้มีบทบาทหน้าที่สอนสั่งและให้ความรู้แก่นักเรียนไว้ว่า การเรียนการสอนนักเรียนนั้นต้องไม่เพียงแต่สอนและให้ความรู้แก่นักเรียนภายในห้องเรียนหรือโรงเรียนได้เพียงอย่างเดียว แต่ครูต้องพร้อมที่จะเป็นผู้ปลื้มร่างกายแรงใจต่อการมอบเนื้อหาความรู้ทั้งในและนอกบทเรียนในต่างสถานที่ได้อีกด้วย

เฮสซอง และวีคส์ (Hessong; & Weeks. 1987: 457-463) กล่าวว่า ครูในอุดมคตินั้นควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

- (1) มีความรอบรู้ (Being Knowledgeable)
- (2) มีอารมณ์ขัน (Being Humorous)
- (3) มีความยืดหยุ่น (Being Flexible)
- (4) มีวิญญาณความเป็นครู (Being Upbeat)
- (5) มีความซื่อสัตย์ (Being Honest)
- (6) มีความสามารถทำให้เข้าใจได้รวบรัดชัดเจน (Being Clear and Concise)
- (7) มีความเปิดเผย (Being Open)
- (8) มีความอดทน (Being Patient)
- (9) กระทำตนเป็นแบบอย่างที่ดี (Being A Role Model)
- (10) สามารถนำความรู้ทางทฤษฎีไปใช้ในทางปฏิบัติได้ (Being Able to Relate Theory to Practice)
- (11) มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Being Self-Confident)
- (12) มีความสามารถพิเศษในศิลปะและวิทยาการหลาย ๆ ด้าน (Being Diversified)
- (13) แต่งกายเรียบร้อย สะอาด สง่าผ่าเผย และมีสุขอนามัยส่วนตัวดี (Being Well Groomed and Having Good Personal Hygiene)

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า สัมพันธภาพอันดีระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอน ทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนดี นักเรียนสนใจ ยอมรับในตัวครู ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนนำไปสู่ความมีแรงจูงใจในการเรียน

2.3.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.3.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โคแกน (พระมหาพะเต็ด ชุ่มเพ็งพันธ์. 2548: 36; อ้างอิงจาก Cogan. 1975) ศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างครูกับนักเรียนจะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น ยิ่งครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์ต่อกันมากเท่าใด นักเรียนจะพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ถึงสูงสุดได้มากเพียงนั้น และลักษณะความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียน นักเรียนที่มีศรัทธาในตัวครูจะทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนจะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

ลูวิส (Lewis. 1989: 160) ได้ทำการวิจัยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมและทัศนคติที่เป็นส่วนเกี่ยวข้องมาจากสัมพันธภาพของครูและนักเรียนในด้านภาวะการณ์เป็นพลเรือน ซึ่งผลการวิจัยพบว่าทั้งสองกลุ่มเห็นว่า สิทธิในการออกเสียงเป็นสิทธิพิเศษ และมีความคิดเห็นตรงกันว่าครูมีบทบาทหน้าที่ในการสอนหลักประชาธิปไตยและประวัติศาสตร์อเมริกาในทุกระดับชั้น

2.3.2.2.1 งานวิจัยในประเทศ

นลินี ธรรมอำนวยสุข (2541: 102-105) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี สังกัดกรมพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่มีแผนการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์กันทางลบกับความเครียดในการเรียนของนักเรียน

พรรณี ชูชัย (วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์. 2547: 44; อ้างอิงจาก พรรณี ชูชัย. 2532) ผลการวิจัยพบว่า การมีครูมีความเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจนักเรียน สนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรม ตลอดจนมีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียน และส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนด้วย

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูที่ดี มีความเป็นกันเอง มีผลต่อความเอาใจใส่ทางการเรียนของนักเรียน ได้แก่ การพัฒนาบุคลิกภาพ ด้านความรับผิดชอบ และลดความวิตกกังวลได้ ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครูน่าจะมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

2.3.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.3.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

เมดิสัน (สุริดา หงสาชาติ. 2539: 44-45; อ้างอิงจาก Medison. 1985) กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยมีส่วนทำให้นักศึกษามีส่วนทำให้นักศึกษามีบุคลิกเปลี่ยนแปลงไป คือ เนื้อหาวิชาที่เรียน อิทธิพลของเพื่อน วัฒนธรรมของนักศึกษา เช่น การแต่งกาย บุคลิกภาพของ อาจารย์ผู้สอน

ชมนุช บุญสิทธิ์ (2541: 24) ได้สรุปการปฏิบัติตนของวัยรุ่นกับเพื่อนสัมพันธภาพอันดี ไว้ ดังนี้ แสดงกริยายิ้มแย้ม แจ่มใส แสดงความสนใจกับบุคคลอื่น ตั้งใจฟังผู้อื่นพูด แสดงกริยาตอบสนอง ฟังข้อคิดเห็น ทำตนให้เป็นคนมองโลกในแง่ดี อย่าจับผิดผู้อื่น มีความเกรงใจต่อบุคคลอื่นรู้จักระับอารมณ์ วางตัวอย่างเหมาะสม ไม่โอ้อวด รู้จักปฏิเสธคำขอร้องที่ไม่มีเหตุผลและจดจำข้อมูลเล็กๆ น้อยๆ ของเพื่อนแสดงความยินดีในวาระสำคัญ

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า สัมพันธภาพกับเพื่อน หมายถึง การแสดงพฤติกรรมโต้ตอบของบุคคลกับเพื่อน ในลักษณะที่ทำให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน รู้จักและเข้าใจตนเอง ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล เคารพในสิทธิของเพื่อน รู้จักการให้และการยอมรับ ให้ความช่วยเหลือเมื่อเพื่อนต้องการความช่วยเหลือ

2.3.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.3.3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

บอย (Boyd. 1979: 175) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวัดผลสัมฤทธิ์และความก้าวหน้าทางวิชาการของนักศึกษาผิวดำ จำนวน 800 คน จากมหาวิทยาลัย 40 แห่ง ในช่วง 10 ปี (ระหว่าง ค.ศ.1970-1979) พบว่าความเปลี่ยนแปลงของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ชัดเจนในช่วง 10 ปีนั้น วัดได้จากลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อน การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของมหาวิทยาลัย

เฟอร์แมน (ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2530: 64; อ้างอิงจาก Fuhrmann. 1990) ได้ศึกษารายงานการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อวัยรุ่น พบว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีมากกว่า อิทธิพลของครอบครัว เด็กวัยรุ่นจะเข้าหาเพื่อนของตนมากกว่าพ่อแม่ มีการศึกษาที่ชี้ให้เห็นว่า เพื่อนสนิทของคนเรามักจะเป็นเพื่อนในช่วงวัยรุ่น

เดอคอสเตอร์ (ชมนุช บุญสิทธิ์. 2541: 28; อ้างอิงมาจาก Decoster. 1981) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่านักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนของนักเรียนในโรงเรียน พบว่านักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน มีแนวโน้มของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนต่ำ

แพนสินี (พระธีรภิกษุ สาระมโม. 2550: 58; อ้างอิงมาจาก Pansini. 1997: 3683) ได้ศึกษาคุณภาพของรูปแบบสัมพันธภาพในสังคมของวัยรุ่น โดยการทดลองเชิงสำรวจเกี่ยวกับ

สัมพันธ์ภาพกับเพื่อน ด้วยการสัมภาษณ์ เป็นผู้ชายจำนวน 5 คน และเป็นผู้หญิง 5 คน กับ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สัมพันธ์ภาพเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มส่งผลต่อสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนของวัยรุ่น ผลการศึกษาพบว่า เพศชายและเพศหญิงมีสัมพันธ์ภาพที่คล้ายกัน จึงพบว่า เพศชายมีการเปิดเผย เรื่องของสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนทั้งด้านภาษาและอารมณ์มากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงจะร่วม กิจกรรมมากกว่าเพศชาย แต่อย่างไรก็ตามผลที่ได้มีลักษณะที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นการ เปลี่ยนแปลงที่สังคมยอมรับในเรื่องการพูด ความรู้สึกไว้วางใจกัน

2.3.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

กาญจน์กมล สุวิทยารัตน์ (2537: 58) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ที่มีต่อการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนธรรมศาสตร์ คลอง หลวงวิทยาคม จังหวัดปทุมธานี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกมีการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศดีขึ้น อย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิมล หนองพงษ์ (2538: 49) ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อสัมพันธ์ภาพระหว่าง บุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนครักษ์ อำเภอนครักษ์ จังหวัดนครนายก พบว่า นักเรียนมีสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลดีขึ้นหลังจากได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่กล่าวมา ข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่ดีมีผลทำให้มีการพัฒนาบุคลิกภาพใน หลายด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ความมั่นคงในตนเอง การเข้าสังคม เป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัย คาดว่า ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อนน่าจะเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความวิตก กังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร

กรุงเทพมหานคร

โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มุ่งเป็นองค์กรแห่งการ เรียนรู้ ปลูกฝังให้นุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทยสร้างสัมพันธ์กับชุมชน ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพ ผู้เรียนอย่างยั่งยืน

3.1 ประวัติโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์

กระทรวงศึกษาธิการประกาศตั้งโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ขึ้น สังกัดกรมวิสามัญ ศึกษากระทรวงศึกษาธิการเมื่อวันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ.2494 เนื่องจาก ในปี พ.ศ.2494 รัฐบาล ประกาศใช้แผนการศึกษาชาติ พ.ศ.2493 ยังผลให้นักเรียนที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาต้องการเข้า ศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นจำนวนมาก กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จึง ได้ประกาศจัดตั้ง วันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ.2494 เริ่มรับมอบตัวนักเรียนและเริ่มเปิดทำการเรียนการสอนเมื่อวันที่ 11 มิถุนายน พ.ศ. 2594 มีนายเจษฎ์ ปรีชาพันธ์ เป็นผู้ดูแลชั่วคราว มีครู 2 คน มี นักเรียน 88 คน อาศัยเรียนในโรงเรียนวัดบวรนิเวศ

ในวันที่ 14 มิถุนายน พ.ศ.2494 ย้ายสถานที่เรียนจากโรงเรียนวัดบวรนิเวศมาเรียนที่อาคารเรียนชั่วคราวในบริเวณวัดมกุฏกษัตริยาราม โดยได้รับความอนุเคราะห์จากวัดมกุฏกษัตริยารามให้ใช้ที่ดินบริเวณวัดจำนวน 2 ไร่ 3 งาน 48 ตารางวา เป็นสถานที่ก่อสร้างอาคารเรียนในระยะแรกรับเฉพาะนักเรียนชายล้วนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และได้ขยายชั้นเรียนเปิดรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในปี พ.ศ.2507

ในวันที่ 30 สิงหาคม 2528 กระทรวงศึกษาธิการประกาศเปลี่ยนชื่อเป็น “โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์”

ในปีการศึกษา 2530 ได้รับงบประมาณในการก่อสร้างอาคารธรรมชมนี อาคารฝึกงาน 4 ชั้น จำนวน 2,900,000 บาท โดยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้เสด็จพระราชดำเนินมาทรงเปิดอาคารหลังนี้

ในปีการศึกษา 2536 ซึ่งเป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองในวโรกาสที่สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ทรงเจริญพระชนมายุครบ 60 พรรษา กรมสามัญศึกษาได้อนุมัติงบประมาณจำนวน 37 ล้านบาท ในการก่อสร้างอาคารเอนกประสงค์แบบพิเศษจำนวน 6 ชั้น และได้ขอพระราชทานชื่อว่า อาคารนวมิตราชนูทิศ ใช้เป็นห้องเรียน ไอซีที ยิมเนเซียม และโรงอาหาร

ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนได้รับอนุมัติให้รับนักเรียนหญิงเป็นปีแรก โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ จึงเปลี่ยนจากโรงเรียนชายล้วนเป็นโรงเรียนสหศึกษา

ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนได้รับอนุมัติให้จัดแผนชั้นเรียนเป็น 8-8-5 / 7-6-7 รวม 41 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 1,370 คน ครู อาจารย์รวม 96 คน นักการภารโรงจำนวน 9 คน

3.2 วิสัยทัศน์

โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ พัฒนาผู้เรียน ชุมชน ร่วมมือสู่มาตรฐานการศึกษา

3.3 นโยบาย

โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ ดำเนินการพัฒนาคุณภาพการศึกษาตอบสนองพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่2) พ.ศ.2545 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 9 (พ.ศ.2545-2549) นโยบายปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ โดยมีนโยบายดังนี้

1. เร่งรัดและพัฒนาระบบการวางแผน สารสนเทศ การตรวจสอบการนิเทศติดตาม ประเมินผล รวมทั้งจัดสวัสดิการ สวัสดิภาพให้บุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียนเพื่อการบริหารงานให้ทุกฝ่ายมีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีคุณภาพ ประสิทธิภาพได้เกณฑ์มาตรฐาน

2. พัฒนาการเรียนการสอนทุกรายวิชา โดยเฉพาะคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ภาษา สิ่งแวดล้อมเพื่อรองรับการพัฒนาความรู้และทักษะในระดับที่สูงขึ้นและสามารถประกอบอาชีพในระหว่างเรียนได้

3. ส่งเสริมพัฒนาการและความสามารถของนักเรียน ให้เป็นผู้มีสุขภาพพลานามัยดีทั้งด้านร่างกายและจิตใจ มีความเป็นประชาธิปไตย และมีลักษณะที่พึงประสงค์

4. ส่งเสริมและปลูกฝังให้อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทย พิพิธภัณฑสถาน โรงเรียน โดยประสานสัมพันธ์กับชุมชนเพื่อพัฒนา

3.4 พันธกิจ

1. ส่งเสริมสนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

2. พัฒนาผู้เรียนให้ได้คุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา

3. พัฒนาผู้เรียนและผู้สอนให้ได้คุณภาพการศึกษา ตามมาตรฐานการศึกษา

4. พัฒนาการบริหารองค์กรแบบมีส่วนร่วม โดยสนับสนุนให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

3.5 สัญลักษณ์ประจำโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์

3.5.1 คติธรรมและปรัชญาของโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์

วายุเมธว บุรีโส ยาว อุตถสุส นิบุปทา

“บุรุษพึงพยายามไปจนกว่าประโยชน์จะสำเร็จ”

3.5.2 คำขวัญของโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์

สะอาด พัฒนา สามัคคี มีวินัย ใฝ่คุณธรรม เลิศล้ำการศึกษา

3.5.3 เครื่องหมายซึ่งเป็นสัญลักษณ์โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์

ตรารูปมงกุฏครอบเลขสี่ (เลขไทย) มีรัศมีจากยอดมงกุฏทอดลงมาทั้งสองข้างมงกุฏ และมีแถบชื่อโรงเรียนระบุดอักษร “มกุฏกษัตริย์” ที่ได้มงกุฏ ความหมายของสัญลักษณ์ โรงเรียนซึ่งมีพื้นฐานกำเนิดจากพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชการที่ 4 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ผู้ทรงสร้างวัดมกุฏกษัตริยารามราชวรวิหาร หรือเป็นโรงเรียนที่อยู่ใต้บุญญาบารมีของพระมหากษัตริย์พระองค์นั้น

3.5.4 ชื่อย่อโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ : ม.ก.

3.5.5 สีประจำโรงเรียน : เหลือง-ชมพู

เหลือง หมายถึง สีของพระพุทธศาสนา หรือสีของจีวรพระภิกษุ ในที่นี้ก็คือวัดมกุฏกษัตริยารามราชวรวิหาร ซึ่งอนุญาตให้ใช้พื้นที่บริเวณวัดส่วนหนึ่งเป็นสถานที่ตั้งโรงเรียน

ชมพู หมายถึง สีประจำวันอังคาร คือวันประสูติของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงสร้างวัดมกุฏกษัตริยาราม

3.6 สถานที่ตั้งของโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์

โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ ตั้งอยู่เลขที่ 330/3 ถนนกรุงเกษม แขวงบางขุนพรหม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10200 ใช้พื้นที่ของวัดมกุฏกษัตริยารามราชวรวิหาร รวม 3 ไร่ 1 งาน 86.66 ตารางวา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 มี 3 ระดับชั้น ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รวม 1,012 คน เป็นนักเรียนชาย 540 คน และนักเรียนหญิง 472 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 253 คน แบ่งได้ดังนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 88 คน เป็นนักเรียนชาย 47 คน นักเรียนหญิง 41 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 86 คน เป็นนักเรียนชาย 47 คน นักเรียนหญิง 39 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 79 คน เป็นนักเรียนชาย 41 คน นักเรียนหญิง 38 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane.1970: 80-81) โดยใช้ระดับชั้นและเพศเป็นชั้น(Strata) โดยมีขั้นตอนการสุ่ม ตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยจำแนกประชากร ออกเป็น 3 ระดับชั้น คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 352 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 345 คน และมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 315 คน

2. ผู้วิจัยจำแนกประชากรแต่ละระดับชั้นในข้อที่ 1. ตามเพศ ได้ผลดังนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 352 คน เป็นนักเรียนชาย 190 คน นักเรียนหญิง 162 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 345 คน เป็นนักเรียนชาย 188 คน นักเรียนหญิง 157 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 315 คน เป็นนักเรียนชาย 160 คน นักเรียนหญิง 153 คน

3. ผู้วิจัยประมาณค่าของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยด้วยความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จากตารางของยามาเน (Yamane. 1970: 80-81) พบว่าต้องใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 253 คน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้สัดส่วนประชากร: กลุ่มตัวอย่าง = 4:1 ผู้วิจัยจึงสุ่มตัวอย่างได้ดังนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 88 คน เป็นนักเรียนชาย 47 คน นักเรียนหญิง 41 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 86 คน เป็นนักเรียนชาย 47 คน นักเรียนหญิง 39 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 79 คน เป็นนักเรียนชาย 41 คน และนักเรียนหญิง 38 คน ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นและเพศ

ระดับชั้น	เพศ				รวม	
	ชาย		หญิง			
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
มัธยมศึกษาปีที่ 1	190	47	162	41	352	88
มัธยมศึกษาปีที่ 2	118	47	157	39	345	86
มัธยมศึกษาปีที่ 3	162	41	153	38	315	79
รวม	540	135	472	118	1012	253

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็น 9 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และสภาพครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 9 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวและสภาพครอบครัว

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของท่านเมื่ออ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน() หน้าข้อความและเติมข้อความในช่องว่าง ให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

1. เพศ

() หญิง

() ชาย

2. ระดับชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่

() มัธยมศึกษาปีที่ 1

() มัธยมศึกษาปีที่ 2

() มัธยมศึกษาปีที่ 3

3. คะแนนเฉลี่ยสะสม (G.P.A.).....

4. ผู้ปกครองของนักเรียนมีรายได้รวมกัน บาท / เดือน

5. สภาพของครอบครัว

() บิดามารดาอยู่ด้วยกัน

() บิดามารดาหย่าร้างกัน

() บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ แบบสอบถามบุคลิกภาพ มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามบุคลิกภาพแบบเอ และบุคลิกภาพแบบบี ซึ่งเป็นแบบวัดที่อัจฉรา วงศ์วัฒนามงคล (2533: 159-162) ดัดแปลงจากแบบสำรวจการกระทำกิจกรรมของเจนกินส์ (Jenkins Activity Survey) เป็นแบบทดสอบรายงานตนเอง และได้นำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามบุคลิกภาพ โดยใช้แนวคิดจากข้อ 2.1 และข้อที่ 2.2 ลักษณะแบบสอบถามบุคลิกภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวแบบของ ลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวันของนักเรียน โปรดพิจารณาว่าข้อความต่อไปนี้ ข้อความใดตรงกับสิ่งที่จริงในตัวนักเรียนมากที่สุดหรือน้อยเพียงใด และให้คำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างขวามือช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียวเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจทำงานของ ข้าพเจ้าดำเนินไปอย่างล่าช้า				
00	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกระตือรือร้นใน การเรียน				

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน 4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน 3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน 2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน 1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน 1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน 2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน 3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน 4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ อัจฉรา วงศ์พัฒนามงคล (2533: 57-59) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนน 36-70 หมายถึง มีบุคลิกภาพแบบเอ

คะแนน 14-35 หมายถึง มีบุคลิกภาพแบบบี

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของทีพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 144)

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และข้อ 3.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าจะเปรียบเทียบผลการเรียนกับผู้เรียนคนอื่น เพื่อจะได้พัฒนาตนเองให้เรียนได้ดีขึ้น					
00	ข้าพเจ้าไม่ได้คาดหวังกับผลการเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน 4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน 3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน 2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน 1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน 1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน 2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน 3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน 4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67-5.00	หมายถึง	มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34-3.66	หมายถึง	มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00-2.33	หมายถึง	มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

4.1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

4.2. ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ของกึ่งกาญจน์ ปานกลาง (2545: 110)

4.3. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนโดยใช้แนวคิดจากข้อ 4.1 และข้อที่ 4.2 ลักษณะแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวแบบของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริงจริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
 จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
 จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
 จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าไม่ชอบคันความรู้					
00	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อประสบ ความสำเร็จในการเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด ให้คะแนน 5 คะแนน
 จริง ให้คะแนน 4 คะแนน
 จริงบ้าง ให้คะแนน 3 คะแนน
 จริงน้อย ให้คะแนน 2 คะแนน
 จริงน้อยที่สุด ให้คะแนน 1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด ให้คะแนน 1 คะแนน
 จริง ให้คะแนน 2 คะแนน
 จริงบ้าง ให้คะแนน 3 คะแนน
 จริงน้อย ให้คะแนน 4 คะแนน
 จริงน้อยที่สุด ให้คะแนน 5 คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67-5.00	หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34-3.66	หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนดีปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00-2.33	หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนน้อย

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

5.1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน

5.2. ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน ของ วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีทรัพย์ (2547: 50-52)

5.3. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน โดยใช้แนวคิดจากข้อ 4.1 และข้อที่ 4.2 ลักษณะแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวแบบของ ลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้นโดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนตั้งใจเรียน					
00	ผู้ปกครองไม่คาดหวังนักเรียนว่าจะได้ผลการเรียนที่ดี					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน 4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน 3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน 2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน 1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน 1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน 2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน 3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน 4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง มีความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง มีความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน

ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง มีความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนน้อย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนมีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

6.1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

6.2. ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ของ สุวรี ปิ่นเจริญ (2549: 125-126)

6.3. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน โดยใช้แนวคิดจากข้อ 6.1 และข้อที่ 6.2 ลักษณะแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวแบบของ ลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0 00	สถานที่เรียน ห้องเรียนสะอาด เรียบร้อย ห้องเรียนไม่มีแสงสว่างเพียงพอ					
0 00	สื่อและอุปกรณ์การเรียน มีสื่อและอุปกรณ์การเรียนเพียงพอต่อ การใช้งาน ห้องเรียน-ขาดสื่อและอุปกรณ์การเรียน การสอนที่ทันสมัย					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน 4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน 3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน 2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน 1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน 1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน 2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน 3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน 4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00	หมายถึง มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66	หมายถึง มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33	หมายถึง มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

7.1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

7.2. ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ของวิรัชาม์ กุลเพิ่มทวี รัชต์ (2547: 102-103)

7.3. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู โดยใช้แนวคิดจากข้อ 7.1 และข้อที่ 7.2 ลักษณะแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวแบบของ ลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0 00	การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู นักเรียนไม่สนใจสิ่งที่ครูสอน นักเรียนซักถามเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน					
0 00	การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ครูไม่ค่อยรับฟังเหตุผลของนักเรียน ครูส่วนใหญ่ให้ความเป็นกันเองกับ นักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน 4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน 3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน 2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน 1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน 1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน 2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน 3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน 4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00	หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66	หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33	หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูไม่ดี

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

- 8.1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- 8.2. ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ของประกายทิพย์ พิชัย(2539)
- 8.3. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน โดยใช้แนวคิดจากข้อ 8.1 และข้อที่ 8.2 ลักษณะแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวแบบของ ลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	เพื่อนในห้องต่างคนต่างอยู่ ไม่สนใจกันและกัน					
00	นักเรียนและเพื่อนพยายามหากิจกรรมทำร่วมกันเสมอ					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน 4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน 3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน 2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน 1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน 1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน 2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน 3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน 4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00	หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66	หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33	หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนไม่ดี

ตอนที่ 9 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ แบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

9.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียน

9.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน ของนิยดา พงศ์พานิชานาญเวช (2540) และเพ็ญพิศ ทิพย์รักษ์(2541) และนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

9.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน โดยใช้แนวคิดจากข้อ 9.1 และข้อที่ 9.2 ลักษณะแบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวแบบของ ลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริงจริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
 จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
 จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
 จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0 00	ด้านร่างกาย ท่านไม่ี้อึดอัดเมื่อต้องออกไปพูดหน้าชั้น เมื่อท่านต้องออกไปพูดหน้าชั้นเหงื่อจะ ออกมากกว่าปกติ					
0 00	ด้านจิตใจ นักเรียนไม่รู้สึกลำบากแม้ถูกอาจารย์ ตำหนิ ขณะทำข้อสอบนักเรียนรู้สึกประหม่า					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด ให้คะแนน 1 คะแนน
 จริง ให้คะแนน 2 คะแนน
 จริงบ้าง ให้คะแนน 3 คะแนน
 จริงน้อย ให้คะแนน 4 คะแนน
 จริงน้อยที่สุด ให้คะแนน 5 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด ให้คะแนน 5 คะแนน
 จริง ให้คะแนน 4 คะแนน
 จริงบ้าง ให้คะแนน 3 คะแนน
 จริงน้อย ให้คะแนน 2 คะแนน
 จริงน้อยที่สุด ให้คะแนน 1 คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00	หมายถึง มีความวิตกกังวลในการเรียนมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66	หมายถึง มีความวิตกกังวลในการเรียนปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33	หมายถึง มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ตามลำดับต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะแล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิตา แสนคำเครือ และผู้ช่วยศาสตราจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้

2. นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

2.1 นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test จากนั้นคัดเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขึ้นไป มาใช้เป็นแบบสอบถามการวิจัย ซึ่งได้ผลดังนี้

2.1.1 แบบสอบถามบุคลิกภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .376-4.861

2.1.2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.074-6.270

2.1.3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.889-8.969

2.1.4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 8 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.997-8.456

2.1.5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale) มี 5 ระดับจำนวน 19 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.143-8.199

2.1.6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale) มี 5 ระดับจำนวน 17 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.416-7.485

2.1.7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale) มี 5 ระดับจำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.634-8.154

2.1.8 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับจำนวน 17 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .726-6.455

2.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อที่ 2.1 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามที่คัดเลือกไว้ เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) แล้วนำมาใช้ในการวิจัย ซึ่งได้ผลดังนี้

2.2.1 แบบสอบถามบุคลิกภาพ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .702

2.2.2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .784

2.2.3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .797

2.2.4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .627

2.2.5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .847

2.2.6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .832

2.2.7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .821

2.2.8 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .706

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยื่นต่อผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียน ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 253 ฉบับ ได้รับคืนมาครบทุกฉบับ
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ตอบมาคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์คือตอบคำถามครบทุกข้อ จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัวและองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียน
3. วิเคราะห์องค์ประกอบองค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัวและองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่
 - 2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item-Discrimination) ของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test
 - 2.2 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่
 - 3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัวและองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียน

ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3.2 วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้เพื่อจะเกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมาย ดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา (F – distribution)
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Square)
r_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย
$\hat{Y}$	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนมาตรฐาน
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ตัวพยากรณ์
SE_{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
X_1	แทน	เพศ: ชาย
X_2	แทน	เพศ: หญิง
X_3	แทน	ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 1
X_4	แทน	ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 2
X_5	แทน	ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 3
X_6	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
X_7	แทน	ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
X_8	แทน	สภาพครอบครัว: บิดามารดาอยู่ด้วยกัน
X_9	แทน	สภาพครอบครัว: บิดามารดาหย่าร้างกัน

X ₁₀	แทน	สภาพครอบครัว: บิดามารดาถึงแก่กรรม
X ₁₁	แทน	บุคลิกภาพ
X ₁₂	แทน	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
X ₁₃	แทน	ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
X ₁₄	แทน	ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน
X ₁₅	แทน	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
X ₁₆	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
X ₁₇	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
Y	แทน	ความวิตกกังวลในการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร
3. วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ และระดับชั้น

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานองค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่บุคลิกภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สภาพครอบครัว และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และความวิตกกังวลในการเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 เสนอผลวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัวองค์ประกอบด้านครอบครัว และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียน

ความวิตกกังวลในการเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Produce Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว และ องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการถดถอย พหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานจำนวนร้อยละของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียน มัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ ระดับชั้น และสภาพ ครอบครัว ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัด มกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ ระดับชั้น และสภาพครอบครัว

ปัจจัย	ระดับปัจจัย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	135	53.36
	หญิง	118	46.64
	รวม	253	100.00
ระดับชั้น	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1	88.00	34.78
	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2	86.00	33.99
	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3	79.00	31.23
	รวม	253	100.00
สภาพครอบครัว	อยู่ด้วยกัน	195.00	77.08
	หย่าร้าง	47.00	18.58
	ถึงแก่กรรม	11.00	4.35
	รวม	253	100

จากตาราง 2 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 253 คน เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 53.36 รองลงมาเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 46.64

จำแนกตามระดับชั้น พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 34.78 รองลงมาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 33.99 และเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 31.23

จำแนกตามสภาพครอบครัว พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนมีสภาพครอบครัวบิดามารดาอยู่ด้วยกันคิดเป็นร้อยละ 77.08 รองลงมานักเรียนมีสภาพครอบครัวบิดามารดาหย่าร้างกัน คิดเป็นร้อยละ 18.58 และนักเรียนมีสภาพครอบครัวบิดามารดาถึงแก่กรรม คิดเป็นร้อยละ 4.35

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานองค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่บุคลิกภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สภาพครอบครัว และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน องค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน และความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

องค์ประกอบ	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	3.46	.37	สูง
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	22122.73	18312.79	ต่ำ
บุคลิกภาพ	45.75	6.97	แบบเอ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	3.24	.52	ปานกลาง
ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน	3.75	.53	มาก
ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน	4.22	.61	มาก
ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน	3.38	.50	ดีพอใช้
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู	3.67	.53	ดี
สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน	3.66	.55	ดีพอใช้
ความวิตกกังวลในการเรียน	3.15	.57	ปานกลาง

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดี มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง มีบุคลิกภาพแบบเอ มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนอยู่ในระดับมาก มีความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนอยู่ในระดับมาก มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนอยู่ในระดับดีพอใช้ มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูอยู่ในระดับดี มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนอยู่ในระดับดีพอใช้ ความวิตกกังวลในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ดังแสดงในตาราง 4

พันธะระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน กับความวิตกกังวลในการเรียน
 ยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	X ₁₃	X ₁₄	X ₁₅	X ₁₆	X ₁₇	Y
-.02	-.25**	.13*	-.04	.06	-.03	.03	-.09	-.19**	-.19**	.09	-.06	-.18**	-.04
.02	.25**	-.13*	.04	-.06	.03	-.03	.09	.19**	.19**	-.09	.06	.18**	.04
-.49**	-.04	-.04	.08	-.07	-.03	-.06	.00	-.08	.17**	.14*	.07	-.23**	.01
-.48**	.14*	.05	.03	-.02	-.03	.00	.10	.14*	-0.03	.10	.06	.20**	-.08
1	-.10*	-.01	-.12*	.09	.07	.06	-.09	-.06	-.15*	-.24**	-.13*	.03	.08
	1	.10	.13*	-.13*	-.03	.09	.18**	.23**	.13*	.01	.17**	.24**	-.11*
		1	.21**	-.16**	-.13*	.05	-.11*	-.04	.06	.02	.00	.06	.02
			1	-.88**	-.39**	.03	.05	.03	.03	.06	.02	.01	-.03
				1	-.10	-.02	-.07	-.09	-.05	-.07	-.04	-.10	.06
					1	-.02	.03	.10	.03	.01	.05	.16**	-.05
						1	.31**	.10	-.16**	.23**	.10	.16**	-.38**
							1	.69**	.22**	.23**	.50**	.36**	-.28**
								1	.44**	.27**	.62**	.42**	-.17**
									1	.13*	.36**	.26**	.07
										1	.44**	.14*	-.16**
											1	.32**	-.13*
												1	-.18**
													1

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 พบว่า องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_6) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{16}) และองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ บุคลิกภาพ (X_{11}) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_{12}) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_{13}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{15}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{17})

องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มี 10 องค์ประกอบ ได้แก่ เพศ: ชาย (X_1) เพศ: หญิง (X_2) ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 1 (X_3) ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 2 (X_4) ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 3 (X_5) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_7) สภาพครอบครัว: บิดามารดาอยู่ด้วยกัน (x_8) สภาพครอบครัว: บิดามารดาหย่าร้างกัน (X_9) สภาพครอบครัว: บิดามารดาถึงแก่กรรม (X_{10}) และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน (X_{14})

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร กล่าวคือการเสนอผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อค้นหาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อค้นหาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า มีองค์ประกอบจำนวน 2 องค์ประกอบ ที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

องค์ประกอบ	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₁₁	-.384	.072	-.327	.377	.142	41.670**
X ₁₁ X ₁₂	-.190	.066	-.176	.413	.170	25.655**
			a	=	4.825	
			R	=	.413	
			R ²	=	.170	
			SE _{est}	=	.51889	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มี 2 องค์ประกอบโดยเรียงลำดับจากองค์ประกอบที่ส่งผลมากที่สุดไปหาองค์ประกอบที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ บุคลิกภาพ

สมการพยากรณ์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วง
ชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน
ได้แก่

$$Z = -.327X_{11} -.176X_{12}$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อ ความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ ความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

1. องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร
2. องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ซึ่งศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวนทั้งสิ้น 1,012 คน เป็นนักเรียนชาย 540 คน และเป็นนักเรียนหญิง 472 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 253 คน แบ่งได้ดังนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 88 คน เป็นนักเรียนชาย 47 คน นักเรียนหญิง 41 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 86 คน เป็นนักเรียนชาย 47 คน นักเรียนหญิง 39 คน และนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 79 คน เป็นนักเรียนชาย 41 คน นักเรียนหญิง 38 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane. 1970: 80-81) โดยใช้ระดับชั้นและเพศเป็นชั้น (Strata)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็น 9 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และสภาพครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .376-4.861 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .702

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.074-6.270 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .784

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.889-8.969 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .797

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 8 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.997-8.456 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .627

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 19 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.143-8.199 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .847

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 17 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.416-7.485 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .832

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.634-8.154 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .821

ตอนที่ 9 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับจำนวน 17 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .726-6.455 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .706

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียน ไปเก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ด้วยตนเอง ในระหว่างวันที่ 9-16 กุมภาพันธ์ 2552 จำนวน 253 ฉบับ ได้รับคืนมาครบทุกฉบับ
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่นักเรียนตอบมาคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ คือ ตอบคำถามครบทุกข้อ จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป โดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05 มี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_6) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{16}) และองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ บุคลิกภาพ (X_{11}) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_{12}) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_{13}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{15}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{17})

2. องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มี 10 องค์ประกอบ ได้แก่ เพศ: ชาย (X_1) เพศ: หญิง (X_2) ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 1 (X_3) ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 2 (X_4) ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 3 (X_5) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_7) สภาพครอบครัว: บิดามารดาอยู่ด้วยกัน (X_8) สภาพครอบครัว: บิดามารดาหย่าร้างกัน (X_9) สภาพครอบครัว: บิดามารดาถึงแก่กรรม (X_{10}) และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน (X_{14})

3. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มี 2 องค์ประกอบ โดยเรียงลำดับจากองค์ประกอบที่ส่งผลมากที่สุดไปหาองค์ประกอบที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ บุคลิกภาพ (X_{11}) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_{12}) ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 2 องค์ประกอบนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 17.0

4. สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 4.835 - .384X_{11} - .190X_{12}$$

4.2 สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = -.327X_{11} - .176X_{12}$$

อภิปรายผลวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า

1. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

1.1 องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .05 มี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_6) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{16}) ซึ่งอภิปรายผลได้ดังนี้

1.1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนตั้งใจเรียน เอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้น ขยันอ่านหนังสือ ทบทวนบทเรียน ส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามเวลาที่กำหนด พยายามปรับปรุงแก้ไขการทำงานให้ดีขึ้น ขอคำปรึกษาจากครูเมื่อมีปัญหาหรือไม่เข้าใจบทเรียน และศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ จึงทำให้มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ดังที่ ลินด์แกรน (Lindgren. 1969: 48-51) กล่าวว่า เหตุผลที่นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นขึ้นอยู่กับวิธีปฏิบัติตนทางการเรียนร้อยละ 33 ความสนใจในการเรียนร้อยละ 25 เชวณปัญญา ร้อยละ 15 นอกนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นๆ สอดคล้องกับผลการวิจัยของฉวีวรรณ ไหมคำมิ (2541: 53-54) ได้ศึกษาความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและต่ำ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ดังนั้นสรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

1.1.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับครูมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะ การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียนและการปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครูทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้นักเรียนกับครูเกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การปฏิบัติของครูต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรัก ความเอาใจใส่ ยอมรับความคิดเห็น ยิ้มแย้มทักทายและให้ความเป็นกันเองต่อนักเรียน ทำให้การเรียนในชั้นเรียนน่าสนใจ นักเรียนเกิดความต้องการจะแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามหรือแสดงความคิดเห็น เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ การปฏิบัติของนักเรียนต่อครู ได้แก่ การให้ความเคารพ เชื่อฟัง ปฏิบัติตามคำสั่งของครู ช่วยเหลืองานของครูที่ตนสามารถทำได้ การขอคำแนะนำจากครูเมื่อประสบปัญหา ตั้งใจเรียนและสนใจบทเรียนที่ครูสอน ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นอยากรู้อยากเห็นในการเรียน จึงทำให้มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของนลินี ธรรมอำนวยสุข (2541: 102-105) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนกีฬาส่งหวัดสุพรรณบุรี สังกัดกรมพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่านักเรียน

กลุ่มที่ไม่มีแผนการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์กันทางลบกับความเครียดในการเรียนของนักเรียน

ดังนั้นสรุปได้ว่าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

1.2 องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ บุคลิกภาพ (X_{11}) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_{12}) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_{13}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{15}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{17}) ซึ่งอภิปรายผลได้ดังนี้

1.2.1 บุคลิกภาพ มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเอ มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเอ มีความมานะพยายาม ชอบฟันฝ่าอุปสรรคและแก้ปัญหาต่างๆ เป็นคนรักความก้าวหน้า ไม่ชอบหยุดนิ่ง มีความกระตือรือร้น จะทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างรวดเร็วไม่ปล่อยให้งานค้างคั่ง จึงทำให้มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย สอดคล้องกับฟรีดแมน และโรสแมน (Friedman and Roseman. 1974: 164) กล่าวว่า บุคลิกภาพแบบเอ มีลักษณะของคนที่รักความก้าวหน้า ชอบฟันฝ่าอุปสรรค ทำงานให้ประสบความสำเร็จ ทำงานด้วยความรวดเร็ว ไม่ชอบการรอคอย มีลักษณะกระตือรือร้น ชอบการแข่งขัน มีความมานะพยายาม สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พชรินทร์ สมหมาย(2549: 100) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเอ มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นสรุปได้ว่าบุคลิกภาพ มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

1.2.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก มีความตั้งใจเรียนมาก พยายามทำงานอย่างเต็มความสามารถ ทำงานตามแผนงานที่ตนวางไว้ มีความมุ่งมั่นทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน ต้องการที่จะได้รับผลสำเร็จจากการกระทำในสิ่งที่ยาก และต้องการชัยชนะในการแข่งขัน มุ่งมั่นที่จะให้ดีเลิศเพื่อบรรลุมาตรฐานที่ตนตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ประกายทิพย์ พิชัย (2539: 55-58) ที่ได้ศึกษาตัวแปรที่

เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง กรุงเทพมหานคร พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพในครอบครัว บรรยากาศทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นสรุปได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

1.2.3 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมากจะมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนมีความสามารถในการคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และความสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรับผลดี ป้องกันผลเสีย ตลอดจนการควบคุมตัวเอง ให้กระทำหรือเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง เพราะเล็งเห็นผลเสียที่จะตามมาทั้งแก่ตนเอง และแก่ผู้อื่นภายหลัง ส่งผลให้มีความเพียรพยายามในการที่จะทำกิจกรรมต่างๆ โดยเฉพาะด้านการเรียนก็ตั้งใจเรียนอย่างดีที่สุดทำให้มีผลการเรียนที่ดี จึงทำให้มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย สอดคล้องกับที่ เรนเนอร์ (Raynor. 1982: 71-116) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นจิตลักษณะที่แยกต่างหากจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลใดมีลักษณะสองประการนี้สูงก็อาจคาดได้ว่า เขาจะมีพลังผลักดันให้กระทำกิจกรรมต่าง ๆ ในปัจจุบันได้อย่างขยันขันแข็งที่สุดถ้าผลงานนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของผลประโยชน์ที่จะได้รับในระยะยาว เช่น ขยันเรียนหนังสือในปัจจุบันเพื่อจะได้งานดีมีชีวิตก้าวหน้า และสุขสบายในอนาคต สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เนตรชนก พุ่มพวง (2546: 76-77) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า การศึกษาของมารดาในระดับมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางลบกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษา มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย ทั้งนี้เพราะ เด็กมีความรู้สึกที่ ถ้าตนเองมีการศึกษาเท่ามารดาก็เพียงพอแล้ว ทำให้เด็กไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่มีความพยายามในการแก้ปัญหาและวางแผนเกี่ยวกับการเรียน และการประกอบอาชีพในอนาคต

ดังนั้นสรุปได้ว่าลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

1.2.4 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพของการเรียนดี มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะ ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนที่ดี ประกอบด้วย สถานที่เรียนที่มีความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย อากาศในห้องเรียนถ่ายเทได้ดี ขนาดห้องเรียนมีความเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน สื่อและอุปกรณ์การเรียนมีความทันสมัยและมีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน ทำให้เกิดความกระตือรือร้น ตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน จึงทำให้มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย สอดคล้องกับที่สมพร สุทัศน์ (2544: 134-136) ได้กล่าวถึงการ จัดสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนไว้ว่า บรรยากาศในห้องเรียนไม่ร้อนอบอ้าว โปร่ง อากาศถ่ายเทได้สะดวก จัดโต๊ะเก้าอี้ให้เด็กนั่งสบาย ๆ เหมาะกับวัยและรูปร่างของเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกมั่นคงปลอดภัยทั้งร่างกายและจิตใจ เช่น โต๊ะเรียนมานั่งควรอยู่ในสภาพที่แข็งแรงทนทาน อาคารเรียนมั่นคงแข็งแรง และอุปกรณ์เครื่องใช้ในห้องเรียน เช่น พัดลมติดเพดานอยู่ในสภาพที่แข็งแรง และเครื่องใช้ไฟฟ้าอยู่ในสภาพดีปลอดภัย

ดังนั้นสรุปได้ว่าลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

1.2.5 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางลบกับกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะ การมีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างเพื่อน โดยการทำงานร่วมกัน และการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่มเพื่อน มีอิทธิพลต่อนักเรียนมาก หากนักเรียนและเพื่อนในกลุ่มเดียวกันมีความใส่ใจในการเรียน ช่วยเหลือกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางการเรียน มีความห่วงใยใกล้ชิดสนิทสนมซึ่งกันและกัน ชักชวนกันศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ทบทวนบทเรียนให้แก่กันและกัน ทำกิจกรรมร่วมกันในกลุ่มเพื่อน จะทำให้มีแนวโน้มความวิตกกังวลในการเรียนน้อย เพราะนักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนที่ดี มีการยอมรับทางสังคมในกลุ่มเพื่อนที่ดี จะทำให้นักเรียนมีความมั่นใจ รู้สึกอบอุ่นมั่นคง เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง จะส่งผลต่อการเรียนของนักเรียน จึงทำให้มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย สอดคล้องกับที่คองเกอร์ (Conger and other. 1984: 238) กล่าวว่า ประสบการณ์ด้านกลุ่มเพื่อนนับเป็นประสบการณ์หนึ่งที่มีความสำคัญ คือ เชื่อมโยงประสบการณ์ในครอบครัวกับการทำงานในโลกกว้าง ช่วยให้นักเรียนผ่านพ้นอุปสรรค และให้นักเรียนมีอิสระจากครอบครัว บางสถานการณ์เพื่อนช่วยเกื้อหนุนในการศึกษา สามารถเป็นกำลังใจในเรื่องทั่ว ๆ ไป และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เดอคอสเตอร์ (ชมนุช บุญสิทธิ์. 2541:

28; อ้างอิงมาจาก Decoster.1981) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนของนักเรียนในโรงเรียน พบว่านักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน มีแนวโน้มของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนต่ำ

ดังนั้นสรุปได้ว่าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

2. องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มี 10 องค์ประกอบ ได้แก่ เพศ: ชาย (X_1) เพศ: หญิง (X_2) ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 1 (X_3) ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 2 (X_4) ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 3 (X_5) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_7) สภาพครอบครัว: บิดามารดาอยู่ด้วยกัน (X_8) สภาพครอบครัว: บิดามารดาหย่าร้างกัน (X_9) สภาพครอบครัว: บิดามารดาถึงแก่กรรม(X_{10}) และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน(X_{14}) อภิปรายได้ดังนี้

2.1 เพศ: ชาย ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนชายบางคนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย นักเรียนชายบางคน มีความวิตกในการเรียนมาก อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชายบางคน มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนชายสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมในการเรียนได้ดี รู้จักปรับตัวกับสถานที่เรียนหรือห้องเรียน มีสัมพันธภาพที่ดีกับครูและเพื่อนนักเรียนด้วยกัน อีกทั้งนักเรียนชายโดยทั่วไปเป็นคนกล้าคิด กล้าแสดงออก และไม่ค่อยกังวลต่อสิ่งที่แสดงออกเท่าที่ควร จึงส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย

นักเรียนชายบางคน มีความวิตกกังวลในการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนชายบางคนในช่วงชั้นที่ 3 นักเรียนชายซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นมักจะมี ความขยัน ความตั้งใจ เอาใจใส่ต่อการเรียนน้อย โดยส่วนใหญ่จะให้ความสนใจในกิจกรรมที่ต้องใช้กำลัง เช่น การเล่นกีฬาต่าง ๆ การทำกิจกรรมโสด โผนกับเพื่อน เป็นต้น ในขณะที่ครูกำลังสอน นักเรียนชายจะให้ความสนใจเรื่องที่ครูสอนน้อย ทำให้เรียนไม่ทันเพื่อน ไม่เข้าใจในเรื่องที่ครูสอน เมื่อได้รับมอบหมายงานจากครูผู้สอน นักเรียนชายบางคน ก็มักจะให้ความสนใจ ตั้งใจทำงานชิ้นนั้นน้อย จึงส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนมาก

ดังนั้นสรุปได้ว่าเพศ: ชายไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

2.2 เพศ: หญิง ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนหญิงบางคน

มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย นักเรียนหญิงบางคน มีความวิตกในการเรียนมาก อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนหญิงบางคน มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนหญิงบางคนมีความกระตือรือร้นในการเรียน ตั้งใจเรียน เข้าเรียนสม่ำเสมอ มีความมุ่งมั่นในการเรียนต่อระดับที่สูงขึ้น มีพฤติกรรมเรียบร้อยตามระเบียบที่กำหนด มีความละเอียดรอบคอบในการทำงาน มีการวางแผนการทำงานเป็นขั้นเป็นตอน จึงส่งผลให้นักเรียนความวิตกกังวลในการเรียนน้อย

นักเรียนหญิงบางคน มีความวิตกกังวลในการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนหญิงบางคนในช่วงชั้นที่ 3 เพศหญิงจะถูกคาดหวังให้ต้องเป็นคนเรียบร้อย ซึ่งถ้านักเรียนผู้หญิงประพฤติตัวไม่เหมาะสมก็可能会被ครูตักเตือนหรือลงโทษ ทำให้นักเรียนหญิงบางคนไม่กล้าแสดงออก และโดยส่วนใหญ่เพศหญิงมีความรับผิดชอบสูงและสนใจในเรื่องการเรียน มุ่งมั่นเอาใจจริงเอาใจกับการเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีการคาดหวังผลการเรียนในระดับสูง จึงทำให้นักเรียนหญิงบางคนมีความวิตกกังวลในการเรียนมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จุฑาภรณ์ วงศ์สังกาต (2544: 85-86) ได้ศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อำเภอนามน จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 132 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ไม่แตกต่างกัน

ดังนั้นสรุปได้ว่าเพศ : หญิง ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

2.3 ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 1 ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 บางคนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 บางคน มีความวิตกในการเรียนมาก อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 บางคนมีความวิตกในการเรียนน้อย มีปรับตัวได้ดี มีการวางแผนเป้าหมายในการเรียนตั้งแต่แรก มีความตั้งใจและมีความมุ่งมั่นในการเรียน ถ้ามีปัญหาในการเรียนนักเรียนบางคนกล้าที่จะปรึกษากับครูผู้สอนหรือเพื่อนนักเรียนด้วยกัน มีสัมพันธภาพที่ดีกับครูและเพื่อน จึงส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 บางคนมีความวิตกกังวลในการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 บางคนเพิ่งเปลี่ยนระดับการศึกษาจากระดับประถมศึกษามาเป็นมัธยมศึกษา ยังปรับตัวไม่ได้การเรียนการสอนที่เข้มข้นขึ้น ประกอบกับที่นักเรียนบางคนขาดความมั่นใจในตนเอง และยังไม่คุ้นเคยกับครูผู้สอนเท่าที่ควรจึงไม่กล้าซักถามไม่กล้าปรึกษาปัญหา กับครูผู้สอนหรือแม้แต่กับเพื่อนนักเรียนเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน จึงส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนมาก

ดังนั้นสรุปได้ว่าระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 1 ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

2.4 ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 2 ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 บางคนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 บางคน มีความวิตกในการเรียนมาก อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 บางคนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนสามารถปรับตัวกับการเปลี่ยนระดับชั้นเรียนได้แล้ว และรู้วิธีการเรียนรู้ให้เข้าใจ ทำให้นักเรียนมีความมุ่งมั่น ตั้งใจเรียนและสนใจศึกษาหาความรู้เพื่อให้ประสบผลสำเร็จในการเรียน จึงส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 บางคนมีความวิตกกังวลในการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีเพื่อนเพิ่มมากขึ้น จึงไม่สนใจศึกษาหาความรู้ ไม่ให้ความร่วมมือในการเรียนการสอน ขาดความอดทนต่ออุปสรรคในการเรียน ติดเพื่อน เมื่อเพื่อนทำสิ่งใดแล้วก็อยากจะทำตาม อยากลองทำสิ่งที่ทำหาย จนบางครั้งนักเรียนบางคนต้องทำตามเพื่อน เช่น การหนีเรียน เป็นต้น จึงทำให้เรียนไม่ทันเพื่อน เรียนไม่รู้เรื่อง และมีผลการเรียนต่ำ จึงส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนมาก

ดังนั้นสรุปได้ว่าระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 2 ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

2.5 ระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 บางคนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 บางคน มีความวิตกในการเรียนมาก อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 บางคนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเองมีความขยันหมั่นเพียร เพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามที่ตนเองได้ตั้งเป้าหมายไว้ และมีความทะเยอทะยานด้านการเรียนสูง มีจุดมุ่งหมายในการเรียนสามารถที่จะเผชิญหน้ากับปัญหา ด้านต่าง ๆ ประกอบกับสามารถที่จะทำความเข้าใจบทเรียนได้ดีเพราะมีประสบการณ์ในการเรียนมากขึ้น จึงส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 บางคนมีความวิตกกังวลในการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนขาดความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเอง ไม่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน ทำให้ไม่มีความมุ่งมั่นในการเรียน ไม่สามารถค้นพบความถนัดความสนใจ และความสามารถของตนเอง รู้สึกอึดอัดจากการเรียนที่มากขึ้นและมีเนื้อหาที่ยากมากขึ้น และต้องเตรียมตัวเพื่อเรียนตามสายวิชาที่ตนเองสนใจในระดับที่สูงขึ้น จึงส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนมาก สอดคล้องกับผลการวิจัยของทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 118) ที่ศึกษาเรื่องตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดปราจีนบุรี พบว่า ระดับชั้น ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนเพราะนักเรียนในวัยนี้มีความสนใจตนเองและสิ่งแวดล้อมมากกว่าสนใจในการเรียน

ดังนั้นสรุปได้ว่าระดับชั้น: มัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

2.6 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย นักเรียนบางคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ มีความวิตกในการเรียนมาก อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนบางคนมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำแต่มีการแบ่งเงินส่วนหนึ่งเพื่อสนับสนุนการศึกษาของลูกอย่างเพียงพอ และปรารถนาให้นักเรียนมีอาชีพที่มั่นคง เมื่อเรียนจบแล้วสามารถหางานทำได้ง่าย มีเงินเดือนมากพอในการดำเนินชีวิต จึงให้การสนับสนุนแก่นักเรียนอย่างเต็มความสามารถ ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียน เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียนโดยไม่ต้องกังวลกับค่าใช้จ่ายในการเรียน จึงส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย

นักเรียนบางคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ มีความวิตกกังวลในการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ ไม่มีเวลาในการอบรมเลี้ยงดู เพราะจะต้องทำงานหนักเพื่อหารายได้มาเลี้ยงดูครอบครัว และไม่มีความพร้อมในการจัดอุปกรณ์การเรียนของนักเรียนได้ ทำให้นักเรียนขาดอุปกรณ์การเรียน นอกจากนี้ผู้ปกครองบางคนไม่เห็นความสำคัญและไม่สนใจในการเรียนของบุตรหลาน จึงทำให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนมากสอดคล้องกับผลการวิจัยของอรนุช กันสิทธิ์ (2542: 89-90) ได้วิจัยตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อโรงเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์ทัศนคติต่อโรงเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ดังนั้นสรุปได้ว่าฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

2.7 สภาพครอบครัว: บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่เป็นบิดามารดาอยู่ด้วยกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย นักเรียนบางคนที่เป็นบิดามารดาอยู่ด้วยกัน มีความวิตกในการเรียนมาก อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนบางคนที่เป็นบิดามารดาอยู่ด้วยกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะการที่บิดามารดาของนักเรียนอยู่ด้วยกันอย่างพร้อมเพรียง มีโอกาสที่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูเอาใจใส่ ดูแล และปลูกฝังสิ่งที่ดีงามจากบิดามารดามากทั้งในเรื่องการเรียน การคบเพื่อนและชี้แนะแนวทางในการดำเนินชีวิตประจำวัน ทำให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรม และอารมณ์ของตนเองให้ทำแต่สิ่งที่ดีงาม รู้จักควบคุมอารมณ์ของตน และรู้จักปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้ดี จึงส่งผลให้นักเรียนความวิตกกังวลในการเรียนน้อย

นักเรียนบางคนที่เป็นมารดาอยู่ด้วยกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนบางคนที่เป็นมารดาอยู่ด้วยกันมีเวลาในการดูแลเอาใจใส่นักเรียนมากเกินไป ทำให้นักเรียนถูกเคี่ยวเข็ญจากบิดามารดามาก ในทุกเรื่อง ทั้งเรื่องการเรียนรู้ การคบเพื่อน และการดำเนินชีวิต ซึ่งทำให้นักเรียนรู้สึกอึดอัด และนักเรียนบางคนอาจถูกบังคับให้ทำตามคำสั่งของบิดามารดาตลอด จึงไม่กล้าคิด ไม่กล้าตัดสินใจ เมื่อตนเองประสบปัญหาหรืออุปสรรคต่าง ๆ ก็กลัวว่าเมื่อทำไปแล้วจะไม่ถูกต้อง และอาจถูกตำหนิ จนพฤติกรรมนั้นติดเป็นนิสัยของนักเรียน ทำเป็นอุปสรรคในการดำเนินชีวิตของนักเรียนในด้านต่าง ๆ จึงส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนมาก

ดังนั้นสรุปได้ว่าสภาพครอบครัว: บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

2.8 สภาพครอบครัว: บิดามารดาหย่าร้างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่เป็นมารดาหย่าร้างกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย นักเรียนบางคนที่เป็นมารดาอยู่ด้วยกัน มีความวิตกในการเรียนมาก อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนบางคนที่เป็นมารดาหย่าร้างกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะครอบครัวที่เป็นมารดาหย่าร้างกันบางครอบครัว ยังสามารถเลี้ยงดูลูกได้เป็นอย่างดี สามารถให้ความรักความอบอุ่นได้เหมือนเดิมถึงแม้ว่าครอบครัวตนเองไม่สมบูรณ์ แต่สามารถอบรมเลี้ยงให้นักเรียนรู้จักช่วยเหลือตนเอง กล้าคิด กล้าตัดสินใจ และเป็นคนดีของสังคม จึงกระทำให้้อยู่ในการเรียนหรือสังคมที่เหมาะสม เป็นแบบอย่างที่ดี อดทน ขยันหมั่นเพียร รับผิดชอบต่อครอบครัวและสังคม เพื่อทดแทนสิ่งที่ขาดหายไป จึงส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย

นักเรียนบางคนที่เป็นมารดาหย่าร้างกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่เป็นมารดาหย่าร้างกัน ทำให้สภาพครอบครัวแตกแยกกัน ไม่มีความสุข พ่อหรือแม่ต้องเลี้ยงดูลูกเพียงลำพัง จึงต้องมีภาระในการหารายได้มากขึ้นเพื่อหาเงินมาเลี้ยงดู จึงไม่ค่อยมีเวลาดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดนักเรียนจึงไม่ได้รับความรัก ความอบอุ่นอย่างเต็มที่ มีสัมพันธภาพกับบิดาหรือมารดาน้อย ขาดคนให้กำลังใจ และขาดเป้าหมายในชีวิต จึงส่งผลต่อมีความวิตกกังวลในการเรียนมาก

ดังนั้นสรุปได้ว่าสภาพครอบครัว: บิดามารดาหย่าร้างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

2.9 สภาพครอบครัว: บิดามารดาหย่าร้างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนบิดามารดาถึงแก่กรรม มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย นักเรียนบางคนที่เป็นมารดาอยู่ด้วยกัน มีความวิตกในการเรียนมาก อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนบางคนที่ยึดติดการเข้าถึงแก่กรรม มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนได้รับการเลี้ยงดูเอาใจใส่ การได้รับความอบอุ่น การได้รับคำปรึกษาที่ดีจากผู้ปกครองที่มีชีวิตอยู่ การมีผู้ปกครองที่เป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิตและคอยให้กำลังใจให้ และสนับสนุนส่งเสริมด้านการเรียน นักเรียนจึงมีความกตัญญูทวนเวียนที่จะตั้งใจเล่าเรียนต่อไป ทำให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้กระทำแต่สิ่งที่ดีงาม จึงส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย

นักเรียนบางคนที่ยึดติดการเข้าถึงแก่กรรม มีความวิตกกังวลในการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนขาดที่ปรึกษาที่ดีในการให้แนวทางในการดำเนินชีวิต ซึ่งในช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่สำคัญของชีวิต การขาดบิดามารดาที่จะให้คำปรึกษาที่ดีในเรื่องส่วนตัว ถึงแม้จะมีผู้ปกครองจะดูแลเอาใจใส่แต่นักเรียนอาจรู้สึกมีปมด้อย เมื่อมีปัญหา นักเรียนอาจไม่กล้าไปปรึกษากับผู้อื่น จึงทำให้ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมหรืออารมณ์ของตนให้กระทำในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม เป็นคนก้าวร้าว ปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้ จึงส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนมาก สอดคล้องกับผลการวิจัยของพระธีรภิกษุ ธีรธรรมโม (2550: 92) ได้ทำการวิจัยตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสมาธิในการเรียนของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑล เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สภาพครอบครัว: บิดามารดาอยู่ด้วยกัน สภาพครอบครัว: บิดามารดาหย่าร้างกัน และสภาพครอบครัว: บิดามารดาถึงแก่กรรม ไม่มีความสัมพันธ์กับสมาธิในการเรียนของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3

ดังนั้นสรุปได้ว่าสภาพครอบครัว: บิดามารดาถึงแก่กรรม ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

2.10 ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่ยึดติดการเข้าถึงแก่กรรม มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย นักเรียนบางคนที่ยึดติดการเข้าถึงแก่กรรม มีความวิตกกังวลในการเรียนมาก อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนที่มีผู้ปกครองมีความคาดหวังมากบางคน มีความวิตกกังวลน้อย ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองที่มีความคาดหวังมากจะพยายามและมีความตั้งใจให้ลูกมีผลการเรียนที่ดีต้องการให้ลูกประสบความสำเร็จในด้านการเรียน จึงดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี ส่งผลให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในสิ่งที่ตนทำและความพยายามให้ประสบความสำเร็จ จึงทำให้นักเรียนที่มีผู้ปกครองมีความคาดหวังมาก มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย สอดคล้องกับผลการวิจัยของทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 116-117) ศึกษาพบว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนตั้งเป้าหมายไว้สำหรับนักเรียนและต้องการให้นักเรียนประสบความสำเร็จ โดยทำความเข้าใจ สนใจการเรียน มีเวลาในการดูแล ใส่ใจด้านการเรียน ให้คำแนะนำ ให้กำลังใจ สนับสนุนส่งเสริมซึ่งเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนที่ดี

นักเรียนที่ผู้ปกครองมีความคาดหวังมากบางคน มีความวิตกกังวลในการเรียนมาก ทั้งนี้ เพราะ ผู้ปกครองนักเรียนคาดหวังในตัวนักเรียนมาก ทำให้นักเรียนเกิดความเครียด เมื่อไม่สามารถทำตามความคาดหวังของผู้ปกครองได้ทำให้ท้อแท้ เบื่อหน่ายในการเรียน และมีความเบื่อหน่ายกับกิจกรรมต่างๆ ที่ตนทำกิจกรรมนั้นๆ ไม่ประสบความสำเร็จ จึงทำให้นักเรียนที่ผู้ปกครองมีความคาดหวังมาก มีความวิตกกังวลในการเรียนมาก

ดังนั้นสรุปได้ว่าความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

3. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร มี 2 องค์ประกอบ โดยเรียงลำดับจากองค์ประกอบที่ส่งผลมากที่สุดไปหาองค์ประกอบที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ บุคลิกภาพ (X_{11}) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_{12}) ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 2 องค์ประกอบนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 17.0 อภิปรายได้ดังนี้

3.1 บุคลิกภาพ มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับที่หนึ่ง แสดงว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเอ ทำให้มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย เพราะนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเอ เป็นผู้รักความก้าวหน้า จึงทำให้ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความพยายาม และมีความกระตือรือร้น เพื่อให้ประสบความสำเร็จ ส่งผลให้นักเรียนมีความมุ่งมั่นตั้งใจในการเรียนตามไปด้วย ทำให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ไควร์เวอร์ และไวนด์เนอร์ (พระธีราภิสุทธิ์ สารธมโม.2550: 93; อ้างอิงจาก Kleiwer; & Weidner.1978) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ และความปรารถนาความสำเร็จ ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ มักจะทำงานสำเร็จมากกว่า และมีความเพียรพยายามเพื่อให้ประสบผลสำเร็จมากกว่า

ดังนั้น บุคลิกภาพจึงเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่หนึ่ง

3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับที่สองซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย แสดงว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก ทำให้มีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก มีความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งทางการเรียนที่ทำให้ตัวเองประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีความมุ่งมั่นตั้งใจเรียนมาก พยายามทำงานอย่างเต็มความสามารถ ทำงานตามแผนงานที่ตนวางไว้ มีความมุ่งมั่นทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน ต้องการ

ที่จะได้รับผลสำเร็จจากการกระทำในสิ่งที่ยาก และต้องการชัยชนะในการแข่งขัน มุ่งมั่นที่จะให้ดีเลิศ เพื่อบรรลุมาตรฐานที่ตน ตั้งไว้ หรือทำดีกว่าบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องทั้งในและนอกห้องเรียนและปรารถนาที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง โดยความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ จึงทำให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนน้อย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปาริฉัตร อ้นประเสริฐ (2543: 49-50) ได้ทำการวิจัยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาวน์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า เชาวน์ปัญญา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่สองซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นแนวทางให้ผู้บริหาร ครูผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์แนะแนว และผู้ปกครองได้ทราบข้อมูลเพื่อพิจารณาหาแนวทางในการวางนโยบาย หาทางป้องกันปัญหาของนักเรียน ตลอดจนใช้เป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหาร ครูผู้สอน ในการวางแผนเพื่อพัฒนาคุณภาพของนักเรียนให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนต่อไป โดยนำองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียน ได้แก่ บุคลิกภาพและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเรียงลำดับจากองค์ประกอบที่มีอิทธิพลมากที่สุดไปหาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลน้อยที่สุด ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญกับความวิตกกังวลในการเรียน ดังนั้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะ ผู้บริหาร ครูผู้สอน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ควรร่วมกันพัฒนาปรับปรุงองค์ประกอบเหล่านี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อทำให้ความวิตกกังวลในการเรียนลดน้อยลง ดังนี้

1.1 บุคลิกภาพแบบเอ มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนเป็นอันดับหนึ่ง ดังนั้นทั้งผู้ปกครอง ผู้บริหาร ครูผู้สอน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนต้องพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียนให้มีความเหมาะสม ฝึกความเป็นผู้นำ มีความกระตือรือร้น แสดงออกในทางที่เหมาะสมและรู้จักจัดการกับอารมณ์ของตนเอง เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมที่จะเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้ดีต่อไป

1.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถพยากรณ์ความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่สองซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย ดังนั้นทั้งผู้ปกครอง ผู้บริหาร ครูผู้สอน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ควรมีการส่งเสริมให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการฝึกให้นักเรียนมีความ

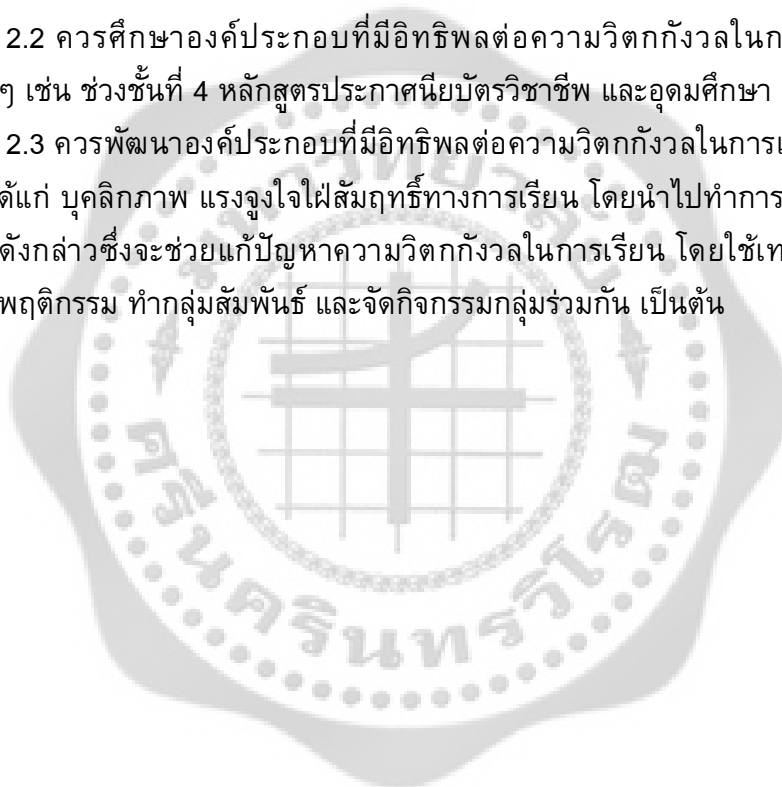
พยายามต่อการเรียนให้ประสบความสำเร็จโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และความล้มเหลว รู้จักกำหนดเป้าหมายที่เหมาะสมกับความสามารถของตน รู้จักการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง รู้จักว่าตนเองเด่น หรือด้อยในด้านไหน เพื่อพัฒนาตนเองและปรับปรุงด้านด้อยของตนเอง สามารถคิดแก้ปัญหา และอุปสรรคต่างๆ ในการทำงานได้ด้วยตนเอง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาองค์ประกอบด้านอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียน เช่น การปรับตัว ทักษะคิดต่อการเรียน ความสนใจและความถนัดของนักเรียน การจัดการเรียนการสอน เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียน ในระดับการศึกษาอื่นๆ เช่น ช่วงชั้นที่ 4 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ และอุดมศึกษา เป็นต้น

2.3 ควรพัฒนาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียน ของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 ได้แก่ บุคลิกภาพ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนำไปทำการทดลองเพื่อพัฒนาองค์ประกอบดังกล่าวซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาความวิตกกังวลในการเรียน โดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เช่น การปรับพฤติกรรม ทำกลุ่มสัมพันธ์ และจัดกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กนกอร จุสนิท. (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการใช้เวลาในการเรียนที่เหมาะสมของนักศึกษาศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี. สารนิพนธ์. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กัลยา อริยเชียร. (2545). การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาชีวิตประจำวันของนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จักรวาล ภูวนันท์. (2537). ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จำลอง ดิษยวณิช; และ พร้อมเพรา ดิษยวณิช. (2545). ความเครียด ความวิตกกังวล และสุขภาพ. เชียงใหม่ : คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จินดา บุญยสาระนัย. (2538). การศึกษาความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพิษณุโลก. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- จิรศักดิ์ ทองอ่อน. (2540). สุขภาพจิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกำแพงเพชร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- จุฑาภรณ์ วงศ์สังกาศ. (2544). ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อำเภอนามน จังหวัดกาฬสินธุ์. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ฉวีวรรณ ใหม่คามิ. (2541). ความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตอำเภอเมืองจังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชมณัฐ บุญสิทธิ์. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนกุหลาบวิทยาลัยราชวดีวิทยา กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ชาติชาย พัทธกันชนาคม. (2544). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : มหาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูติชัย ปานปรีชา.(2544). จิตเป็นเหตุ. กรุงเทพฯ : คลินิกสุขภาพ.
- ทศพร ประเสริฐสุข. (2541, กรกฎาคม - ธันวาคม). จิตวิทยาการสอน : การสอนทักษะ (Skill Training). การแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา.
- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นวดิ โมกขะเวส. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติในการให้บริการของพยาบาลวิชาชีพ ศูนย์การแพทย์ โรงพยาบาลกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นวลละออ สุภาพล. (2536). ผลและสะท้อนแห่งโครงการ: นักเรียนนายร้อยตำรวจฝึกปฏิบัติประชาชนในชนบท. ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นริศรา ริชาร์ดสัน. (2546). ปัจจัยส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเสียสละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นลินี ธรรมอำนาจสุข. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี สังกัดกรมพลศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เนตรชนก พุ่มพวง. (2546). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เบญจวรรณ เหมือนสุวรรณ. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานขั้นสูงของผู้เรียนเปียโนในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประกายทิพย์ พิชัย. (2539). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง กรุงเทพมหานคร. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

- ประทีป อึ้งทรงธรรม. (2542). การเปลี่ยนแปลงทางสังคมกับการพัฒนาเด็กไทย.
การศึกษาปฐมวัย.
- ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. (2542). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษา
ปริญญาตรี หลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.
(การศึกษาผู้ใหญ่) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปาริฉัตร อันประเสริฐ. (2543). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับ
เชาวน์ปัญญาความคิดสร้างสรรค์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารีกรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปิยพล คำมุงคุณ. (2549). ปัญหาการเรียนวิชาสังคมศึกษาและวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้น
ที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ผกา สัตยธรรม. (2550). สุขภาพจิตเด็ก. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). จิตวิทยาการศึกษา *Education technology*. กรุงเทพฯ :
พัฒนาศึกษา.
- พรทิพย์ เจนจริยานนท์. (2542). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุงอนาคตของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการ
ประถมศึกษา จังหวัดตรัง. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พรรณี ชูทัย เจนจิต.(2538). จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ
แกรมมี.
- พระธีรภิสุทธิ์ สารธมโม. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อสมาธิในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3
โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑล เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร.
ปริญญานิพนธ์. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พระมหาพะเต็ด ชุ่มเพ็งพันธ์. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพุทธจิตด้านการเรียนของ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน สตรีวัดอัมพรสวรรค์ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร
ปริญญานิพนธ์.กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระอดิศักดิ์ ยางธิสาร. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อนิสัยการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4
โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ รัชดา กรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- พัชรินทร์ สมหมาย. (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว
อำเภอบางพลี จังหวัด สมุทรปราการ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา)
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544, ตุลาคม). บรรยากาศการเรียนการสอน : ปัจจัยสำคัญต่อ
ประสิทธิภาพการสอน. วารสารมิตรครู.
- มณธีรา เสนารักษ์. (2547). การศึกษาพฤติกรรมความก้าวร้าวและความคิดอย่างมีเหตุผลจาก
การเล่นเกมคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3
ในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มาลินี จุฑะรพ. (2541). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อัสราพัฒนา
จำกัด, ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- โยธิน อ่ำพัก. (2546). การศึกษาระดับบุคลิกภาพนิสัยปริญญาดรีคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์. (2526). ความรู้ เจตคติ และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศของ
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
(ประชากรศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542. กรุงเทพฯ:
อักษรเจริญทัศน์.
- ละออ ชูดวง. (2546). ผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวีดิทัศน์ที่มีต่อความวิตกกังวลใน
การพูดหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาแผนกวิชาการบัญชี วิทยาลัยเทคนิคราชบุรี.
สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2540). สุขวิทยาจิตและการปรับตัว. มหาสารคาม: ภาควิชาจิตวิทยา
การศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- (2544). จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์, ภาควิชาจิตวิทยา
การศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ลิขิต กาญจนารณ์. (ม.ป.ป.). จิตวิทยาพื้นฐานพฤติกรรมมนุษย์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วรพจน์ พวงสุวรรณ. (2541). การศึกษาพฤติกรรมการเล่นคอมพิวเตอร์ของนักเรียน
มัธยมในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ (วารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน).
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- วันนา สงวนศรี. (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ จังหวัดฉะเชิงเทรา. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิชา มหาคุณ. (2538). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับชุมชนบำบัด. สำนักงาน ป.ป.ส.
- วิมล หนองพงษ์. (2538). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนครักษ์ อำเภอนครักษ์ จังหวัดนครนายก. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิรัช กุลเพิ่มทวีรัชต์. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวัดราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538, กุมภาพันธ์-มีนาคม). ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย : เรื่องง่ายๆที่บางครั้งก็พลาดได้. ข่าวสารการวิจัยทางการศึกษา .
- วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา. (2549). สุขวิทยาจิต. (เอกสารประกอบการสอน). กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศกลวรรณ กาญจนภักดิ์. (2549). การศึกษาความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช เขต 2. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2540). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย: วัยรุ่น-วัยสูงอายุ เล่ม 2. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์. (2539). การศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ด.(การวัดผลและประเมินผลการศึกษา)กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบัติ จำปาเงิน. (2542). เรียนให้เก่ง เครื่องมือแนะนำหลักการเรียนให้ดี สอนให้เด่น. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ข้าวฟ่าง.
- สมพร สุกตัญญู. (2544). จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542.

- สำรวจปม อารมณ์ ความรัก. (2548). วิทยาลัยประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
สืบค้นเมื่อ 20 กรกฎาคม 2551, จาก http://www.cps.chula.ac.th/html_th/pop_base/pop_health/pop_health_002.htm
- สินีนาง สุทธจินดา. (2543) การศึกษาวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาพณิชยการ
โรงเรียน อาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สิริเพิ่ม เชาวน์ศิลป์. (2543). การปรับพฤติกรรมความวิตกกังวลทางสังคม. เชียงใหม่ :
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุคนธ์ทิพย์ หนูนพล. (2544). ความเครียดและการปรับตัวของนักศึกษาออกโรงเรียน
สายสามัญโรงเรียนผู้ใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
(สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุชา จันทน์เอม. (2541). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาติ ไหมอ่อน. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิต คณะมนุษย
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ.
ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุธารี ทันสมัย. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการประกอบวิชาชีพครู
ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุธิดา หงษาชาติ. (2539) ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในสถาบันบุคลิกภาพและ
พฤติกรรมรับรู้ข่าวสารกับความรู้และการตอบสนองต่อภาวะวิกฤตทางสังคมและ
สิ่งแวดล้อมของนักศึกษาพยาบาล. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ โคว์ตระกูล. (2541). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวีร์ ปันเจริญ. (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการไม่มีสมาธิในการเรียนของนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร.
ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เสาวภา เอกอดิตศักดิ์. (2540). สัมกับและทัศนคติเกี่ยวกับครอบครัวของคนไทยในจังหวัด
สุราษฎร์ธานี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อรนุช กันสิทธิ์. (2542). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อโรงเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ. ปรินญานิพนธ์ (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อรรถนอลันซ์ เพชรทองคำ. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อารี พันธุ์มณี. (2542). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ 1999.

Ahmad Rcza Riahinejad and Albert B Hood. (1984, November). "The Development of Interpersonal Relationships in College". *Journal of College Student Personal.*

Anderson, MJ. (1995). Effects of Classroom Social Climate on Individual Learning. *American. Education Research Journal.*

Conger, J.J. and Anne C. Petuson. (1984). Adolescence and Youth. 3rd ed. Edition. NewYork : Harper.

Friedman, M and R.H. Rosenman. (1974, February). "Behavior Pattern and Comary Angiographic Pinddings". *Journal of the American Medical Association.*

Good, V.C (1973). Education Dictionary of Education.2and ed. New York: McGraw Hill Book Company.

Kleiwer, Wendy and Gerdi. Weidner. (1987). *Type A Behavior and Aspiration: A Study of Parent's and Children's Goal Setting.* Developmental Psychology.

Koivo, Anne Piblak.(1983, February). "The Relationship of Student Perceptions of Study Habits and Attitudes Based on Differences in Sex, Grade and Academic Achievement". *Dissertation Abstracts International.*

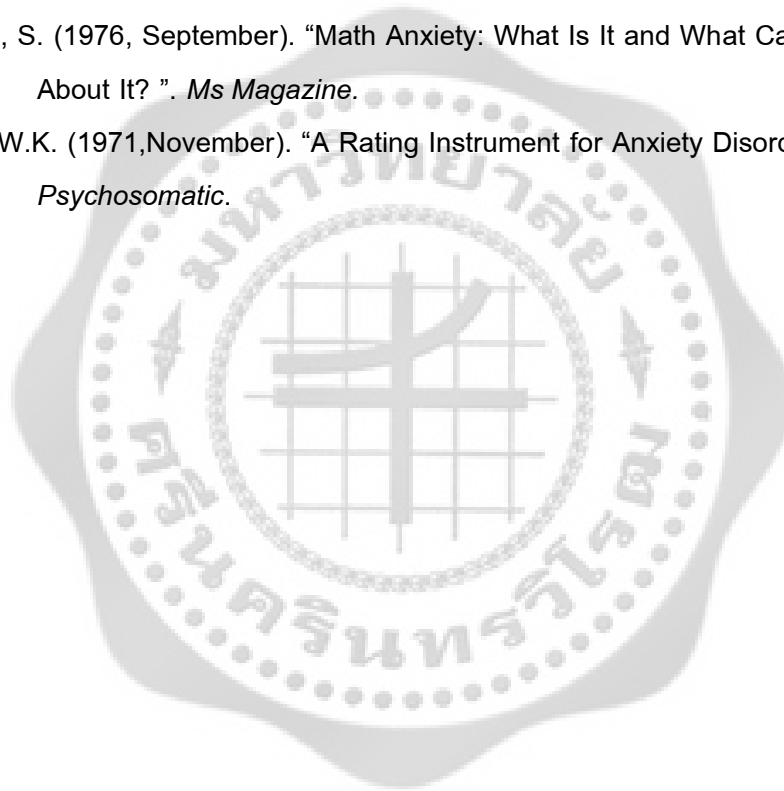
Mahley, Merlin John. (1969). "An investingtion of Developmental trends in Anxiety in Grade 7-12," *Dissertation Abstracts International.*

Numi J.E. (1988). How Do Adolescents see Their Future? A Review of the Development of Future orientation and Planning: Development Review.

Pansini, Janet Mac Carty. (1997, February). The Experience and Perception of Interpersonal Relationships with Peer and Groups in Middle Adolescence: A Qualitative Study. *New York: Dissertation Abstracts.*

Samuel, William. (1981). Personality. New York: McGraw-Hill.

- Slavin, R.E. (1997). Educational Psychology: Theory and Practice (5th ed). Boston: Allyn & Bacon.
- Strube and others. (1987, January). "Type A Behavior Pattern and Self Evaluation of Abilities : Empirical Tests of the Self Appraisal Model". *Journal of Personality and Social Psychology*.
- Schwartz, David D. et al. (1986, December). "Influence of personal and Universal on the Subsequent Performance of Persons with Type A Type B Behavior Patterns". *Journal of Personality and Psychology*.
- Tobias, S. (1976, September). "Math Anxiety: What Is It and What Can Be Done About It? ". *Ms Magazine*.
- Zung, W.K. (1971, November). "A Rating Instrument for Anxiety Disorder," *Psychosomatic*.

แบบสอบถามเพื่อการศึกษาวิจัย
เรื่อง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียน
ของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์
เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง แบบสอบถามประกอบด้วย 9 ตอนได้แก่

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนการสอน
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- ตอนที่ 9 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร นักเรียนสามารถแสดงความรู้สึก หรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระ คำตอบของนักเรียนไม่มีข้อใดถูกหรือผิด และไม่มีผลกระทบต่อการเรียนแต่อย่างใด ในการตอบแบบสอบถามนักเรียนไม่ต้องลงชื่อของนักเรียน คำตอบทั้งหมดจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ

จึงขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความรู้สึก และความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด โปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ขออนุโมทนาที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

พระศราวุธ อภัยศิลา

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของท่านเมื่ออ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความและเติมข้อความในช่องว่าง ให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

1. เพศ
 - () ชาย
 - () หญิง
2. ระดับชั้นที่กำลังศึกษาอยู่
 - () มัธยมศึกษาปีที่ 1
 - () มัธยมศึกษาปีที่ 2
 - () มัธยมศึกษาปีที่ 3
3. คะแนนเฉลี่ยสะสม (G.P.A.)
4. ผู้ปกครองของนักเรียนมีรายได้รวมกัน บาท / เดือน
5. สภาพของครอบครัว
 - () บิดามารดาอยู่ด้วยกัน
 - () บิดามารดาหย่าร้างกัน
 - () บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวันของนักเรียน โปรดพิจารณาว่าข้อความต่อไปนี้ ข้อความใดตรงกับสิ่งที่จริงในตัวนักเรียนมากที่สุดหรือน้อยเพียงใด และให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างขวามือช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียวเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	เมื่อข้าพเจ้ามีนัด ข้าพเจ้ามักไปถึงที่นัด หมายก่อนเวลา					
2	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจ ถ้ามีคนมาขัดจังหวะ ในขณะที่ต้องการทำสิ่งที่ตั้งใจ					
3	ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นการเสียเวลามากถ้างานที่ ทำดำเนินไปอย่างล่าช้า					
4	ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นการเสียเวลามากถ้าต้อง ไปรอซื้อของจากร้านค้าที่มีลูกค้าหนาแน่น					
5	เมื่อข้าพเจ้าเริ่มทำสิ่งใดแล้วต้องทำสิ่งนั้น ให้เสร็จ					
6	ข้าพเจ้าคิดว่าเวลาช่างผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนไม่สามารถทำสิ่งที่ตั้งใจไว้ได้					
7	ข้าพเจ้าคิดว่าคนรอบข้างมักทำงานไม่ ถูกใจ					
8	ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิด เมื่อข้าพเจ้าต้องทำ สิ่งต่างๆซ้ำซาก					
9	เมื่อต้องฟังคนพูดเรื่องไร้สาระ ข้าพเจ้ารู้สึก เบื่อหน่าย และหาทางเลี่ยงออกมา					
10	ข้าพเจ้าเป็นคนทำงานด้วยความรวดเร็ว ว่องไว					
11	ถ้าต้องฟังคนที่พูดไม่รู้จักรจบ ข้าพเจ้ารู้สึก ทนไม่ได้					
12	ข้าพเจ้ารู้สึกทนไม่ได้ ถ้าต้องทำงาน ร่วมกับคนที่ทำงานอย่างขอไปที					
13	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าต้องทำงานอย่างรวดเร็ว แข่งกับเวลา					
14	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าอยากทำกิจธุระให้เสร็จโดย รวดเร็วเท่าที่ทำได้					
15	ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิดที่ต้องเข้าคิวเพื่อรับ บริการ เช่น โรงอาหาร ธนาคาร เป็นต้น					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
16	ข้าพเจ้าไม่ชอบให้มีใครหรืออะไรมา ขัดจังหวะการทำงาน					
17	เพื่อนส่วนใหญ่เห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคน จริงจังกับการเรียน					
18	ข้าพเจ้าเป็นคนไม่ยอมเสียเวลาเพื่อฟังคน อื่นพูดเพื่อเจอ					
19	ข้าพเจ้าชอบทำงานที่ต้องรับผิดชอบให้ เสร็จก่อนเวลากำหนด					
20	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียน เสมอ					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ให้นักเรียน
อ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับ
ข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานตามแผนงานที่วางไว้ ทุกครั้ง					
2	ข้าพเจ้า พยายามทำงานอย่างเต็ม ความสามารถ แม้ว่าจะงานที่ข้าพเจ้าทำมี ความยาก					
3	ข้าพเจ้าชอบทำงานที่ไม่ยุ่งยาก เพราะ สามารถทำให้เสร็จโดยเร็ว					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
4	ข้าพเจ้า ไม่ชอบเรียนวิชาที่มีการบ้าน					
5	ข้าพเจ้าส่งการบ้านตามที่ครูกำหนดทุกครั้ง					
6	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนน่าเบื่อ					
7	เวลาทำการบ้าน ข้าพเจ้าเลือกทำแต่ข้อที่ ง่ายเท่านั้น					
8	ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจในวันที่ไม่ต้องทำ การบ้าน					
9	ข้าพเจ้าเรียนหนังสือในแต่ละวัน โดยไม่ คาดหวังผลของการเรียน					
10	เมื่อมีงานกลุ่ม เพื่อนขอให้ข้าพเจ้าเป็น หัวหน้ากลุ่ม					
11	ก่อนสอบแต่ละครั้ง ข้าพเจ้าต้องทบทวน บทเรียนก่อนเสมอ					
12	ข้าพเจ้าจะไม่ลงมือทำงาน ถ้าไม่ใกล้ถึง เวลากำหนดส่ง					
13	ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจในความสำเร็จ ของการเรียน					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้นเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าสนใจหาความรู้อยู่เสมอเพื่อ ความก้าวหน้าในด้านการเรียน					
2	ข้าพเจ้าตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเพื่อจะได้นำ ความรู้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ					
3	ข้าพเจ้าเรียนเพื่อให้ผ่านไปวัน ๆ เท่านั้น					
4	ถ้าข้าพเจ้าเรียนไม่เข้าใจวิชาใดวิชาหนึ่ง ข้าพเจ้าจะไม่เข้าเรียน					
5	ความตั้งใจทำงานจะช่วยให้ข้าพเจ้าได้ ในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการ					
6	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อจะประสบ ความสำเร็จในการเรียน					
7	ข้าพเจ้าไม่ชอบวางแผนการทำงานไว้ ล่วงหน้าเพราะเหตุการณ์มักไม่เป็นไป ตามแผน					
8	วิชาที่เรียนส่วนใหญ่ ไม่ทำให้ข้าพเจ้า ประสบความสำเร็จในอนาคตได้เสมอไป					
9	ถ้าทำงานสำคัญข้าพเจ้าชอบวางแผนการ ทำงานเป็นขั้นตอนว่าต้องทำอะไรบ้าง					
10	ข้าพเจ้าอดทนต่อการเรียนถึงแม้จะยาก ลำบากเพียงใดเพื่อความสำเร็จในอนาคต					
11	ข้าพเจ้าขยันหมั่นเพียรในการศึกษา เล่าเรียนแม้ว่าผลการเรียนในปัจจุบัน ยังไม่ดีพอ					
12	แม้ว่าไม่ชอบวิชาใดก็ตามข้าพเจ้าได้ พยายามตั้งใจเรียนเพื่อให้สอบได้ คะแนนดี					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้นโดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ ที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ผู้ปกครองอยากให้ข้าพเจ้ามีผลการเรียนดีเยี่ยม					
2	ผู้ปกครองหวังว่าข้าพเจ้าควรตั้งใจเรียน					
3	ผู้ปกครองอยากให้ข้าพเจ้าอ่านหนังสือทุกวันเพื่อให้เรียนเก่ง					
4	ผู้ปกครองหวังไว้ว่าเมื่อข้าพเจ้าเรียนจบจะได้ทำงานที่มั่นคง					
5	ผู้ปกครองไม่ได้คาดหวังให้ข้าพเจ้าเรียนในระดับปริญญาตรีเป็นอย่างน้อย					
6	ผู้ปกครองอยากให้ข้าพเจ้าขยันเรียนมากขึ้น					
7	ผู้ปกครองไม่ได้คาดหวังให้ข้าพเจ้าเรียนสูงกว่าท่าน					
8	ผู้ปกครองคงเสียใจมาก ถ้าข้าพเจ้าสอบตก					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนการสอน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
 จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
 จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
 จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
	สถานที่เรียน					
1	สภาพห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทได้สะดวก					
2	ภายในห้องเรียนมีสภาพไม่เรียบร้อย					
3	ห้องเรียนมีขนาดเล็กเมื่อเทียบกับจำนวน ของนักเรียน					
4	ภายในห้องเรียนไม่มีกลิ่นเหม็น					
5	บริเวณอาคารเรียนมีสถานที่พักผ่อนอย่าง เหมาะสม					
6	โรงเรียนมีระบบรักษาความปลอดภัยที่ดี					
7	ห้องเรียนมีแสงสว่างเพียงพอ					
8	ห้องเรียนไม่มีเสียงรบกวนจากภายนอก					
9	ห้องเรียนมีความสะอาด					
10	โรงเรียนมีบริเวณให้นั่งอ่านหนังสือ เพียงพอสำหรับนักเรียน					
	สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน					
11	โรงเรียนมีอุปกรณ์การเรียนเพียงพอกับ จำนวนนักเรียน					
12	บริเวณอาคารเรียนมีการจัดสื่อการเรียนรู้ที่ ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
13	อุปกรณ์การเรียน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ กระดาน ดำหรือกระดานไวท์บอร์ด สามารถใช้งาน ได้ดี					
14	ครูมีทักษะในการใช้สื่อประกอบการสอน อย่างมีประสิทธิภาพ					
15	โรงเรียนมีอุปกรณ์ช่วยสอนที่ทันสมัย เช่น คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น					
16	ห้องเรียนมีระบบขยายเสียงที่ช่วยให้ นักเรียนได้ยินครูสอนอย่างทั่วถึง					
17	โรงเรียนไม่มีสื่อและอุปกรณ์การเรียนที่ เหมาะสมในบางรายวิชา					
18	โรงเรียนมีอุปกรณ์สำหรับฝึกภาคปฏิบัติไม่ เพียงพอกับจำนวนนักเรียน					
19	นักเรียนมีทักษะในการใช้สื่อเพื่อหาความรู้ เพิ่มเติม					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ให้นักเรียน
อ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับ
ข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
	การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู					
1	ข้าพเจ้าตั้งใจฟังครูสอน					
2	ข้าพเจ้าแสดงความเคารพต่อครูทุกครั้งที่ได้พบครู					
3	ข้าพเจ้าปรึกษาครูเมื่อเกิดข้อสงสัยในเรื่องที่เรียน					
4	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจเมื่อครูว่ากล่าวตักเตือน					
5	ข้าพเจ้าไม่กล้าปรึกษาครูเมื่อมีปัญหาด้านครอบครัว					
6	ข้าพเจ้าปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครู					
7	ข้าพเจ้าไม่สนใจปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ครูวางไว้					
8	ข้าพเจ้าให้ความร่วมมือทุกครั้งเมื่อครูขอให้ร่วมกิจกรรม					
	การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน					
9	ครูสนใจปัญหาการเรียนของข้าพเจ้า					
10	ครูให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเรียนแก่ข้าพเจ้า					
11	ครูให้คำแนะนำแก่ข้าพเจ้าเสมอแม้เป็นช่วงนอกเวลาเรียน					
12	ครูให้คำปรึกษาเมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาส่วนตัว					
13	ครูให้ความเป็นกันเองแก่ข้าพเจ้า					
14	ครูไม่ค่อยสนใจปัญหาส่วนตัวของข้าพเจ้า					
15	ครูว่ากล่าวตักเตือนเมื่อเห็นข้าพเจ้าทำผิดระเบียบ					
16	ครูให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาด้านครอบครัว					
17	ครูยิ้มแย้มทักทายข้าพเจ้าเมื่อพบกันนอกห้องเรียน					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ให้
นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่
ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การ
เลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าจริงใจกับเพื่อนทุกคน					
2	ข้าพเจ้ารู้สึกที่เพื่อนเห็นแก่ตัว					
3	ข้าพเจ้ามักมีเรื่องทะเลาะกับเพื่อน					
4	ข้าพเจ้าให้ความช่วยเหลือเพื่อนในด้านการเรียนอย่างเต็มที่					
5	ข้าพเจ้าและเพื่อน ยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน					
6	ข้าพเจ้าเข้ากับเพื่อนในห้องได้เป็นอย่างดี					
7	ข้าพเจ้าชอบอยู่คนเดียวตามลำพัง ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับเพื่อนในห้อง					
8	ข้าพเจ้าไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อน					
9	ข้าพเจ้าชอบปรึกษาเรื่องส่วนตัวกับเพื่อนเสมอ					
10	เมื่อข้าพเจ้าไม่สบายเพื่อนดูแลเอาใจใส่อย่างดี					
11	เมื่อใกล้สอบ เพื่อนช่วยทบทวนบทเรียนให้ข้าพเจ้า					
12	เมื่อทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มข้าพเจ้ามักมีเรื่องขัดแย้งกับเพื่อน					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
13	ข้าพเจ้าและเพื่อนคอยให้ความช่วยเหลือ ซึ่งพวาศัยซึ่งกันและกัน					
14	ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อน อย่างเต็มที่					
15	ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่ออยู่ร่วมกับเพื่อน					

ตอนที่ 9 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
	ด้านร่างกาย					
1	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกรีดอัด หายใจไม่ค่อย สะดวกเมื่อจะต้องออกไปพูดหน้าชั้น					
2	ข้าพเจ้าจะมีอาการแน่นหน้าอก ขณะ เรียนหนังสือในบางครั้ง					
3	เมื่อจะต้องออกไปรายงานหน้าชั้น ข้าพเจ้าหัวใจเต้นเร็ว					
4	ข้าพเจ้ากระปรีะกระเปร่า เมื่อคิดว่าจะ ได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนออกไปรายงาน กลุ่มหน้าชั้นเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
5	เมื่อคิดว่าจะต้องออกไปรายงานหน้าชั้น ทำให้เหงื่อของข้าพเจ้าออกมากกว่าปกติ					
6	เมื่อคิดว่าจะต้องเรียนหนัก ข้าพเจ้าเริ่ม ปวดหลัง					
7	ข้าพเจ้าสบายและเป็นปกติดี ทั้งๆ ที่คิด ว่าจะต้องดูหนังสืออย่างหนัก					
8	ถ้าต้องออกไปรายงานหน้าชั้นเป็นคนแรก ข้าพเจ้าจะไม่เคยมีอาการใจสั่นเลย					
9	ข้าพเจ้าจะไม่มีอาการแน่นหน้าอก แม้ ต้องออกไปรายงานหน้าชั้นเป็นคนแรก					
10	เมื่อใกล้ถึงเวลา สอบข้าพเจ้ามักปวด บ๊อสวาระบ่อย					
	ด้านจิตใจ					
11	ข้าพเจ้าจะไม่รู้สึกท้อแท้ แม้ถูกครูตำหนิ					
12	ข้าพเจ้าจะรู้สึกกระวนกระวายใจเมื่อต้อง ตกเป็นเป้าสายตาของเพื่อน ถ้าต้อง ออกไปพูดหน้าชั้นเรียน					
13	ขณะทำข้อสอบข้าพเจ้าจะรู้สึกประหม่า ถ้าครูมายืนอยู่ใกล้ๆ					
14	ถ้าครูมายืนดูใกล้ ๆ ข้าพเจ้าจะไม่มีสมาธิ ขณะทำงานในห้องเรียน					
15	เมื่อเวลาสอบใกล้หมดเวลาแต่ข้าพเจ้ายัง ไม่ได้ทำข้อสอบอีกหลายข้อ ข้าพเจ้าจะ รู้สึกสับสนจนทำอะไรไม่ถูก					
16	ข้าพเจ้าจะรู้สึกมั่นใจในความสามารถของ ตนเอง แม้พบปัญหาในการเรียน					
17	ข้าพเจ้า ไม่รู้สึกกังวลกับผลการเรียน					

ภาคผนวก ข
คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามบุคลิกภาพ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	2.473
2.	3.878
3.	1.915
4.	3.173
5.	1.844
6.	2.923
7.	4.220
8.	4.861
9.	4.745
10.	.758
11.	4.261
12.	4.854
13.	.376
14.	.566
15.	3.452
16.	3.929
17.	1.130
18.	4.418
19.	3.876
20.	2.628

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .702

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	4.862
2.	5.134
3.	2.074
4.	6.113
5.	3.795
6.	5.614
7.	5.356
8.	6.236
9.	6.270
10.	2.944
11.	5.716
12.	4.072
13.	4.855

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .784

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	3.889
2.	5.776
3.	7.878
4.	5.472
5.	7.514
6.	6.610
7.	4.121
8.	5.155
9.	4.095
10.	8.969
11.	8.834
12.	8.397

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .797

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง
ต่อการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	4.794
2.	5.753
3.	2.997
4.	6.113
5.	6.357
6.	8.458
7.	3.884
8.	4.813

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .627

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	3.753
2.	3.608
3.	2.957
4.	3.512
5.	6.490
6.	5.319
7.	3.437
8.	5.281
9.	6.371
10.	5.913
11.	8.199
12.	6.953
13.	6.045
14.	3.904
15.	6.136
16.	4.082
17.	2.143
18.	2.936
19.	3.331

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .847

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	5.933
2.	4.868
3.	4.131
4.	3.416
5.	4.903
6.	5.397
7.	6.050
8.	5.481
9.	6.133
10.	6.710
11.	7.340
12.	7.485
13.	4.666
14.	7.325
15.	5.806
16.	4.231
17.	4.260

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .832

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน
กับเพื่อน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	4.530
2.	5.125
3.	5.263
4.	2.733
5.	7.314
6.	7.442
7.	6.995
8.	8.154
9.	3.289
10.	2.634
11.	5.970
12.	7.079
13.	6.101
14.	6.370
15.	7.285

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .821

ตาราง 14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1.	.726
2.	3.342
3.	6.455
4.	1.642
5.	4.629
6.	2.876
7.	1.147
8.	4.514
9.	2.178
10.	3.885
11.	.911
12.	4.545
13.	4.923
14.	4.708
15.	3.874
16.	.737
17.	1.540

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .706

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730
ที่ ศร 0519.12/ 1018 วันที่ 30 มกราคม 2552
เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย พระศราวุธ อภัยศิลา นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “องค์ประกอบมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์เวชณี กรีทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ พระศราวุธ อภัยศิลา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ 1017

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

30 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง

เนื่องด้วย พระศราวุธ อภัยศิลา นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “องค์ประกอบมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามองค์ประกอบมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ พระศราวุธ อภัยศิลา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-4902-860

ที่ ศธ 0519.12/ 1016

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

30 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา

เนื่องด้วย พระศราวุธ อภัยศิลา นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “องค์ประกอบมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามองค์ประกอบมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ พระศราวุธ อภัยศิลา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-4902-860

ที่ ศธ 0519.12/ 1019

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

30 มกราคม 2552

เรื่อง ขออนุญาตออกระเบียบเพื่อการศึกษา

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์

เนื่องด้วย พระศราวุธ อภัยศิลา นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญาณพันธกิจ เรื่อง “องค์ประกอบมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์เวณิ กรีทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญาณพันธกิจ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่ห้องเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 253 คน ตอบแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2552

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตออกระเบียบ ได้โปรดพิจารณาให้ พระศราวุธ อภัยศิลา ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-4902-860

ที่ ศธ 0519.12/ 2619

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตย
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

19 มีนาคม 2552

เรื่อง ขออนุญาตเป็นกรรมการเพิ่มเติมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

เนื่องด้วย พระศราวุธ อภัยศิลา นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “องค์ประกอบมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวล ในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร” ได้รับอนุมัติให้สอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ในวันที่ 10 เมษายน 2552 เวลา 15.00-17.00 น. ณ ห้อง 12-402 ก ตึก 12 คณะศึกษาศาสตร์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยพิจารณาเห็นว่า รองศาสตราจารย์อารี พันธุ์มณี เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอเรียนเชิญเป็นกรรมการเพิ่มเติมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ของนิสิตผู้นี้ตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว

บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในครั้งนี้ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2258-4119, 0-2649-5067

โทรสาร 0-2258-4119

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – ชื่อสกุล	พระศราวุธ อภัยศิลา
วันเดือนปีเกิด	28 กรกฎาคม พ.ศ. 2524
สถานที่เกิด	115 หมู่ที่ 13 เทศบาลพยุห์ ต.พยุห์ อ.พยุห์ จ.ศรีสะเกษ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	1 วัดปริณายกวรวิหาร แขวงบ้านพานถม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200 โทรศัพท์ 081-309-0238
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2537	ประถมศึกษา โรงเรียนชุมชนบ้านพยุห์ จ.ศรีสะเกษ
พ.ศ. 2541	มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวชิรมกุฏ วัดมกุฏกษัตริยาราม กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2544	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวชิรมกุฏ วัดมกุฏกษัตริยาราม กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2548	ปริญญาตรี ศาสตราจารย์บัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2552	ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร